

Tĩnh Lạc Truyền Kỳ

Contents

Tĩnh Lạc Truyền Kỳ	1
1. Chương 1: Tiết Tử	2
2. Chương 2: Chương 1	4
3. Chương 3: Chương 2	7
4. Chương 4: Chương 3	12
5. Chương 5: Chương 4	15
6. Chương 6: Chương 5	19
7. Chương 7: Chương 6	22
8. Chương 8: Chương 7	26
9. Chương 9: Chương 8	27
10. Chương 10: Chương 9	31
11. Chương 11: Chương 10	33
12. Chương 12: Chương 11	37
13. Chương 13: Chương 12	41
14. Chương 14: Chương 13	44
15. Chương 15: Chương 14	47
16. Chương 16: Chương 15	50
17. Chương 17: Chương 16	53
18. Chương 18: Chương 17	58
19. Chương 19: Chương 18	60
20. Chương 20: Chương 19	65
21. Chương 21: Chương 20	69

Tĩnh Lạc Truyền Kỳ

Giới thiệu

Một câu chuyện về nữ nhi thay đổi giang sơn, một truyền thuyết từ thời cổ đại đã được sổ sách ghi lại.

1. Chương 1: Tiết Tử

Thành phố T, thế kỉ 21

“ Bíp...bíp...bíp...” tiếng còi xe tải inh ỏi vang lên. Một chiếc xe tải đang chạy với tốc độ cực nhanh trên đường phố.

“ Không... con trai tôi...” một người phụ nữ đứng bên lề đường ôm ngực, sợ hãi kêu lên.

“ Ầm...” trên đường cái, máu chảy ra lênh láng.

.....

.....

.....

.....

“ Nữ quỷ bên dưới, tên họ là chi??? Mau báo danh tính???” trong một không gian âm u, lạnh giá, bệ vệ mà lại ngạo nghễ, ngồi trên cao của đại điện, một trung niên nam tử vận một bộ hắc bào, khuôn mặt vi hắc, dữ tợn, giọng nói đầy uy phong hỏi.

“ Tô Tĩnh Lạc.” người nữ tử bên dưới buồn thanh, thốt ra ba chữ.

“ Tô Tĩnh Lạc...” một gã nam tử trung niên khác, ngồi bên dưới cầm một quyển sổ dày cộm bắt đầu tra tra, lật lật.

“ Tô Tĩnh Lạc chết vì tai nạn giao thông, hưởng dương 25 tuổi. cha mẹ bỏ rơi, được viện trưởng cô nhi viện nhận nuôi, làm người thẳng thắn, có tính chính nghĩa, luôn giúp kẻ yếu...” gã trung niên kia bắt đầu tóm tắt ‘tiểu sử’ của nàng.

“ Stop!!!” nàng vội la lên.

“ người vừa nói gì? Ta đã chết rồi sao??? Cái gì 25 tuổi??? Ta mới 19 tuổi thôi. Người là không nhầm lẫn đi???” Nàng thật sự bất ngờ a.

Lúc xe tải gần đụng trúng thằng bé kia, nàng đã không suy nghĩ mà lao ra cứu nó. Bây giờ nàng lại phải chết sớm thế sao. ‘Ồ...Ồ...Ồ... Mẹ viện trưởng, con không thể chăm sóc người rồi. con xin lỗi người.’

“ Sao??? Cô gái, cô nói cô năm nay chỉ 19 tuổi??? Nhưng sổ sinh tử đã ghi rõ ràng cô sẽ chết năm 25 tuổi vì tai nạn giao thông. Sổ sinh tử chưa bao giờ viết sai.” Phán quan – chính là gã trung niên nam tử trên tay cầm quyển sổ nói.

“ Chuyện này là thế nào, phán quan???” Diêm Vương – trung niên nam tử mặt lạnh đang ngồi trên đại điện nhìn sang phán quan hỏi.

“ Chuyện này... Thần cũng không rõ. Việc bắt giữ linh hồn là của hắc bạch vô thường.” Phán quan liền ném củ khoai nóng sang cho hai vị lão hữu của mình – hắc bạch vô thường.

“ Bọn thần nhận danh sách linh hồn cần bắt từ Phán Quan ạ.” Cả hai đồng thanh bẩm báo, không quên liếc xéo Phán Quan một cái. ‘ hừ, hay lắm Phán Quan, lần sau chúng tôi uống rượu sẽ không dẫn ông theo.’

Chột dạ, Phán Quan cuối gằm mặt xuống.

“ Đủ, ta đã hiểu. Các người là bắt nhầm linh hồn của ta đi. Vậy tốt lắm, mau trả ta lại nhân gian.” Qua cuộc đối thoại của bọn họ, nàng phần nào mơ hồ biết được hiện trạng của nàng. vậy là nàng vẫn còn dương thọ. Dù chỉ còn 6 năm nhưng vẫn là còn sống thì được rồi.

“ Tiểu cô nương, sự việc không có đơn giản như vậy.” Diêm Vương cất giọng nói.

“ Thế nào là không đơn giản??? Dương thọ của ta chưa tận mà.” Nàng không thể trở về sao???

“ Đúng vậy, dương thọ của cô nương vẫn còn nhưng thể xác của cô nương đã được chôn cất rồi. cô nương xem.” Diêm Vương vừa nói vừa làm phép.

Trước mặt của Tĩnh Lạc hiện giờ là khung cảnh mẹ viện trưởng và các anh chị em trong cô nhi viện đưa quan tài của cô đến nghĩa trang. ‘ Ô, không phải chứ???’ Nàng là không còn gặp được mọi người nữa sao???

“ Diêm Vương, vậy ta phải làm sao bây giờ???” nàng vẻ mặt méo máo nhìn Diêm Vương hỏi.

“ Khụ, sự việc đã vậy thì cô nương hãy đi đầu thai đi. Niệm tình cô nương dương thọ vẫn còn và chết vì cứu người, bổn vương cho cô đặc quyền chọn hoàn cảnh đầu thai.” Diêm Vương ngài cũng đầu biết làm sao a. Lần đầu tiên ở địa phủ của ngài xảy ra chuyện này nha. Ngài phải ‘dụ dỗ’ cô đi đầu thai vậy.

“ Có phải ta muốn trở thành người như thế nào cũng được???” đã không thể quay về thì nàng đành phải tranh thủ có một thân phận đủ hoàng tráng cho kiếp sau thôi.

“ Ân, đúng vậy.” Diêm Vương nhanh chóng gật đầu.

“ Vậy... ta muốn đầu thai vào một gia đình giàu có.” Nàng bắt đầu đưa ra nguyện vọng.

“ được” Diêm Vương không cần suy nghĩ nhiều đáp ứng.

“ Cha mẹ phải yêu thương ta.” Nàng tiếp tục nói.

“ Không thành vấn đề.” Diêm Vương đáp ứng

“ Ta muốn có một lão công hoàn mỹ: có tiền, có quyền, lại suất.”

“ ...” nha đầu này đòi hỏi cũng không ít.

“ Ta phải sống thọ để bù cho cuộc sống kiếp này của ta.” Nàng lại lần nữa đưa ra yêu cầu.

“ Ha...ha... tiểu cô nương cũng biết cách tranh thủ thời cơ nhỉ???” từ phía ngoài điện phủ của Diêm Vương, một giọng cười lạnh lạnh vang tới. Một người từ ngoài bước vào, hào quang sáng chói, phục sức sang trọng, là một mỹ nam tử kiệt suất bất phàm.

Tô Tĩnh Lạc ngẩn ngơ nhìn người vừa mới bước vào. Nàng chưa bao giờ thấy người nào lại đẹp trai như thế. Quá đẹp đi.

“ Chúng thần cung nghênh Thượng Thần đại giá quang lâm.” Diêm Vương, Phán Quan, Hắc Bạch vô thường cùng tất cả mọi người đều đồng loạt quỳ xuống nghênh đón vị nam tử vừa tới.

“ Miễn Lễ.” Thượng Thần phát tay bảo mọi người đứng dậy. Xong, ngài quay sang nhìn Tĩnh Lạc.

“ Vị tiểu cô nương này, ta thích nga.” Thượng Thần bỗng nhiên lên tiếng nói một câu không đầu không đuôi.

“ Cô nương, ngươi có muốn trao đổi điều kiện với ta. Ta sẽ giúp ngươi trở về nhân gian.” Thượng Thần lại nói tiếp.

“Thật sao ???”Tĩnh Lạc vui mừng hỏi lại.

“Đương nhiên là thật” Thượng Thần gật đầu khẳng định.

Bên cạnh Diêm vương, Phán quan cùng hắc bạch vô thường nghe vậy không khỏi lạnh run người, ‘xem ra Thượng Thần lại giở trò rồi đây, lại có thêm một chú nai tơ mắc bẫy nữa rồi’.

“Thế ông có điều kiện gì ???” Tĩnh Lạc nhìn Thượng Thần vẻ mặt đề phòng hỏi, trên đời này tuyệt không chuyện dễ dàng như thế, nhất định trong này có âm mưu.

Thượng Thần không đáp, quay về phía không trung phát tay, màn một sương trắng hiện lên, sau đó là một thể giớ mờ ảo xuất hiện.

“Đó là Thần Phong đại lục, nơi đó do ta tạo ra, ta chính là Phụ Thần của thế giới đó, bắt đầu từ hôm nay, ngươi chính là người kế thừa của ta, sẽ thay ta quản lý thế giới đó, ngươi thích làm gì nó cũng được, thậm chí hủy diệt nó cũng không sao, bất quá ta tin ngươi sẽ không làm thế, vì ngươi nhất định sẽ dần dần thích

nó, tuy nhiên ta cũng có một điều kiện nho nhỏ” Thượng Thần nhìn hình ảnh của Thần Phong đại lục ẩn hiện trên không nhẹ giọng lên tiếng.

“Điều kiện gì ???” Tĩnh Lạc nhíu mày hỏi.

“Tại nơi đó ta cùng với một nữ tử người phạm sinh hạ một đứa con trai, năm xưa khi ta rời khỏi đó đã bỏ lại nó một mình, nhưng ta vì bất đắc dĩ, ta không thể mang nó đi tiên giới, vì nếu biết đến sự tồn tại của nó, Thiên Quy nhất định sẽ trừng phạt nó, vì thần tiên cùng người phạm vốn không thể nào có kết quả, năm đó là ta ích kỷ đã hủy đi một nữ tử thiện lương, dù ta đã sắp xếp để nàng ấy đầu thai vào một thân thể tốt, nhưng mà ta vẫn còn nợ con trai ta, cho nên ta muốn người tìm con trai của ta, nói cho nó biết, nó vẫn còn một người cha quan tâm nó, chẳng qua năm đó cha của nó đã qua đời rồi, cho nên không thể ở cạnh nó, chứ không phải cha nó không hề quan tâm đến nó” Thượng Thần vẻ mặt chờ mong nhìn Tĩnh Lạc.

“Ông nói nếu Thiên Quy biết đến sự tồn tại của con trai ông, sẽ trừng phạt y, thế con trai của ông ở Thần Phong đại lục, Thiên Quy không thể tìm được sao ???” Tĩnh Lạc có chút thắc mắc, nên lên tiếng hỏi.

“Thần Phong đại lục dù cũng là một thế giới có sự sống, nhưng nó lại nằm tách biệt ra ngoài sự quản hạt của Thiên Quy, nên con trai của ta mới không có việc gì” Thượng Thần từ tốn giải thích.

“Thế nào, nha đầu, ngươi đồng ý chứ ???” Thượng Thần nhìn Tĩnh Lạc mỉm cười hỏi lần nữa.

“hảo, ta đồng ý” Tĩnh Lạc sau giây lát đắn đo, quyết định chấp nhận, dù sao chuyện này đối với nàng xem như cũng là chuyện tốt đi.

“Diêm vương, ngươi không có ý kiến đi ???” lúc này Thượng Thần xoay người nhìn đám người Diêm vương hỏi.

“Dạ không, căn tuân ý kiến của Thượng Thần” cả đám ngay lập tức gật đầu lia lịa, ‘đùa, ý của Thượng Thần, bọn hần làm sao mà dám chống a’.

“Đã vậy, nha đầu ngươi lên đường thôi” Thượng Thần nghe vậy, lập tức nhìn lại Tĩnh Lạc, mỉm cười phát tay.

Chưa để Tĩnh Lạc phản ứng, một cơn gió đã xuất hiện, cuốn đi hồn phách của Tĩnh Lạc, Thượng Thần đứng đó nhìn theo hướng Tĩnh Lạc biến mất mà trầm ngâm, ‘nha đầu, hy vọng ngươi không làm ta thất vọng’.

2. Chương 2: Chương 1

Trong một viện tử tồi tàn nằm khuất sâu trong một góc hoang vắng, lâu lâu lại vang lên tiếng nữ tử la hét vì cơn đau thai sản hành hạ.

“ A...ta đau quá...Tiểu Hồng, ta đau...” đáng lẽ hài tử này còn một tháng mới ra đời nhưng sao lại đột nhiên đau thế này ???.

“ Tiểu Hương, ngươi sao vậy???” Tiểu Hồng vừa bước vào liền thấy Tiểu Hương đang nằm đau trên giường.

“Ngươi đừng làm ta sợ nha. Lão gia đã xuất môn còn ba, bốn ngày nữa mới về. Làm sao bây giờ??? À, để ta đi kêu bà đỡ cho ngươi...” nói rồi nàng lao như bay ra khỏi viện tử kia.

Một lát sau, Tiểu Hồng đã quay lại cùng với bà đỡ Lưu – bà đỡ có tiếng trong kinh thành và một vị đại phu.

“ Vị phu nhân này là do lao lực quá sức, khí hư thể nhược, có hiện tượng sanh non.” Vị đại phu tiến lại bắt mạch xong, sau đó đưa ra kết luận.

“ Sanh... non???” Tiểu Hồng sợ hãi lặp lại lời nói của đại phu.

“ Đại phu, bà đỡ Lưu hai người phải giúp cho Tiểu Hương mẫu tử bình an. Ta cầu xin hai người...” Tiểu Hồng nước mắt rưng rưng cầu xin hai người bọn họ.

‘Mệnh của Tiểu Hương thật khổ mà. Mang thai mà còn bị đại phu nhân hành hạ.’ Tiểu Hồng thầm khóc trong lòng.

“Người mau đi chuẩn bị nước nóng...” bà đỡ Lưu phân công Tiểu Hồng phụ giúp một tay.

Tiểu Hồng ngay lập tức chạy ra khỏi phòng, chuẩn bị đầy đủ những thứ bà đỡ và đại phu yêu cầu.

“AAAA...” nữ tử tên Tiểu Hương nằm trên giường liên tục thét lớn vì cơn đau bụng quằn quại.

“phu nhân, cố lên phu nhân, ráng lên” bà đỡ không ngừng bên cạnh cổ vũ.

“AAA..., đau quá” Tiểu Hương cả người là một mảnh mồ hôi ướt sũng, gương mặt tái nhợt, gần như không còn sức sống.

Nàng hảo hận a, rõ ràng nàng có phụ mẫu thương yêu, hơn nữa còn sắp gả cho một nam nhân tốt, nhưng tất cả chỉ vì lòng hiếu kỳ nhất thời của nàng, chọn ngay lúc lão gia say rượu mà chạy đến thư phòng, kết quả nàng mới bị lão gia cưỡng bức, nàng cứ nghĩ sẽ được mọi người cảm thông. Nhưng thật không ngờ phu gia sau khi biết tin ngay lập tức thối hôn, cả cha mẹ cũng từ nàng, đã vậy đại phu nhân còn cho rằng nàng quyến rũ lão gia, luôn tìm cách ức hiếp nàng.

Nàng vốn dĩ muốn kết thúc mạng của mình tại đây, nào ngờ lại trùng hợp nàng phát hiện mình mang thai. Sau đó lão gia biết tin, quyết định giữ nàng lại, dù cuộc sống không khá hơn trước là mấy, nhưng mà ít ra nàng còn có thứ để gửi gắm, đó là hài tử của nàng.

Mặc dù nó không được mọi người chào đón, nhưng đó vẫn là máu mủ của nàng, nàng nhất định sẽ chăm sóc nó thật tốt, yêu thương nó hết mình, hy vọng có thể bù đắp lại những gì nàng không thể mang đến cho nó.

“AAAA” Tiểu Hương thét lớn một tiếng cuối cùng, sau đó hôn đi qua.

“Oa...oa...oa” tiếng trẻ con khóc vang lên. Bà đỡ ngay lập tức ôm lấy đứa bé đi tẩy rửa.

Bên ngoài Tiểu Hồng vội chạy vào, nhìn thấy Tiểu Hương vừa sinh xong, hớn hờ vô cùng, tuy vậy trong mắt lại lóe lên một tia ưu thương.

“bà đỡ, là con trai hay con gái” Tiểu Hồng vội vàng hỏi.

“là một nữ oa nhi” bà đỡ mỉm cười trả lời, nhưng mà từ đáy mắt lại lóe lên một tia tính toán.

“hey

, đáng tiếc, nó lại ra đời chậm hơn con của đại phu nhân” đại phu nhìn tiểu hài tử than nhẹ tiếc nói.

Cả Lâm phủ không ai không biết, Lâm lão gia lúc Tiểu Hương cùng đại phu nhân cùng lúc mang thai, đã đi xem tướng, vị tướng số kia vô cùng linh nghiệm, đã khẳng định với Lâm lão gia rằng, hai đứa trẻ sắp ra đời của nhà họ Lâm, một đứa sẽ là phúc tinh, mang đến cho nhà họ Lâm vinh hoa phú quý, một đứa còn lại thì chính là khắc tinh, hại nhà họ Lâm tán gia bại sản, thậm chí mang đến họa diệt môn.

‘Kết quả hôm nay Tiểu Hương lại sinh muộn hơn đại phu nhân có một lúc, thế mà đã quyết định vận mệnh cả đời của một tiểu hài tử, Tiểu Hương đã khổ đủ rồi, xem ra ngay cả nữ nhi của cô ấy cũng không tránh khỏi a’, Tiểu Hồng trong lòng than nhẹ, nhìn Tiểu Hương trên giường tiếc nói.

.....

Tô Tĩnh Lạc lần nữa mở mắt, thì phát hiện mình hiện giờ đang bị một nữ nhân trung niên bế trên tay, thông qua cuộc đối thoại giữa mấy người bọn họ, nàng đã nắm được mọi chuyện, xem ra cuộc sống ở Lâm gia của nàng trong mấy năm tới có vẻ không được khả quan là mấy a ???.

Bất quá tuy vậy nàng vẫn được an ủi, dù Thượng Thần để nàng đầu thai làm trẻ sơ sinh, nhưng vẫn để lại trong đầu nàng một quyển Thiên Địa thần công, cùng một chiếc nhẫn có một số bảo bối trong đó, có những thứ đó, ít ra nàng có thể bảo toàn cho bản thân, cùng vị mẫu thân số khổ kia của mình, ‘hey

thật là nữ tử đáng thương a’, Tô Tĩnh Lạc nhìn nữ tử trên giường trong lòng không khỏi than nhẹ.

Mười năm sau.

Trong một căn phòng sang trọng tại Lâm phủ.

“Phu nhân, bà đỡ Lưu lại đến, lần này bà ta đòi một trăm lượng, bà ta nói nếu chúng ta không đưa cho bà ta, bà ta sẽ đem mọi chuyện nói lại cho lão gia nghe” một nữ tử trung niên cúi người nói nhỏ vào tai một mỹ phụ trung niên sang trọng đang ngồi trên ghế uống trà.

“hừ, chuyện đã qua mười năm, cho dù bà ta có muốn nói cũng không có chứng cứ, hơn nữa bà ta nghĩ con tiểu Hương đó có thể đầu lại ta sao ??? Cho dù sự thật thực sự bị lộ ra, rằng con của Tiểu Hương chào đời sớm hơn con của ta thì thế nào ??? Bà ta nghĩ lão gia sẽ vì chuyện này mà trách ta sao ??? Bà ta đã quá ngây thơ, ca ca của ta hiện giờ là Hộ bộ thị lang quyền cao chức trọng, cho dù lão gia thực sự trách phạt thì cũng lắm chỉ là la mắng ta vài câu mà thôi, chứ làm gì được ta” mỹ phụ trung niên cười khẩy nói.

“dạ phu nhân” nữ tử trung niên gật đầu cười đáp.

“tìm người làm cho bà ta vĩnh viễn không thể nói được lời nào nữa, để xem bà ta làm sao uy hiếp ta” mỹ phụ trung niên ánh mắt âm độc hạ lệnh.

“xoảng” mỹ phụ trung niên vừa dứt lời, bên ngoài đã vang lên tiếng động lớn của một vật gì đó bị vỡ.

Mỹ phụ trung niên ngay lập tức ra hiệu nhìn nữ tử trung niên, nữ tử trung niên hiểu ý chạy ra, thì đập vào mắt là bóng dáng của một nữ tử đang hoảng loạn chạy về phía hoa viên. Nữ tử trung niên trong mắt lóe lên tia khinh thường, sau đó vào trong nhẹ giọng vài câu nói vào tai của mỹ phụ trung niên. Mỹ phụ trung niên cười lạnh nhìn theo hướng nữ tử vừa rời khỏi, trong mắt lóe lên một tia tính toán.

.....

“Tiểu Hương mau đi, Tiểu Hồng bị đại phu nhân bắt đi rồi” một nữ tử vận lam y vội vã chạy vào nhìn một nữ tử khác đang ngồi chơi đùa trong sân cùng một nữ hài tử, la hoảng.

“Tiểu Trúc, có chuyện gì thế ???” nữ tử dừng động tác, ôm lấy nữ hài tử nhìn nữ tử vận lam y hỏi.

“Đại phu nhân nói Tiểu Hồng ăn cắp trâm ngọc mà Hộ bộ thị lang tặng cho bà ấy, bây giờ đòi đánh chết Tiểu Hồng kia” nữ tử vận lam y giọng nói sợ hãi nói.

“cái gì ???” nữ tử kia vừa nghe vậy, không khỏi hoảng sợ ôm lấy nữ hài tử chạy nhanh ra ngoài.

Nữ tử vận lam y cũng nhanh chóng theo sau, hai người không hề chú ý nữ hài tử trong lòng nữ tử kia từ nãy giờ sau khi nghe xong lời của hai người ánh mắt lại lóe lên tia sắc bén, ‘đại phu nhân, xem ra lần này bà định làm thật rồi, bà định giết người diệt khẩu sao, tốt lắm’.

Tô Tĩnh Lạc trong lòng cười lạnh, ‘nếu không phải lần trước nàng vì hiếu kỳ, đi đến phòng của đại phu nhân thì đã không nghe được câu chuyện kia, và đồng thời lúc đó nàng cũng đã nhìn thấy Hồng di vì nghe được sự thật này, cùng âm mưu của đại phu nhân mà làm bể chén canh bồ kia sau đó sợ hãi bỏ đi, thì đã không có chuyện ngày hôm nay’.

‘Hey

Lần này xem ra Hồng di không thoát khỏi rồi’, Tô Tĩnh Lạc trong lòng than nhẹ.

Quả nhiên, khi Tiểu Hương vừa ôm Tô Tĩnh Lạc chạy tới nơi thì đã nhìn thấy Tiểu Hồng cả người đầy máu, đang nằm thoi thóp trên đất, trên ghế đại phu nhân thì đang lạnh lùng nhìn nàng.

“Tiểu Hương, ngươi thật to gan, uống đại phu nhân từ bi cho ngươi ở lại trong phủ, thật không ngờ ngươi lại lấy oán báo ân, sai Tiểu Hồng đi trộm đồ của đại phu nhân, bây giờ Tiểu Hồng đã cung khai, ngươi còn gì để nói ???” nữ tử trung niên bên cạnh đại phu nhân, dùng giọng điệu sắc bén nhìn chằm chằm vào Tiểu Hương chỉ trích.

“Cái gì ??? Ta không có” Tiểu Hương nghe vậy không khỏi hoảng hốt thốt lên.

“Hừ, còn muốn chối, đánh chết ả cho ta” đại phu nhân hừ lạnh thanh ra lệnh.

Lập tức bên cạnh có vài tên gia đình cầm gậy nhắm ngay hướng Tiểu Hương mà xuống tay, Tiểu Hương hoảng sợ khi nhìn thấy những người đó đang hướng về phía mình, lập tức đẩy Tô Tĩnh Lạc trong lòng ra, một mình hứng chịu đòn roi.

“mẫu thân” Tô Tĩnh Lạc hoảng hốt la lên, nàng thật không ngờ đại phu nhân lại kéo cả Tiểu Hương vào chuyện này, ánh mắt nàng tràn ngập tức giận nhìn vào đại phu nhân, ‘chết tiệt, nếu không phải ta đang trong giai đoạn đột phá, không thể tùy tiện sử dụng thần công, nếu không có thể tẩu hỏa nhập ma thậm chí mất mạng, thì ta tuyệt sẽ không khoan tay đứng nhìn’.

Tô Tĩnh Lạc nhìn Tiểu Hồng cùng Tiểu Hương nằm trong vũng máu, hận ý trong mắt càng sâu, trong lòng thề với bản thân mình, ‘Đại phu nhân, thù này ta nhất định sẽ báo, ta sẽ khiến cho người trả giá đắt vì những việc hôm nay’.

“phu nhân, cả hai đều đã chết rồi” một tên gia đình dừng gậy cung kính bẩm báo.

“đem quăng vào ‘Loạn Tán Lâm’, để chó sói ăn đi” đại phu nhân bình thản ra lệnh. Sau đó liếc nhìn Tô Tĩnh Lạc khinh thường hừ lạnh rồi rời đi, ‘tiểu tạp chủng này, sau này nàng sẽ tính sổ với nó sau’.

“dạ” tổng quản vâng mệnh làm theo.

Tỳ nữ vận lam y vừa cùng Tiểu Hương chạy đến, vội vã tiến lại ôm lấy Tô Tĩnh Lạc, cùng tổng quản và bốn gia đình mang thi thể Tiểu Hương và Tiểu Hồng rời đi.

Tổng quản sai người mang thi thể hai người Tiểu Hương Tiểu Hồng đặt lên xe đẩy, sau đó thì chuẩn bị sai người lén mang đi chôn cất, dù sao người cũng đã chết, thì cũng nên để cho người ta chết được toàn thân, ông không thể làm chuyện thất đức như thế được.

“khoan đã, ta tự mình tới” lúc này Tô Tĩnh Lạc bên cạnh lạnh giọng lên tiếng.

“Tiểu Kiều, con làm sao có thể đẩy nổi xe a, cứ để họ làm” tổng quản than nhẹ nhìn Tô Tĩnh Lạc, ‘nữ hài tử đáng thương, đúng là số khổ mà, từ nhỏ lão gia không quan tâm, bây giờ mẫu thân cũng qua đời sau này con bé làm sao mà sống a ???’.

“ta tự mình đến” Tô Tĩnh Lạc khẳng khái một mực, sau đó tiến lại đẩy tên gia đình kia ra, tự mình từng bước đẩy xe chở thi thể hai người thân duy nhất của mình tại thế giới này rời đi Lâm gia. .

Trước khi đi nàng cũng không quên xoay người lại, ánh mắt tràn ngập căm hận nhìn đại môn Lâm gia, ‘bắt đầu từ hôm nay, Lâm Tiểu Kiều đã chết, ta Tô Tĩnh Lạc xin thề với trời, rồi sẽ có ngày ta sẽ quay về báo thù, các người cứ chờ mà xem. Lâm Quách thị, thù giết mẫu thân này, ta sẽ khiến cho người dùng mạng của con gái người cùng cả nhà người để bồi lại’.

“tổng quản, để Tiểu Kiều đi vậy sao ???” gia đình bên cạnh tiến lại tò mò hỏi.

“Tiểu Kiều cùng lên núi chôn cất mẫu thân, sợ ý đi lạc, không tìm thấy, người có hiểu không ???” tổng quản nhìn lại gia đình hỏi.

“dạ hiểu” gia đình gật nhẹ đầu hiểu ý.

‘Tiểu Hương cùng Tiểu Hồng thường ngày đều đối xử rất tốt với mọi người, cứ xem như đây là họ vì đền lại ân tình đó, mà để cho nữ nhi của Tiểu Hương một con đường sống đi, chuyện còn lại cứ tùy theo tạo hóa của nữ hài tử đó vậy’. Tổng Quản nhìn theo bóng dáng của Tô Tĩnh Lạc rời đi mà than nhẹ, sau đó xoay người trở vào phủ.

3. Chương 3: Chương 2

Tô Tĩnh Lạc cố dùng hết sức lực thân thể của một đứa trẻ 10 tuổi, từng bước... từng bước đẩy chiếc xe mang theo thi thể của mẫu thân nàng cùng Hồng đi vào rừng.

Nàng dừng lại giữa cánh rừng rậm rạp. xung quanh hàng cây cao ngất cùng với hoa lá cỏ cây muôn màu, muôn sắc, chim ca hót líu lo,... tạo thành một cảnh vật rất nên thơ lại hữu tình.

Nàng bắt đầu tự tay đào bới, dùng toàn sức lực mà đào. Đầu tiên nàng chôn cất mẫu thân của nàng, sau đó đến Hồng di. Từ đầu đến giờ nàng đều không hề khóc, nét mặt lạnh như băng.

Sau khi chôn cất di thể của mẫu thân cùng Hồng di xong xuôi, Tĩnh Lạc vẫn trầm mặc đứng đấy thật lâu.

.....

.....

Ba ngày sau.

“ Mẫu thân, Hồng di, các người thấy cảnh vật nơi đây thế nào ??? Đẹp sao ??? Có yên bình sao ???” Tĩnh Lạc lúc này mới chậm rãi mở miệng.

“ Các người nghe đi... chim họa mi đang hót kìa. Tiếng suối chảy róc rách nữa. Nghe hay không ???” nàng nhắm mắt lại cảm thụ.

“ Các người cả đời này đã khổ nhiều lắm. Ta chọn cho các người nơi này non xanh nước biếc, các người thích không ??? Hãy an nghỉ đi.” Tĩnh Lạc khẽ giọng mỉm cười lên tiếng.

“ Trước vong linh của hai người, ta xin hứa sẽ có một ngày ta sẽ bắt người của Lâm gia trả giá những gì họ đã gây cho chúng ta. Từng người, từng người một sẽ nhận lấy cái họ đáng nhận. Ta nhất định sẽ bắt họ phải đập đầu tạ tội trước mộ phần của các người.” Tĩnh Lạc ánh mắt mang theo thù hận, kiên định lập lời thề.

Nàng nở nụ cười yếu ớt, một lần nữa nhìn lại mộ phần của mẫu thân cùng Hồng di rồi dự định tiêu sái bước đi thì nghe tiếng kêu cứu.

“ Cứu... cứu...vớ...” một giọng nam tử đang thoi thóp phát ra từ lùm cây.

Nàng khẽ nhíu mày, nghi hoặc nhìn hướng lùm cây. Nàng từ từ bước đến , vạch lùm cây sang một bên thì nàng phát hiện một hắc y nam tử đã ngất xỉu.

Hắc y nam tử này, ngũ quan rõ ràng, lộ ra tia chính khí, nhưng gương mặt lại tái xanh, cảm giác như đang thiếu máu nghiêm trọng.

Sau khi đánh giá người nọ một phen, Tĩnh Lạc cúi người xuống thăm dò mạch tượng cho hắc y nam tử ấy.

‘ Trong Thiên Địa thần công kia, còn dạy cả y thuật, ta chưa bao giờ thử, lần này tính người kia may mắn. Ta có dịp thử chút năng lực của mình.’ Nàng tính toán sẵn trong lòng.

Sau khi bắt mạch cho người nọ xong, nàng xuất ra từ ống tay áo một lọ thuốc, lấy ra một viên ‘ Huyết Đan’ bồi bổ khí huyết lại cho người nọ.

Sau một hồi công phu, sắc mặt hắc y nam tử kia đã đỡ hơn rất nhiều.

“ ưm...” cuối cùng hắc cũng tỉnh lại. hắc hoảng thần, mở ra mắt.

“ chủ tử...” hắc hô to, muốn đứng dậy bước đi nhưng khí lực không đủ, đành bất lực nằm lại.

“ Người đã tỉnh???” Tĩnh Lạc buồn thanh hỏi.

Hắc xoay người lại nhìn, hắc mới chú ý tới, bên cạnh hắc xuất hiện một tiểu oa nhi khoảng 10 tuổi.

Hắc âm thầm quan sát nàng, mày thanh mi tú, da thịt phấn nộn, trắng hồng, tuổi còn nhỏ nhưng đã hiển lộ dáng vẻ mỹ nhân.

“ Tiểu... tiểu cô nương, là người đã cứu ta sao???” vết thương của hắc đã được xử lí hảo, nội thương cũng đã đỡ hơn rất nhiều.

‘Xem ra vị tiểu cô nương này cũng có một thân y thuật bên người đây’ hắc âm thầm đánh giá.

“ Vô nghĩa. Người còn thấy người khác ở đây sao???” nàng khinh bỉ liếc mắt nhìn hắc.

“ Ách...” hắc nghẹn họng. Đột nhiên hắc ngồi dậy rồi quỳ xuống.

“ Tiểu cô nương, cầu xin người mau đi cứu chủ tử của ta. Hắc sắp không được rồi.” hắc thành khẩn nói.

“ Sao ta phải cứu chủ tử nhà ngươi chứ ???” nàng lạnh lùng khoanh tay lại hỏi.

“ Tiểu cô nương, ta xin ngươi, ngươi có thể chữa cho ta thì cũng có thể chữa cho chủ tử của ta. Nếu ngươi chịu cứu chủ tử của ta, ngươi muốn ta làm trâu làm ngựa cho ngươi cũng được.” hắc thành tâm khẩn cầu nàng.

Nàng trầm mặc trong chốc lát rồi mở miệng nói.

“ Được rồi, ngươi dẫn đường đi.” Nàng nhẹ gật đầu đáp ứng.

Hắc y nam tử lúc này đã khôi phục lại thể lực một ít. Hắc gấn gượng hướng bờ suối thật nhanh đi đến.

Cạnh bờ suối, một trung niên nam tử thân vận lam bào đang nằm giữa vũng máu, trông thật kinh người.

“ Chủ tử...” hắc y nam tử vội chạy đến bên vị trung niên nam tử kia.

“ Tiểu cô nương, mau, mau cứu chủ tử của ta.” Hắc quay lại hướng nàng cầu y.

Tĩnh Lạc bước đến, cúi người xuống bắt mạch cho người kia. Sau khi bắt mạch xong, nàng nhú mày lại, trầm mặc.

“ Không cứu được.” nàng đột nhiên nhả ra ba chữ khiến hắc y nam tử kia sa sầm nét mặt.

“ Không...không thể như thế. Ta cầu ngươi cứu sống chủ tử của ta. Hắc là môn chủ Thiên Địa môn. Hắc không thể chết được.” hắc y nam tử lúc này không kìm được nước mắt, nước mắt giàn giụa khẩn khoản nhìn Tĩnh Lạc.

“ Ngươi cũng thấy đó, hắc bị thương nặng lắm, máu gần như chảy hết, cho dù ta cho hắc uống cả lọ ‘ Huyết đan’ của ta hắc cũng không thể sống nổi.” nàng chỉ vào vũng máu trên đất.

“ Điều ta có thể làm bây giờ là làm cho hắc tỉnh lại trong chốc lát, cho hắc nói lời trần trối lần cuối.” nàng vẫn bình thản nói tiếp, vừa nói nàng bắt đầu thi châm.

Một lúc sau, người kia quả thật hơi tỉnh lại.

“ Chủ tử.” hắc y nam tử kích động hô lên.

“ Hắc Luân?” người kia nhìn hắc y nam tử đáp lời.

“ Chủ tử, chính vị tiểu cô nương này đã cứu ta. Còn ngài...” Hắc Luân thuật lại chuyện vừa xảy ra.

Trung niên nam tử kia xoay người, nhìn Tĩnh Lạc. Mặc dù hắc đã rất suy yếu đến không còn khí lực nhưng hắc vẫn còn cảm nhận được khí tức Tĩnh Lạc. Ông biết nàng cũng là một cao thủ, tuổi còn nhỏ đã có thể luyện tới cảnh giới này thì sau này tiền đồ của nàng có thể nói là vô lượng.

“ Đa tạ cô nương đã ra tay cứu giúp.” Trung niên nam tử khách khí nói.

“ Lão phu... là... Thượng Quan Tinh, là môn chủ của Thiên Địa môn. Bất hạnh thu phải phản đồ... bị người ám toán. Hắc vì vị trí môn chủ Thiên Địa môn mà nhẫn tâm ra tay sát hại chính sự phụ hắc là ta, còn giết hại huynh đệ đồng môn... Thật sự là một tên cầm thú. Ta dùng cố sức cùng Hắc Luân thoát khỏi sự truy sát của hắc nhưng ta lại không còn nhiều thời gian.” Thượng Quan Tinh tự thuật lại hoàn cảnh hiện tại của hắc.

“ Đây là lệnh bài môn chủ của Thiên Địa môn. Lão phu nhận thấy tiểu cô nương nhà ngươi không phải là người thường, có được một thân võ công thâm hậu, sâu xa khó lường. Nay ta xin nhờ tiểu cô nương làm giúp ta một chuyện. Mong tiểu cô nương đồng ý.” Thượng Quan Tinh lấy từ trong người là tấm kim bài khắc hai chữ ‘Thiên Địa’ ra đưa cho nàng.

“ Ta mong cô có thể nhận lệnh bài này, có thể thay ta báo thù, giành lại Thiên Địa môn. Đó là tâm huyết cả đời của lão phu không thể giao cho tên phản đồ ấy...”

“ Hắc Luân, từ này ngươi đi theo tiểu cô nương này...” Thượng Quan Tinh dùng sức lực cuối cùng căn dặn tất cả, sau đó mong chờ nhìn Tĩnh Lạc.

“Hảo, ta nhận lời ngươi, ta sẽ nhanh chóng đưa tên phản đồ kia xuống dưới gập ngươi” Tĩnh Lạc mặt không hề chút biểu cảm nhàn nhã đáp ứng.

“Đa tạ” hắc y nam tử cười gật đầu, sau đó trút hơi thở cuối cùng.

“chủ tử” hắc y nam tử bên cạnh bị phản khó nén.

Tĩnh Lạc không nói lời nào, chỉ đứng bên cạnh yên lặng để cho hắc y nam tử phát tiết. Trải qua một thời gian, hắc y nam tử rốt cuộc cũng lấy lại tinh thần, ôm theo thi thể của người kia mang đi, tìm một ít nhánh cây khô bên cạnh, sau đó tiến hành hỏa tá.

Hai người đứng đó, nhìn ngọn lửa nóng rực càng ngày càng cháy dữ dội, giống như thù hận trong lòng của nam tử đã chết kia, muốn đốt cháy kẻ thù của chính mình, nhưng hiện giờ y lại lực bất tòng tâm, cho nên đành dùng cách này để thể hiện tâm trạng của y.

Sau khi ngọn lửa tắt hẳn, hắc y nam tử tiến hành thu lại tro cốt của Thượng Quan Tinh, sau đó ôm lấy hủ tro, nhìn về phía Tĩnh Lạc quỳ xuống, dùng giọng điệu thành khẩn nhất, kiên quyết nhất lên tiếng.

“Bắt đầu từ hôm nay, người chính là chủ nhân của Hắc Luân ta, là môn chủ của Thiên Địa môn, ta sẽ dùng sinh mệnh của ta để trung thành với ngươi, bảo vệ ngươi cho đến khi sinh mệnh của ta kết thúc”.

“Đi thôi” Tĩnh Lạc nhìn y, trầm ngâm trong chốc lát, sau đó lên tiếng.

“Đi đâu ???” Hắc Luân nghi hoặc hỏi.

“Giết tên phản đồ kia, bổn cô nương ta vừa lúc cũng đang muốn tìm kẻ để phát tiết, xem như hắc không may vậy” Tĩnh Lạc nhẹ giọng ai oán.

“Vô công của tên phản đồ kia rất cao, chúng ta có nên...” Hắc Luân có chút chần chờ nói.

“Yên tâm, ta tự có chủ kiến” dứt lời, Tĩnh Lạc cũng không nói nhiều, yên lặng xoay người rời đi. Hắc Luân thấy vậy, cũng lập tức theo sau.

Tổng đàn Thiên Địa môn.

“Trầm Hổ, ngươi nói môn chủ là bị người của Thánh Thiên môn giết sao ???” một bạch y nam tử vẻ mặt đầy nghi vấn nhìn nam tử hắc y đang ngồi trên ghế hỏi.

“Bạch Ưng, không lẽ ngươi nghi ngờ lời nói của ta ???” Trầm Hổ vẻ mặt có chút tức giận nhìn bạch y nam tử hỏi lại.

“Trầm Hổ, ta nghĩ Bạch Ưng cũng không phải cố ý, nhưng ta có chút thắc mắc, nếu theo ngươi nói, trước khi môn chủ qua đời, đã truyền ngôi vị môn chủ lại cho ngươi, vậy lệnh bài chứng minh đâu, ngươi mang ra đây, đến lúc đó bọn ta sẽ tin lời ngươi nói.” một lam y nữ tử vẻ mặt lạnh băng nhẹ giọng ‘khuyên nhủ’.

“Lam Thanh, ta đã nói rồi, sư phụ đã bị người của Thánh Thiên môn đánh rơi xuống vực, lệnh bài luôn ở trong người sư phụ, cho nên cũng không còn, ta làm sao mà lấy ra” Trầm Hổ vẻ mặt ‘tiếc nối’, lên tiếng.

“vậy còn Hắc Luân thì sao ??? Hắc Luân theo môn chủ, chỉ cần ngươi gọi hắc ra chứng minh, bọn ta sẽ tin” bên cạnh một lục y nữ tử cũng không kém ép hỏi.

“Lục Ngọc, cả ngươi cũng không tin ta ???” Trầm Hổ vẻ mặt có chút thất vọng nhìn lục y nữ tử hỏi.

Lục y nữ tử không đáp, vẫn vẻ mặt bình thản như thế, bạch y nam tử cùng lam y nữ tử cũng thế, vẻ mặt hoàn toàn lộ rõ không tin lời của Trầm Hổ.

“Không phải hắc không muốn đưa ra, mà là vì hắc không thể đưa” lúc này, từ bên ngoài, một hắc y nam tử xông vào, bên cạnh còn dẫn theo một tiểu cô nương.

“Hắc Luân” mấy người trong phòng, ngoài trừ Trầm Hổ cùng ba tên thủ hạ, những người còn lại đều tỏ vẻ vui mừng khi nhìn thấy hắc y nam tử.

“Hắc Luân, vừa rồi ngươi nói vậy là sao ???” Lục Ngọc lên tiếng nghi vấn.

“Ta nói Trầm Hổ vốn không thể đưa ra lệnh bài, vì lệnh bài vốn dĩ ở chỗ ta” Hắc Luân vẻ mặt tràn ngập cừu hận nhìn Trầm Hổ đáp.

“Lệnh bài ở chỗ người ???” Bạch Ứng nghi vấn nhíu mày.

Tĩnh Lạc đứng bên cạnh, từ trong người lấy ra một tấm lệnh bài đem nó đưa ra trước mặt mọi người. Tất cả đệ tử Thiên Địa môn nhìn thấy lệnh bài đều tỏ vẻ tôn kính, riêng Trầm Hổ cùng ba thủ hạ thì sắc mặt xanh mét.

“Hắc Luân, vị tiểu cô nương này là ???” Lam Thanh vẻ mặt tò mò nhìn Hắc Luân hỏi.

“đây chính là người đã được môn chủ chỉ định, sẽ là môn chủ của Thiên Địa môn chúng ta sau này” Hắc Luân vẻ mặt thản nhiên đáp.

“ Hắc Luân, người đây đang đùa cái gì ??? Để một tiểu oa nhi làm môn chủ của chúng ta, môn chủ làm sao có thể hồ đồ như thế chứ ???” một trong ba tên thủ hạ của Trầm Hổ chớp được thời cơ, lập tức lên tiếng chỉ trích.

“ Hẳn có phần không ???” chưa để Hắc Luân lên tiếng đáp, Tĩnh Lạc đã lạnh giọng hỏi trước.

“Có ” Hắc Luân dù có chút ngạc nhiên, nhưng mà vẫn hiểu được ý của Tĩnh Lạc là hỏi tên này có phần trong việc truy giết môn chủ hay không ???.

Hắc Luân vừa dứt lời, mọi người chỉ cảm thấy một đạo kinh phong từ phía Tĩnh Lạc bắn thẳng về tên vừa lên tiếng kia.

“Oanh” tên kia dù đã có đề phòng, nhưng vẫn không thể nào tránh được, cả người ngay lập tức văng ra xa, va vào tường, thất khiếu chảy máu mà chết, đây hoàn toàn chứng minh, một chưởng vừa rồi đã đánh nát ngũ tạng lục phủ của hắn.

Mọi người, thậm chí Hắc Luân đều bị một màn này làm cho khiếp sợ, ‘thật không ngờ một nha đầu còn nhỏ tuổi như thế, lại có một thân tu vi như vậy, xem ra đây chính là nguyên nhân vì sao lão môn chủ xem trọng nàng ta.’

Còn về Tĩnh Lạc, thì không có biểu hiện gì nhiều, chỉ lẳng lặng đứng đó, lạnh lùng nhìn mọi thứ, trong lòng hừ lạnh, ‘xem như người không may, vừa lúc thần công của ta vừa đột phá, xem như người trở thành vật thí nghiệm đầu tiên của ta vậy’.

“Còn ba người bọn hắn phải không ???” Tĩnh Lạc một lần nữa lên tiếng, chỉ tay về phía Trầm Hổ cùng hai thuộc hạ còn lại.

“Đúng vậy” Hắc Luân sát ý tràn ngập gật đầu.

“Hắc Luân, đây là có chuyện gì ??? Môn chủ đâu ???” Bạch Ứng nghi vấn hỏi.

“Môn chủ đã bị Trầm Hổ cùng hai tên phản đồ kia và tên vừa bị giết hãm hại, đã quy tiên rồi” Hắc Luân đau lòng kể lại mọi sự.

“Trầm Hổ, người là tên súc sinh” mọi người nghe xong không khỏi phẫn hận nhìn Trầm Hổ, bọn họ từ này giờ cứ cảm giác mọi chuyện không hề đơn giản như những gì Trầm Hổ nói, chỉ không ngờ hắn mới chính là hung thủ hại chết lão môn chủ.

“các người đừng nói vậy, là Hắc Luân vu khống ta” Trầm Hổ nhìn thấy tình thế không ổn, nhưng vẫn cố gắng chối cãi.

“Trầm Hổ, người dám ở trước mặt tro cốt của lão môn chủ mà thề là những gì ta nói là sai sao ???” Hắc Luân đem hủ tro trong người giơ cao về phía Trầm Hổ khiêu khích hỏi.

“Ta...” Trầm Hổ cúi đầu không nói, sau đó đợi đến lúc mọi người không đề phòng, đem hai tên thủ hạ ném ra ngoài, còn mình thì xoay người chạy trốn, là hắn nhất thời sơ xuất mới để Hắc Luân còn sống, mới dẫn đến chuyện ngày hôm nay.

“Muốn chạy sao ??? Nản mợ” Tĩnh Lạc nhìn thấy Bạch Ưng, Lam Thanh, cùng Lục Ngọc đám người đang ra tay đối phó hai thủ hạ của Trầm Hổ, thì xoay người theo hướng Trầm Hổ vừa chạy đuổi theo, Hắc Luân cũng ngay lập tức theo sau.

Hai người truy nửa canh giờ, cuối cùng đuổi đến một vách núi, nhìn Trầm Hổ vô cùng chật vật không có đường tiến lẫn đường lùi, Hắc Luân trong lòng khoái trá vô cùng, phía sau đám người Bạch Ưng, Lam Thanh, cùng Lục Ngọc cũng đã theo sau đuổi tới.

“Trầm Hổ, bốn tiểu thư đã hứa với Thượng Quan Tinh, sẽ đem người đến cho hắn, bây giờ đã đến lúc ta nên thực hiện lời hứa” Tĩnh Lạc cười lạnh, sau đó ông tay áo phất lên, một đạo bóng trắng theo đó bay ra, hướng về phía Trầm Hổ.

“AAAA” Trầm Hổ hét lớn một tiếng, sau đó ngã xuống đất, mọi người nhìn lại chỉ thấy lúc này Trầm Hổ đang nằm trên đất co giật không ngừng, thất khẩu đều chảy máu, nhưng không chết ngay, mà là đau đớn một thời gian rồi mới tắt thở.

Đám người Bạch Ưng, Lam Thanh, Lục Ngọc thấy vậy không khỏi lạnh sống lưng, xem ra vị tân môn chủ của họ tuy nhìn nhỏ tuổi, nhưng lại là một người không hề dễ ‘đối phó’ a.

“Thuộc hạ tham kiến môn chủ” mọi người sau khi chứng kiến mọi chuyện, hoàn toàn đã tin lời Hắc Luân nói, hơn nữa trải qua sự kiện vừa rồi, khi nhìn thấy tài nghệ của Tĩnh Lạc, thì đối với việc nâng lên làm môn chủ của Thiên Địa môn mà nói, thì họ đã không còn dám có ý kiến, hơn nữa ở sâu trong lòng, họ đối với vị tân môn chủ này cũng bắt đầu sinh ra một tia kính sợ.

Tĩnh Lạc đứng đó, để cho từng cơn gió núi thổi vào mặt, không nói lời nào, ánh mắt lạnh như băng nhìn về phương xa, trong lòng thầm cười lạnh, ‘Lâm gia, các người chờ, ta sẽ lại nhanh chóng quay về thôi’.

4. Chương 4: Chương 3

Sáu năm sau

Tứ quốc bình yên, thiên hạ thái bình, dân chúng có một cuộc sống quốc thái dân an. Nhưng giang hồ vẫn như cũ, từ xưa vốn là ‘cái gai’ trong mắt của triều đình. Nếu như có một thế lực nào có sức uy hiếp đến triều đình Tứ quốc thì họ sẽ không ngần ngại mà tiêu diệt thế lực ấy.

Giang hồ hiện nay được xưng là ‘nhị môn tứ lâu’, bao gồm: Thiên Địa Môn, Thánh Thiên Môn, Hắc Tinh Lâu, Bạch Vũ Lâu, Lam Nguyệt Lâu và Lục Vân Lâu. Nhìn bề ngoài có thể nói là thế cuộc cân bằng, các môn phái kiềm chế lẫn nhau. Điều này cũng khiến triều đình tứ quốc an tâm hơn.

Nhưng trên thực tế thì sao? Sự thật hoàn toàn khiến người ta khiếp sợ không thôi. Không một ai có thể tưởng tượng nổi tứ lâu mới nổi trong giang hồ sáu năm gần đây đều là sản nghiệp bí mật của Thiên Địa Môn.

Hắc Tinh Lâu là tổ chức sát thủ lớn nhất tứ quốc. Người trong Hắc Tinh Lâu đều lãnh khốc, vô tình, ra tay ngoan tuyệt, luôn một kiếm chí mạng, làm việc luôn gọn gàng sạch sẽ. Một mạng người trị giá ngàn lượng hoàng kim, mỗi tháng giao dịch một lần tại Nguyệt Đình Hồ. Lâu chủ của Hắc Tinh Lâu không ai khác chính là người sáu năm trước được Tĩnh Lạc cứu sống – Hắc Luân – Hắc đường chủ của Thiên Địa môn.

Bạch Vũ Lâu là tổ chức tình báo hùng mạnh nhất tứ quốc, thông tin của Bạch Vũ Lâu luôn là nhanh nhất, chuẩn xác nhất thiên hạ. Có thể nói thông tin của Bạch Vũ Lâu còn tinh thông hơn cả đại nội mật thám Tứ quốc. Người muốn Bạch Vũ Lâu cung cấp thông tin? Được thôi. Hoàng kim người đã chuẩn bị sẵn? Một thông tin chỉ lấy ngàn lượng hoàng kim, cho dù là tin tức của mấy chục năm về trước họ cũng có thể cho người. Lâu chủ của Bạch Vũ Lâu chính là Bạch Ưng – Bạch đường chủ của Thiên Địa môn.

Lam Nguyệt Lâu lại là nơi nắm giữ huyết mạch kinh tế của Tứ quốc. Họ buôn bán trên tất cả lĩnh vực từ kinh doanh tiền trang, hiệu đồ cổ, ngành hàng ăn uống, muối, gạo,... đều có bảng hiệu của Lam Nguyệt Lâu.

Không ai có thể biết được tài sản của Lam Nguyệt Lâu là bao nhiêu cũng không thể thống kê được rốt cuộc họ có bao nhiêu sản nghiệp. Và họ càng không biết lão bản của Lam Nguyệt Lâu là ai. Đã nhiều lần, các thương gia có tiếng muốn kết thân với lão bản của Lam Nguyệt Lâu nhưng đều thất vọng mà thôi. Lâu chủ của Lam Nguyệt Lâu – Lam Thanh – Lam đường chủ của Thiên Địa Môn.

Lục Vân Lâu là đệ nhất Dược – Y Lâu của Tứ quốc. Đa số các y sư của Tứ quốc đều xuất môn từ đây. Không chỉ những y sư thông thường mà ngay cả các thái y ngự tiền của Tứ quốc cũng là bái sư từ Lục Vân Lâu. Nếu lỡ đắc tội với Lục Vân Lâu, người có biết hậu quả là gì? Sau này người có bệnh nhẹ thì thôi, nhưng bệnh nặng chút, tìm tới bất kỳ đại phu nào sẽ không có ai dám chữa cho người vì họ đều là người của Lục Vân Lâu. Ngoài ra nơi đây còn là nơi có nguồn dược liệu vô tận, thậm chí còn phong phú và nhiều gấp mấy lần so với hoàng cung Tứ quốc, thậm chí có nhiều dược liệu hoàng cung Tứ quốc không có, nhưng nơi này lại có, cho nên chính vì điều này, mà càng không ai dám có gan đến đây chọc giận người của Lục Vân Lâu. Lâu chủ của Lục Vân Lâu chính là Lục đường chủ của Thiên Địa Môn – Lục Ngọc.

Bốn vị lâu chủ này đều chỉ ẩn mình trong bóng tối, không hề lộ mặt thật của mình ra trước thiên hạ. người ta chỉ biết họ là tứ đại đường chủ của Thiên Địa Môn mà không hề biết họ còn là lâu chủ của tứ lâu.

Nhìn quy mô của tứ lâu có thể biết trong sáu năm này, Tĩnh Lạc đã dốc bao nhiêu công sức để phát huy Thiên Địa Môn hùng mạnh khó ai địch nổi. Nhưng cái mà Thiên Địa Môn thiếu chính là hậu thuẫn về quyền lực.

Cũng chính vì vấn đề này mà Tĩnh Lạc cùng hai vị đường chủ Hắc Luân và Lục Ngọc đang trên đường hành tẩu đến thảo nguyên nhằm tìm kiếm một thế lực đủ mạnh làm hậu thuẫn cho Thiên Địa môn. Một thế lực có thể áp chế cả tứ quốc...

Thần Phong đại lục, giang sơn Tứ quốc chiếm một nửa diện tích, một nửa còn lại chính là thảo nguyên bạc ngàn, nhưng Tứ quốc xưa nay chưa từng có ý định với nơi này.

Nguyên nhân ư ???.

Thảo nguyên không chỉ trải rộng một nửa Thần Phong đại lục, mà ở nơi đây còn có rất nhiều bộ lạc khác nhau sinh sống, mỗi bộ lạc đều có một tập tục riêng, một lối sống riêng, tuy nhiên không ai dám xâm phạm ai, vì mỗi bộ lạc đều có một bí mật riêng cho riêng mình, và chính vì điều này mà không ai dám tùy tiện tiến công đánh bọn họ, vì đã có người từng ngu ngốc thử qua, kết quả là toàn quân bị diệt, không ai còn sống mà trở về, nhưng xưa nay thảo nguyên vốn chia năm xẻ bảy, không hề đoàn kết, cũng chính vì điều này mà Tứ quốc mới không đề phòng nó.

Còn nếu nói về đáng để chú ý, thì chỉ có hai bộ lạc lớn nhất cần quan tâm chính là Nguyệt Thần cùng Thần Phong hai bộ lạc này.

Nguyệt Thần bộ lạc do Nguyệt Thần Doanh Kỳ đứng đầu, nằm ở phía Bắc thảo nguyên, làm chủ cả một vùng này, quân đội nếu so với Tứ quốc cũng không thua kém gì là mấy.

Thần Phong bộ lạc, do Thần Phong Khởi Hoa đứng đầu, đây chính là bộ lạc duy nhất trên thảo nguyên có tư cách cùng Nguyệt Thần bộ lạc tranh phong.

Tuy nhiên nửa tháng trước, Thần Phong Khởi Hoa, người đứng đầu Thần Phong bộ lạc lại vô cớ mất tích, chính vì điều này đã khiến cho Thần Phong bộ lạc rối loạn, các bộ lạc xung quanh cũng bắt đầu lăm le dòm ngó, tuy nhiên điều làm mọi người ngạc nhiên chính là Nguyệt Thần Doanh Kỳ của Nguyệt Thần bộ lạc lại không hề có phản ứng gì, điều này chính là nguyên nhân vì sao các bộ lạc khác chỉ dám nhìn ngó, mà không dám chủ động tiến công, vì ai cũng sợ mình sẽ trở thành quân cờ hy sinh đầu tiên.

“Tiểu thư, phía trước có một con suối, hay chúng ta sang đó dừng chân nghỉ lại một chút ???” một hắc y nam tử cung kính quay sang hỏi bạch y nữ tử.

“Ân” bạch y nữ tử điểm nhẹ đầu xem như đồng ý.

Bên cạnh một lục y nữ tử nhanh chóng cỡi ngựa theo sau. Cả ba người tiến đến bên suối đều xuống ngựa, bạch y nữ tử thì nhàn nhã ngồi trên tảng đá ngắm nhìn quang cảnh xung quanh, hắc y nam tử thì đi xem xét xung quanh, còn lục y nữ tử thì tiến đến bên suối dùng túi da chúc một ít nước vào trong để dành dự trữ, sau đó mới đem nước đến đưa cho bạch y nữ tử.

Bạch y nữ tử tiếp nhận túi da uống một ngụm nước, sau đó đưa lại cho lục y nữ tử, lúc này hắc y nam tử cũng đã trở lại chỉ là gương mặt có chút biến hóa.

“Tiểu thư, bên kia phát hiện một nam nhân bị thương nặng” hắc y nam tử cung kính bẩm báo cùng bạch y nữ tử.

“Ân” bạch y nữ tử nhú mày, sau đó đứng lên rời khỏi, hắc y nam tử hiểu ý, lập tức dẫn đường, lục y nữ tử cũng theo sau.

Cả ba người cùng tiến về một lùm cây, thì quả thật nhìn thấy một nam tử đang trọng thương nằm bất tỉnh trên cỏ.

“Lục Ngọc” bạch y nữ tử nhàn nhã lên tiếng.

Lục y nữ tử hiểu ý, lập tức tiến đến gần bắt mạch và kiểm tra cho nam tử bị thương, sau đó lập tức xoay người cùng bạch y nữ tử bẩm báo.

“Tiểu thư, người này chẳng qua là vì bị thương mất máu, nhưng không đến nỗi nguy hiểm, còn sở dĩ bất tỉnh là do hấn dù bị thương, nhưng vẫn sử dụng võ công nên mới thế”.

“Cứu hấn.” bạch y nữ tử lạnh nhạt lên tiếng, sau đó xoay người rời khỏi.

Hắc y nam tử lập tức kéo lấy nam tử bị thương trên đất đặt lên lưng ngựa, sau đó cùng lục y nữ tử đuổi theo bạch y nữ tử.

Đêm buông xuống, cả thảo nguyên chìm vào bóng tối, chỉ có ánh trăng trên cao là nguồn sáng duy nhất giúp duy trì cho nơi đây không bị bóng tối nuốt trọn.

“Ưm” trong một sơn động, một nam tử nằm trên tảng đá nhú mày rên nhẹ, cổ hết sức mở đôi mắt đang nặng trĩu của mình để xem xét quang cảnh xung quanh.

“ Tỉnh???” bên cạnh đột nhiên vang lên một giọng nói của một nam tử khác.

Nam tử nằm trên tảng đá nhú mày nghi hoặc nhìn hắc y nam tử trước mắt hỏi “ là người đã cứu ta ???”.

“Là tiểu thư nhà ta đã cứu người.” hắc y nam tử nhẹ nhàng dịch người, nam tử kia lúc này mới phát hiện thì ra trong động còn có một người khác.

Lục y nữ tử cũng cùng hắc y nam tử giống nhau hoàn toàn một bộ lạnh lùng như nhau, còn khi nhìn đến bạch y nữ tử khiến cho nam tử không khỏi ngạc nhiên.

‘Thật xinh đẹp’, nam tử thừa nhận hấn đã từng gặp qua không ít giai nhân, thậm chí kể cả thảo nguyên đệ nhất mỹ nhân cũng không ngoại lệ, tuy nhiên không ai có thể so với bạch y nữ tử trước mắt.

Nàng một thân bạch y xuất trần tao nhã, ba ngàn thanh ti mượt mà ôm gọn lấy khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi mắt đen tròn, trong như nước hồ thu, sâu không thấy đáy, miệng anh đào nhỏ nhắn, sống mũi cao, tôn thêm nét đẹp tú lệ, thoát tục của nàng, nàng như một tinh linh phát ra ánh sáng trong động tối này.

“ Ta khác người lắm sao ???” Tỉnh Lạc nhú mày nhìn nam tử nghi hoặc hỏi.

“A, không có, chỉ vì nàng rất đẹp, cho nên ta mới nhìn như thế, xin lỗi.” nam tử biết mình luống cuống, nhất thời xấu hổ không nói nên lời.

Hắc Luân cùng Lục Ngọc nhìn thấy vậy khó nỡ nụ cười hiem thấy, tiểu thư quả thật là rất đẹp, dù họ nhìn bao nhiêu năm nay cũng phải ngẩn người, huống chi là người ngoài.

“ta tên Thần Phong Khởi Hoa, đa tạ đã cứu giúp” Thần Phong Khởi Hoa ôm quyền nhẹ giọng.

“Thần Phong Khởi Hoa??? Người đứng đầu của Thần Phong bộ lạc ???” Tỉnh Lạc nhú mày nghi hoặc.

“Đúng vậy” Thần Phong Khởi Hoa than nhẹ.

“Tại sao người lại ra nông nổi này ???” Hắc Luân nghi ngờ hỏi.

“Trong tộc của ta có kẻ muốn tạo phản, hấn muốn giết ta giành ngôi vị tộc trưởng.” Thần Phong Khởi Hoa khi nhắc đến đây không khỏi tràn ngập sát ý.

“Ta có thể giúp người giành lại vị trí đó, bài trừ phản loạn, thậm chí có thể giúp người thống nhất thảo nguyên, nhưng ta có điều kiện.” Tình Lạc nhìn y, trầm ngâm trong chốc lát thẳng thắn lên tiếng.

“Điều kiện gì ???” không hiểu sao, khi nghe những lời Tình Lạc nói, Thần Phong Khởi Hoa không có chút nghi ngờ, ngược lại còn nhìn thấy sự tự tin cùng khẳng định, khiến y không khỏi tin tưởng.

“Ta muốn Thần Phong Khởi Hoa người trở thành ca ca của ta, ta muốn sau khi hoàn thành bá nghiệp, người hạ chỉ sắc phong ta làm Hộ Quốc công chúa, cho ta mang theo quốc họ Thần Phong, Thần Phong bộ lạc, à không, đến lúc đó nên gọi là Thần Phong đế quốc mới đúng, sẽ trở thành hậu thuẫn cho ta, vĩnh viễn bảo hộ ta, làm thế lực sau lưng của ta, âm thầm ủng hộ ta.” Tình Lạc giọng nói tràn ngập uy nghiêm cùng khí phách, từng câu từng chữ nói ra, khiến cho Thần Phong Khởi Hoa không khỏi ngỡ ngàng.

“Hảo, ta nhận lời.” sau giây lát suy nghĩ, Thần Phong Khởi Hoa gật đầu đáp ứng.

Cả hai vốn không cần lời thề hay khế ước, vì cả hai đều từ đối phương nhìn thấy được sự khẳng khái, cùng phảng phất hình bóng của chính mình cho nên đây có thể nói là duyên phận, và Thần Phong đại lục từ đây về sau sẽ không còn yên bình như trước nữa.

5. Chương 5: Chương 4

Hai năm sau

Như cơn mưa vừa thoáng qua trên thảo nguyên, mang theo sức sống mới, đại mạc thảo nguyên rộng lớn nay đã được thống nhất, nơi nơi hân hoan vui mừng. các bộ lạc đều cam nguyện thần phục trước Thần Phong đế quốc. Mà Hộ Quốc công chúa chính là người được tất cả thần dân nơi đây tôn kính nhất.

Hộ Quốc công chúa, người đã sát cánh cùng Thần Phong đế đánh tây phạt đông chinh phục thảo nguyên trong vòng ba tháng. Sau khi thống nhất thảo nguyên, Hộ Quốc công chúa còn trở thành trợ thủ đắc lực giúp Thần Phong đế bình ổn lại Thần Phong đế quốc, chăm lo cuộc sống dân chúng ấm no, tạo phúc cho dân chúng thảo nguyên. Trên tất cả, nàng còn là hóa thân của Thần Nữ, là nữ thần phù hộ cho cả Thần Phong đế quốc mang lại hòa bình trên cả thảo nguyên.

“ Công Chúa, bệ hạ cho gọi ngày đến chính điện.” một nữ tỳ khom người xuống, bắt chéo hai tay lên vai cung kính hành lễ.

“ Ân. Người lui xuống trước đi.” Giai nhân thanh y tao nhã đang ngồi bên hồ thu lại tầm mắt, khoác tay ý bảo nữ tỳ kia lui xuống.

Nàng đứng dậy sửa sang lại áo quần, bước ra khỏi đình nghỉ mát, hướng chính điện đi tới. Trên đường đi, mọi người gặp nàng đều cúi người cung kính hành lễ.

Nàng, Hộ Quốc công chúa, thần hộ mệnh của Thần Phong Quốc, Thần Phong Phi Vũ và cũng chính là Tô Tình Lạc.

Hai năm trước kể từ khi đạt thành hiệp nghị kia, nàng đã theo Thần Phong Khởi Hoa quay về Thần Phong bộ lạc, trải qua nửa tháng điều tra, nàng rốt cuộc đã giúp hắn tìm ra phản đồ, bình định nội loạn, sau đó bắt đầu tiến hành đánh chiếm các bộ lạc xung quanh.

Nếu nói nguyên nhân khiến các bộ lạc kiêng kỵ lẫn nhau là vì mỗi bộ lạc đều có vũ khí riêng cho mình, thì điều này đối với nàng mà nói không hề có chút ảnh hưởng nào.

Vì trong số các bảo bối mà Thượng Thần đã để lại trong chiếc nhẫn kia cho nàng, có một quyển sách ghi rất cụ thể về tất cả các bộ lạc và đế quốc trên Thần Phong đại lục, trong đó không chỉ là lịch sử, tập quán, phong tục, ngôn ngữ, mà còn bao gồm cả bí mật giúp các bộ lạc tồn tại cho đến nay, cho nên chính vì điều này đã giúp nàng cùng Thần Phong Khởi Hoa dễ dàng chinh phục các bộ lạc khác.

Tuy nhiên vẫn còn duy nhất một ngoại lệ, đó chính là Nguyệt Thần bộ lạc, nguyên nhân chỉ vì xét về quân đội, Nguyệt Thần bộ lạc được xem như là mạnh nhất thảo nguyên, hơn nữa Nguyệt Thần bộ lạc nhân tài vô số, hoàn toàn không hề thua kém Thần Phong bộ lạc, Nguyệt Thần Doanh Kỳ lại là mãnh tướng tài ba, cho nên đến nay song phương vẫn trong thế giằng co, nhưng mà tựa hồ việc này sẽ không kéo dài bao lâu nữa.

Vì sau khi thống nhất các bộ lạc, Thần Phong Khởi Hoa dựa vào các thiết kế mà Tinh Lạc đưa cho, đã tạo không ít kỳ tích trên thảo nguyên, từ bánh xe nước, giúp cho việc dẫn nước tưới trên thảo nguyên thuận lợi hơn, làm cho bá tánh đỡ vất vả trong việc đồng áng, cho đến sáng kiến về việc xây hồ, dẫn nước thoát đi khi lũ về, giúp giảm thiệt hại cho vô số vùng trên thảo nguyên, thậm chí những hồ nước trong mùa lũ tích trữ, còn trở thành nguồn cứu trợ khi mùa hạn kéo đến, tất cả những thứ này, đã khiến cho vị trí của Thần Phong Khởi Hoa cùng Tinh Lạc trong lòng bách tính thảo nguyên được nâng lên đến đỉnh cao, không chỉ các bộ lạc thuần phục, mà ngay đến cả những người còn đang đối đầu như Nguyệt Thần bộ lạc cũng công nhận điều này, thậm chí bên trong Nguyệt Thần bộ lạc, cũng đã có không ít người đề nghị Nguyệt Thần Doanh Kỳ quy hàng, để tránh người trong tộc hy sinh vô ích.

“Phi Vũ, muội đến rồi???” Thần Phong Khởi Hoa vừa nhìn thấy nữ tử vừa đặt chân vào đại điện đã mỉm cười lên tiếng.

“Tham kiến công chúa.” xung quanh các đại thần cùng các tộc trưởng bộ lạc cũng đều hành lễ, họ đây là thật tâm thuần phục, thật lòng tôn kính, hoàn toàn không có một tia giả dối.

Tuy nhiên vẫn có vài người trong đại điện ngoại lệ, vì những người này không ai khác chính là người của Nguyệt Thần bộ lạc, và dẫn đầu chính là Nguyệt Thần Doanh Kỳ.

“Đứng lên đi.” Tinh Lạc nhẹ giọng lên tiếng, sau đó tiến đến bên cạnh Thần Phong Khởi Hoa ngồi xuống.

“Nguyệt Thần tộc trưởng, lần này ngài đích thân làm sứ giả đến đây nói muốn bàn chuyện với bốn vương, lại yêu cầu Phi Vũ cũng phải có mặt, bây giờ tất cả mọi người đều đã có mặt đông đủ, không biết ngài có thể hay không nói được chưa ???” Thần Phong Khởi Hoa nhìn Nguyệt Thần Doanh Kỳ nhíu mày hỏi.

“Ta biết hiện tại Nguyệt Thần bộ lạc của ta không bằng Thần Phong đế quốc các người, bất quá muốn bọn ta thuần phục, các người cũng phải chứng minh xem mình có bản lĩnh này hay không ??? Nếu không cho dù là ‘ngọc đá cùng tan’, Nguyệt Thần bộ lạc ta cũng tuyệt không khuất phục.” Nguyệt Thần Doanh Kỳ giọng nói tràn ngập khẳng định, hoàn toàn không hề bận tâm tình huống của mình hiện tại.

“Thế người muốn như thế nào chứng minh ???” Tinh Lạc hứng thú hỏi.

“nghe nói Hộ quốc công chúa dù là thân nữ lưu, nhưng lại hùng tài vĩ lược, chẳng thua gì trang nam nhi, hơn nữa có thể thống nhất các bộ lạc, một nửa công lao chính là thuộc về công chúa, ta có chút thắc mắc, không biết công chúa làm sao am hiểu bí mật của tất cả bộ lạc thảo nguyên chúng ta mà từ đó tìm phương pháp phá vỡ???” Nguyệt Thần Doanh Kỳ nhìn Tinh Lạc nghi vấn hỏi, đây cũng chính là nguyên nhân hắn không dám dùng ‘vũ khí bí mật’ của Nguyệt Thần bộ lạc ra đối kháng, vì hắn biết làm như vậy, chẳng khác nào uống công mà thôi.

Nghe lời nói của Nguyệt Thần Doanh Kỳ, tất cả tộc trưởng khác thậm chí là Thần Phong Khởi Hoa không không khỏi tràn ngập tò mò nhìn Tinh Lạc, vì vấn đề này họ thật sự cũng đã thắc mắc từ lâu lắm rồi.

“Ta không thể nào biết được bí mật của tất cả các bộ lạc, bất quá có người khác biết, và người đó đã dạy lại cho ta.” Tinh Lạc bình tĩnh trả lời, dù sao nếu nàng không giải tỏa nghi vấn, thì chắc hắn bên trong các bộ lạc sẽ nghi ngờ lẫn nhau là có nội gian, đến lúc đó xảy ra nội loạn, thì đối với Thần Phong đế quốc cũng không tốt.

“Là ai ???” Nguyệt Thần Doanh Kỳ nôn nóng hỏi.

“Là Phụ Thần, người tạo ra Thần Phong đại lục, và cũng là người đã tạo ra các người.” Tinh Lạc mỉm cười nhẹ đáp.

“Phụ Thần???” tất cả mọi người đều bị câu trả lời của Tinh Lạc làm cho ngây người, họ làm sao mà không biết Phụ Thần là ai. Đó là vị Thần chí cao vô thượng của Thần Phong đại lục, là người đã tạo ra Thần Phong đại lục, và đồng thời cũng là người ban sự sống cho tất cả cư dân trên đại lục.

“Công chúa nói vậy có nghĩa là theo ý của người, người chính là người kế thừa được Phụ Thần chỉ định??? Vậy xin hỏi công chúa có bằng chứng gì chứng minh???” Nguyệt Thần Doanh Kỳ nghi hoặc nói.

Tĩnh Lạc không nói chỉ mỉm cười nhẹ, ngẩng đầu nhìn thiên không, tay vươn ra, một đạo hào quang từ trên tay nàng phát ra bay ra ngoài đại điện hướng thẳng lên trời, chẳng mấy chốc cả trời đất đều thay đổi, mới vừa rồi còn trời xanh nắng ấm, nhưng hiện giờ đã mây đen sấm chớp khắp nơi, tay của Tĩnh Lạc chuyển động, ngay lập tức từ trên trời mưa như trút nước đổ xuống, không khí bên ngoài cứ như vậy theo tay nàng chuyển động mà thay đổi theo.

Mọi người đều bị cảnh tượng này làm cho khiếp sợ không nhỏ. “Điều khiển thời tiết cùng thiên nhiên, đây chẳng phải chỉ có Phụ Thần mới làm được sao???” một người trong đại điện nhìn trời cao đang biến đổi thì thảo tự hỏi, cũng như là hỏi tất cả mọi người còn lại.

Tĩnh Lạc xoay tay lần nữa, thời tiết ngay lập tức trở lại bình thường, mọi người giờ phút này vẫn chưa kịp phục hồi lại tinh thần, vẫn còn ngơ ngác, nhất thời không ai nói lời nào, cả đại điện đều lặng ngắt như tờ.

“Còn muốn bốn công chúa chứng minh nữa sao ???” lúc này Tĩnh Lạc trầm giọng nhìn Nguyệt Thần Doanh Kỳ hỏi, nhưng chưa kịp để hần đáp lời, Tĩnh Lạc đã phát tay, một đạo kim quang bay ra chính giữa đại điện.

Kim quang chiếu khắp nơi trong đại điện, sau đó ngưng tụ lại thành khối cầu, phía trên bắt đầu vang lên một giọng nói : “ Hỡi các đứa con của thảo nguyên, khi các con nhìn thấy thứ này, thì người đưa ra chúng chính là người kế thừa của ta, và sẽ là người quyết định vận mệnh tương lai của các con, cùng Thần Phong đại lục này, từ giờ trở đi, các con phải tôn trọng người này như tôn trọng ta, phục tùng người này như phục tùng ta, nhớ kỹ, đây chính là lệnh”. Giọng nói vừa dứt, khối cầu cùng kim quang cũng biến mất hẳn.

Dù sự việc chỉ diễn ra trong nháy mắt, nhưng đủ để mọi người biết rõ, chủ nhân của giọng nói kia là ai, vì trong phổ điển của các bộ lạc, đều có ghi nhận lại giọng nói của Phụ Thần khi vạn năm trước sáng lập ra Thần Phong đại lục đã để lại, cho nên bây giờ trong lòng họ đã hoàn toàn tin tưởng những gì mà Tĩnh Lạc vừa nói.

“Thần, Nguyệt Thần Doanh Kỳ, cam nguyện quy hàng, từ nay về sau Nguyệt Thần bộ lạc chính thức thuộc về Thần Phong đế quốc, nguyện một lòng trung thành với đế quốc, cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi, nếu trái với lời thề, chết không toàn thây, chịu người đời phỉ nhổ.” Nguyệt Thần Doanh Kỳ sau khi lấy lại tinh thần, dẫn đầu người của Nguyệt Thần bộ lạc cùng quỳ xuống trước mặt Thần Phong Khởi Hoa cùng Tĩnh Lạc.

“Chúng thần cũng vậy, thề chết trung thành, mãi không thay lòng” các đại thần cùng các tộc trưởng khác cũng không ngoại lệ.

Nếu Phụ Thần đã lựa chọn công chúa là người kế thừa, thì họ tin tưởng công chúa sẽ đem lại cho họ cuộc sống thái bình, sẽ bảo hộ họ, nhưng mà không cần chờ đến tương lai, những việc mà Tĩnh Lạc đã làm trong hai năm nay cũng đã chứng minh điều đó, cho nên giờ phút này, họ đối với Tĩnh Lạc không chỉ đơn thuần là thuần phục, mà còn là tôn trọng, có thể nói cho dù Tĩnh Lạc bảo họ đi chết, họ cũng không dám cãi lời.

Còn nếu Tĩnh Lạc lại lựa chọn phò tá Thần Phong Khởi Hoa, thì họ cũng sẽ tin tưởng y có thể đảm nhận trọng trách cai quản thảo nguyên, giúp thảo nguyên ngày càng trở nên hùng mạnh, thậm chí kể cả Tứ quốc Trung nguyên cũng không sánh bằng. Và mãi cho đến tận khi họ nhắm mắt lìa đời họ cũng không hề hối hận vì quyết định này của mình. Vì Thần Phong Khởi Hoa quả thật không hề làm cho họ thất vọng, đã chứng minh bản thân hoàn toàn xứng đáng, khi được người kế thừa của Phụ Thần lựa chọn.

“Bốn công chúa không hy vọng chuyện hôm nay đồn ra ngoài.” Tĩnh Lạc nhìn biểu hiện của mọi người tỏ ra rất vừa lòng, sau đó lạnh nhạt bỏ lại một câu rồi rời đi.

Mọi người nhìn nàng rời đi, không ai nói tiếng nào, bất quá bọn họ vẫn ghi nhớ lời nàng, đem chuyện hôm nay giấu đi, không để tiết lộ ra ngoài, dù họ không biết nguyên nhân tại sao, bất quá nếu là ý của Tĩnh Lạc thì họ lại không dám không làm theo.

Nguyệt Thần bộ lạc quy hàng, cả thảo nguyên thống nhất, Thần Phong đế quốc từ nay danh chấn thiên hạ, khiến cho Tứ quốc một phen khiếp sợ, họ cứ nghĩ Nguyệt Thần bộ lạc cùng Thần Phong đế quốc sẽ có một

trận người chết ta sống, đến lúc đó họ có thể nhảy vào ngư ông đắc lợi, nhưng tình huống bây giờ lại làm cho người xem phải thất vọng, Tứ quốc dù tức giận, nhưng cũng không ai dám lỗ mãng, đại mặc thảo nguyên là nơi họ không nắm rõ, Thần Phong để lại có thể thống nhất thảo nguyên một cách dễ dàng, thì càng không phải người bình thường, cho nên Tứ quốc đều án binh bất động, dù trong lòng ngậm tức, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ ôn hòa, hơn nữa còn phái sứ giả đến cùng Thần Phong để quốc cầu hòa, tạo quan hệ giao hảo.

“Phi Vũ, Đông Thanh quốc vừa phái người đến, Đông Thanh thái hậu đại thọ bảy mươi, muốn mời chúng ta tham gia.” Thần Phong Khởi Hoa ngồi trên ghế, đưa thiệp mời cho Tĩnh Lạc xem qua.

“Muội sẽ đi” Tĩnh Lạc nhìn thiệp mời, mỉm cười, nhẹ giọng nói, trong mắt lóe lên một tia sát ý, ‘Lâm gia, xem ra đã đến ngày ta trở về rồi’.

“Phi Vũ, muội thật sự muốn đi???” Thần Phong Khởi Hoa nghi hoặc hỏi, tại sao đột nhiên Phi Vũ lại có hứng thú với những chuyện này, với cá tính của Phi Vũ từ trước giờ, hoàn toàn không hề để những chuyện này vào trong mắt kia mà.

“Nơi đó có kẻ thù giết mẫu thân của muội, đã đến lúc muội nên quay về báo thù.” Tĩnh Lạc lạnh giọng đáp, nàng xem Thần Phong Khởi Hoa như người thân, nên nàng không muốn giấu y.

“hảo đã vậy theo ý muội.” dù thắc mắc, nhưng Thần Phong Khởi Hoa vẫn không lên tiếng hỏi, vì y không muốn chạm đến nỗi đau trong lòng Tĩnh Lạc.

“Đại ca, mỗi người khi chào đời, thì trên bầu trời sẽ xuất hiện thêm một ngôi sao, ngôi sao đó chính là tượng trưng cho sự tồn tại của người đó, sao biến đổi, người biến đổi, và nếu người mất đi, thì sao cũng dần lưu mờ rồi biến mất, ngôi sao của huynh hiện tại đang tỏa sáng, hơn nữa ‘Hong Loan tinh’, cũng đang chiếu vào sao của huynh, huynh sẽ nhanh chóng gặp được nữ nhân của mình mà thôi, nếu muội tính không lầm, thì có lẽ là mấy ngày nữa đó.” Tĩnh Lạc như nghĩ đến gì đó, xoay người nhìn Thần Phong Khởi Hoa mỉm cười đầy bí ẩn nói, sau đó rời đi.

Thần Phong Khởi Hoa nhìn theo Tĩnh Lạc rời đi nhúu mày trầm tư, y không phải không biết, Tĩnh Lạc rõ ràng hiểu tình cảm của y, cho nên mới nói như thế để từ chối y, bất quá Tĩnh Lạc lại là người kế thừa của Phụ Thần, những gì muội ấy nói đều là thiên cơ, nếu như vậy không lẽ muội ấy đã đúng, nhân duyên của y không phải là muội ấy, mà là người khác sao ???.

Và thực tế đã chứng minh lời của Tĩnh Lạc hoàn toàn đúng, không lâu sau khi Tĩnh Lạc đến Đông Thanh quốc, Thần Phong Khởi Hoa đã gặp được một nữ tử khiến y động tâm, lúc này y mới biết thì ra trước đến giờ y đối với Tĩnh Lạc chỉ là anh hùng trọng anh hùng, quý mến người tài mà thôi, nếu hơn chút nữa, thì là xem Tĩnh Lạc như thân nhân, như muội muội mà đối đãi, nhưng y đã lầm tưởng đó là tình yêu, và cũng chính vì điều này đã làm cho Thần Phong để nhìn thấu cái gì là chân tình thế gian, cả đời người chỉ lấy duy nhất một hoàng hậu, cả hậu cung không hề có thêm phi tần nào khác, được xem như vị vua chung tình nhất trong lịch sử.

“Phi Vũ, lần này ta sẽ phái Đa Khắc Nhĩ, cùng Y Tầm Oa Tra cùng muội đến Đông Thanh quốc, hai người này một văn một võ, có dũng có mưu, nhất định sẽ giúp muội không ít.” Thần Phong Khởi Hoa nhìn Tĩnh Lạc mỉm cười nói.

“Thần, Đa Khắc Nhĩ / Y Tầm Oa Tra, tham kiến công chúa” phía trước mặt Tĩnh Lạc giờ đây là hai nam tử, một người tuổi còn rất trẻ, nhưng vừa nhìn đã biết là võ tướng, người này Tĩnh Lạc cũng đã từng gặp qua, y là Đa Khắc Nhĩ, người của Tịnh Hoa bộ lạc, cũng là thiếu tộc trưởng của Tịnh Hoa bộ lạc, còn một người khác, là một nam tử trung niên, nhìn ngoài mặt thì phúc hậu thật thà, nhưng ánh mắt lại sắc sảo vô cùng, xem ra không hề đơn giản, nếu không lầm thì người này chính là Y Tầm Oa Tra, đại quân sư của Thanh Khắc bộ lạc nổi danh khắp thảo nguyên rồi.

“Muội đã biết, huynh cũng nên quay về đi, tiền đến đây là được rồi.” Tĩnh Lạc gật đầu nhẹ lên tiếng, hôm nay chính là ngày nàng đi sứ Đông Thanh quốc, nàng vốn chỉ định dẫn theo Hắc Luân, Lục Ngọc cùng đoàn hộ tống sứ thần đến Đông Thanh, nhưng nếu Thần phong Khởi Hoa đã có lòng, thì nàng xin nhận vậy.

“Ân, lên đường cẩn thận.” Thần Phong Khởi Hoa cũng không nhiều lời, sau khi nhìn thấy hai người kia tiến vào đoàn, thì xoay ngựa quay về cung.

Đoàn người cũng không chậm trễ, ngay lập tức lên đường, cả đoàn ngoại trừ ba người Tĩnh Lạc cùng hai vị đại thần vừa rồi, còn theo hơn một ngàn người khác, đa phần chỉ vì hộ tống quà đem đến Đông Thanh, còn về bảo hộ Tĩnh Lạc thì điều này mọi người đã biết là không cần, cho nên họ đã căn dặn binh lính trước, là chỉ cần trông chừng những thứ sẽ tặng cho Đông Thanh thái hậu mà thôi, còn về phần công chúa, thì họ không cần bận tâm.

6. Chương 6: Chương 5

Đông Thanh quốc, Đông Thanh hoàng cung.

“Tuồng nhi, việc chuẩn bị tiếp đón sứ giả các nước đều thu xếp ổn thỏa cả rồi chứ ???” Đông Thanh hoàng đế, Đông Thanh Quân trầm giọng nhìn Đại hoàng tử Đông Thanh Tường hỏi.

“phụ hoàng yên tâm, nhi thần đều đã chuẩn bị xong cả rồi, tuyệt sẽ không có bất cứ chuyện gì sơ xuất.” Đông Thanh Tường giọng nói tràn ngập khẳng định.

“Ngạo nhi, lần này không chỉ có sứ giả của Tam quốc, mà còn có sứ giả của Thần Phong đế quốc, về Tam quốc kia chúng ta tương đối biết rõ, còn về Thần Phong đế quốc... do đây là lần đầu tiếp xúc, cho nên con cần tìm hiểu cho kỹ, để kịp thời ứng phó có biết không ???” Đông Thanh đế nhìn Nhị hoàng tử Đông Thanh Ngạo cẩn thận dặn dò.

“Phụ hoàng yên tâm, con đã điều tra cả rồi, lần này Tây Bạch sẽ phái Tam hoàng tử Tây Triều Minh làm chánh sứ, Đại tướng quân Triển Mộ Đồng làm phó sứ, còn Nam Chu thì sẽ do Nhị hoàng tử Nam Cung Diệu dẫn đầu đoàn, Bắc Huyền sẽ là Thái tử Bắc Đường Liệt, còn về Thần Phong quốc, sẽ là Hộ quốc công chúa, Thần Phong Phi Vũ dẫn đầu” Đông Thanh Ngạo vẽ mặt bình tĩnh bẩm báo.

Đông Thanh đế năm nay năm mươi tuổi, hậu cung có một hoàng hậu cùng hai vị quý phi, nhưng dưới gối chỉ có hai vị hoàng tử và một công chúa, Đại hoàng tử là nhi tử do hoàng hậu sở sinh, Nhị hoàng tử là do Thực phi sở sinh, còn Tam công chúa Đông Thanh Liên là do Hiền phi sinh ra, do là công chúa duy nhất nên từ nhỏ ba ngàn sủng ái tập một thân, không tránh khỏi có chút kiêu căng ngạo mạn.

“Thần Phong Phi Vũ??? Đã điều tra về người này chưa ???” Đông Thanh đế nhíu mày hỏi.

“Bẩm phụ hoàng, theo tin cho biết, Thần Phong Phi Vũ vốn không phải muội muội ruột của Thần Phong Khởi Hoa, chẳng qua là hai năm trước, khi Thần Phong bộ lạc xảy ra nội loạn, chính nàng ta là người đã cứu sống Thần Phong Khởi Hoa, và giúp y bình định nội loạn, đồng thời nàng ta cũng là trợ thủ đắc lực giúp Thần Phong Khởi Hoa bình định thảo nguyên, có thể nói Thần Phong đế quốc có ngày hôm nay, một nửa công lao chính là của nàng ta, Thần Phong Phi Vũ dù không mang huyết thống hoàng thất, nhưng Thần Phong Khởi Hoa xem nàng ta như muội muội ruột, vô cùng sủng ái, bá quan văn võ, thậm chí các tộc trưởng các bộ lạc cũng đối với nàng ta nhất mực tôn kính, có thể nói địa vị trong triều, trong quân đội, cùng vị trí của nàng ta trong lòng người dân Thần Phong đế quốc không thua gì so với Thần Phong Khởi Hoa” Đại hoàng tử Đông Thanh Tường giọng nói có chút thưởng thức, ‘một nữ tử mà có thể trong thời gian ngắn đã được thành tựu đến mức này, đúng là không hề đơn giản chút nào, có thể nói là thậm chí nàng ta còn tài giỏi hơn hẳn rất nhiều nam nhân, vì chuyện này chưa chắc nam nhân nào cũng có thể làm được’.

“Thế nàng ta là người thế nào ???” Đông Thanh đế nghe vậy, cũng có đồng suy nghĩ với Đại hoàng tử, bất quá đại sự vẫn quan trọng, nên lập tức tiếp tục vấn đề.

“Nàng ta là người lạnh nhạt, không thích nói nhiều, nhìn bề ngoài không thể biết được nàng ta đang nghĩ gì, có thể nói là sâu xa khó lường, nhìn không thấu.” Nhị hoàng tử Đông Thanh Ngạo có chút lo lắng đáp, dù sao những người như thế quả thật rất khó đề phòng.

“Được rồi, mọi chuyện cứ đến đây, dù sao hiện giờ chúng ta chỉ việc đề phòng mọi chuyện, không thể để xảy ra bất kỳ sơ xuất gì là được rồi, đã khuya rồi, các con cũng lui về nghỉ ngơi đi” Đông Thanh đế trầm tư

trong chốc lát, quyết định dừng chuyện tại đây, dù sao họ đã đề phòng rất nhiều rồi, nếu còn xảy ra chuyện gì nữa, thì đành ‘bình đến tướng ngăn, nước lên đập chặn’ vậy.

“Dạ phụ hoàng, nhi thần cáo lui” hai vị hoàng tử nhanh chóng quỳ an, sau đó lui ra.

Đông Thanh quốc hậu cung, sáng hôm sau.

“Mẫu hậu lần này hoàng thượng tổ chức đại thọ bảy mươi cho người, có thể nói là vô cùng náo nhiệt, con nghe nói không chỉ Tam quốc phái sứ giả đến, mà ngay cả Thần Phong đế quốc tại đại mạc thảo nguyên xa xôi cũng phái người đến đây chúc mừng” Thục phi nương nường mỉm cười nhìn thái hậu ngồi phía trên nói.

“Đúng vậy mẫu hậu, lần này bầu không khí chắc hẳn rất vui a, con còn nghe nói là đoàn sứ giả lần này còn có một điểm đặc biệt hơi khác so với những lần trước” Hiền phi thần bí nói.

“Điểm gì đặc biệt???” Đông Thanh thái hậu không khỏi tò mò hỏi.

“Đó là sứ giả lần này, Tam quốc đều phái hoàng tử đến đây, duy chỉ có Thần Phong đế quốc là phái công chúa đến mà thôi.” Hiền phi mỉm cười đáp.

“Mẫu hậu, con nghe nói vị Thần Phong quốc công chúa này không những xinh đẹp, mà còn thông minh tài giỏi, Thần Phong đế quốc một nửa giang sơn chính là do nàng ta đem về đó.” hoàng hậu ngồi bên cạnh cũng không khỏi lên tiếng khen ngợi, một nữ tử mà có đảm lược này, quả thật là vô cùng hiếm có, thế gian rất khó tìm ra người thứ hai a.

“Ấn hoàng hậu nói không sai, ai gia cũng được nghe như thế, xem ra vị công chúa này không phải nhân vật đơn giản, đến lúc đó các người phải chú ý tiếp đãi có biết không ???” thái hậu suy nghĩ đôi lát, không khỏi nghiêm túc nhắc nhở.

“dạ, chúng thần thiếp nhất định sẽ ghi nhớ” hoàng hậu cùng hai vị quý phi sắc mặt đều khẳng định nhận lệnh.

Lúc này, bên ngoài Thanh Long thành, kinh thành của Đông Thanh quốc, bốn đoàn xe ngựa dần dần tiến vào trong thành, bốn đoàn xe ngựa, mang bốn màu kỳ khác nhau. Đoàn đầu tiên kỳ mang hình bạch hổ, cả lá kỳ đều là một màu trắng, đây chính là đoàn sứ giả của Tây Bạch quốc. Đoàn thứ hai, kỳ mang hình chu tước, cả lá kỳ là một màu đỏ như máu, đây là sứ giả của Nam Chu quốc. Đoàn thứ ba, kỳ mang hình huyền vũ, cả lá kỳ là một màu đen tuyền mềm mại, đây chính là đoàn sứ giả của Bắc Huyền quốc. Đoàn thứ tư, kỳ mang hình chim ưng đang tung bay, cả lá kỳ là một màu xanh biếc của cỏ cây, và đây cũng chính là đoàn sứ giả của Thần Phong đế quốc.

Bên trong thành, hai vị hoàng tử của Đông Thanh quốc đích thân làm người đứng ra tiếp đón, bốn đoàn xe ngựa, sau khi tiến vào thành thì dừng lại, trên xe ngựa, những nhân vật chủ yếu nhanh chóng bước xuống, xuất hiện đầu tiên chính là ba nam tử trẻ tuổi

Người đầu tiên xuất hiện chính là Tây Bạch Tam hoàng tử, Tây Triều Minh, y một thân lam y tung bay trong gió, dung mạo như trích tiên hạ phàm, tự tại, vô ưu, nhìn có vẻ giống thư sinh tay trái gà không chặt nhưng mà người ngoài đều biết, y chính là đệ nhất quân sư của Tây Bạch, tinh thông tất cả binh pháp, được mệnh danh là Tây Bạch đệ nhất thiên tài.

Người thứ hai chính là Nam Chu nhị hoàng tử, Nam Cung Diệu, người này một thân hắc y, dung mạo chỉ có thể dùng những từ như ma mỹ cuồng dã để miêu tả, và cũng chỉ có thể dùng hai từ ‘yêu nghiệt’ để lý giải hết về y, người này trí tuệ hơn người, là đại tướng quân nắm trong tay trọng binh của Nam Chu.

Người thứ ba chính là Bắc Huyền Thái tử Bắc Đường Liệt, trái với Nam Cung Diệu, người này một thân bạch y thanh nhã, còn về dung mạo thì vừa nhìn đến người này, mọi người sẽ ngay lập tức liên tưởng đến ‘hồ ly’, xảo hoạt, gian trá, một bộ không hề quan tâm đến người khác, có thể trên đời này cũng không có thứ gì để cho y bận tâm mà để vào mắt được, có lẽ do đa phần mọi người đều quan niệm, dung mạo phản ánh tính cách, nên không ai biết, sự thật là Bắc Đường Liệt cũng là một nam nhân rất ôn nhu, dịu dàng.

Sau khi ba nam nhân bước xuống xe ngựa, mọi người đều chú ý đến cỗ xe ngựa thứ tư, vì người ngồi trong xe chính là Hộ quốc công chúa của Thần Phong đế quốc, nữ tử trong truyền thuyết, người mà trong hai

năm gần đây đã lừng danh thiên hạ, giúp Thần Phong để thống nhất đại mạc thảo nguyên, xây dựng nên một Thần Phong đế quốc hùng mạnh không thua kém gì Tứ quốc.

Rèm xe được vén lên. Một nữ tử nhẹ nhàng bước xuống. Nàng một thân tử y tao nhã, thanh lịch, làn da trắng nõn nà, dung mạo diễm lệ vô song, ba ngàn tóc mây tung bay trong gió, đôi mắt đen to tròn sâu lắng yên bình, chiếc mũi cao khê nhếch hòa cùng đôi môi anh đào đỏ mọng, càng tôn thêm vẻ đẹp mượt mà của nàng, tuy nhiên khi nhìn thấy nữ tử này lại khiến cho mọi người không khỏi trầm tư, giai nhân quốc sắc thiên hương, khuynh quốc khuynh thành như thế, vậy mà lại vô cùng lạnh lùng, cho dù lúc vừa rồi khi nàng vừa xuất hiện có để lộ một nụ cười miễn cưỡng, nhưng vẫn là lạnh, không hề có tia tình cảm nào.

“Bổn hoàng tử thay mặt Đông Thanh quốc, xin chào đón các vị sứ giả, đa tạ các vị không quản đường xa mà đến đây chúc mừng đại thọ của hoàng tổ mẫu ta.” Đông Thanh Tường ôm quyền mỉm cười nói.

“Đại hoàng tử khách khí” Tây Triều Minh mỉm cười đáp lễ.

“Các vị đi đường xa chắc hẳn đã mệt mỏi, trong cung, phòng đã chuẩn bị xong cả, các vị xin mời” Đông Thanh Ngạo tiếp lời.

“Không phải bọn ta sẽ ở dịch quán sao ??? Tại sao bây giờ lại chuyển thành trong cung rồi ???” Nam Cung Diệu có chút thắc mắc.

“Các vị đều có thân phận đặc biệt, cho nên vì đảm bảo an toàn cho các vị, trong thời gian này các vị sẽ ở lại trong cung, đây là ý của phụ hoàng ta” Đông Thanh Tường mỉm cười giải thích.

“nếu đã vậy, làm phiền hai vị hoàng tử rồi” Bắc Đường Liệt không hề khách khí, trực tiếp chấp nhận.

Dù sao ở đâu cũng không quan trọng, nếu bọn họ có mục đích khác, thì chỉ cần cẩn thận, cho dù người của Đông Thanh có tài giỏi đến đâu cũng không thể nào phát hiện, vì thực lực của Tứ quốc mọi người đều nắm rõ như nhau, duy chỉ có Thần Phong đế quốc là họ hiện tại vẫn chưa điều tra được gì, và đây cũng chính là việc mà cả Tứ quốc đều phải đau đầu, vì phái người đi thăm dò ở các bộ lạc khác, thì nội gián bị phái đi không một ai quay về, hoàn toàn không hề có chút tin tức, cho nên đối với Thần Phong đế quốc, Tứ quốc tạm thời vẫn chưa có ý định ‘trở mặt’, và lần này sở dĩ Đông Thanh để sắp xếp cho các sứ giả vào hoàng cung, ngoài mặt thì là để đảm bảo an toàn cho họ, nhưng thật ra còn có dụng ý khác chính là điều tra thêm và tình hình Thần Phong quốc thông qua đoàn sứ giả lần này.

“Công chúa, đã điều tra ra, Lâm Phụng Kiều ba ngày sau sẽ được gả đến Tịnh An hầu phủ làm thiếp của tiểu hầu gia, Từ Bách Lý, Tịnh An hầu là công thần có công, nên sau khi qua đời, tước vị của ông ta do con trai thừa hưởng, tiểu hầu gia hiện giờ chính là cháu nội duy nhất của Tịnh An hầu đã qua đời” Hắc Luân một bộ nghiêm túc bẩm báo.

“Nga, Lâm Quách thị, người cả đời cao ngạo, thật không ngờ lại cam nguyện để cho nữ nhi của mình đi làm thiếp người ta, đúng là mất mặt quá đi” Tĩnh Lạc nghe xong, không khỏi khinh thường hừ lạnh.

“công chúa, thế chúng ta có hay không nên tặng lễ vật cho họ” lúc này Y Tầm Oa Tra bên cạnh không khỏi húng thú hỏi.

Trước khi đến đây, bê hạ đã nói cho họ biết rõ mục đích vì sao công chúa muốn đích thân đến Đông Thanh quốc, trên đường đi, họ lại từ công chúa mà biết được quá khứ của người, điều này khiến họ không khỏi cảm khái, công chúa hiện giờ ở trong lòng người của Thần Phong quốc chính là thân của bọn họ, là công chúa tôn quý nhất của họ, vậy mà những người kia lại dám đối xử với nàng như thế, điều này làm cho y cùng Đa Khắc Nhĩ không khỏi tức giận, nên họ quyết định giúp công chúa báo thù.

“Thế theo người, ta nên tặng quà gì cho họ ???” Tĩnh Lạc húng thú hỏi lại.

“Công chúa, nam nhân Trung nguyên chẳng phải rất coi trọng danh tiết của nữ nhân sao ??? Nếu chúng ta ngay trong đêm tân hôn, làm cho tiểu hầu gia chứng kiến tiểu thiếp của hắn tư thông với người khác, người nói sẽ có hậu quả gì ???” Y Tầm Oa Tra cười gian trá hỏi.

“Y Tầm Oa Tra, người đủ độc, bắt quá chiêu này ta thích” Đa Khắc Nhĩ ngồi bên cạnh nghe xong, không khỏi gian xảo cười vỗ vai Y Tầm Oa Tra một cái.

“Hảo, đã vậy làm theo ý của các người đi” Tĩnh Lạc suy nghĩ trong chốc lát, sau đó mỉm cười chấp thuận.

Đêm, im lặng, bóng tối bao trùm, bầu không khí vô cùng lạnh lẽo, Tĩnh Lạc một mình đứng ở một góc cung điện nhìn ngắm cảnh tượng bên ngoài, nàng lúc này trong mắt lóe lên nhàn nhạt sát khí cùng hận ý.

‘Lâm Quách thị, ta đã từng thề, ta sẽ dùng mạng của nữ nhi người cùng cả nhà người để lấy lại công bằng cho mẫu thân cùng Hồng di của ta, người chờ đi, chúng ta sẽ sớm gặp lại nhau thôi’.

Ánh mắt mang đầy sát khí kia của nàng đã vô tình đã rơi vào một đôi tử mâu của một nam nhân đang đứng trên cây gần đó. Vì sát khí từ cặp mắt ấy, hắn đã thấy và cảm nhận rất nhiều lần. Đó là cặp mắt thù hận, chứa đầy oán niệm, mà hắn cũng có cùng chung cảm giác kia giống nàng. Hắn hận, hắn đã rất hận nữ nhân kia. Chính người đã sinh ra hắn và đồng thời cũng là người giết chết phụ thân hắn, thậm chí còn có ý định sát hại hắn nhưng không thành.

Trong bóng tối, ánh mắt của hắn cứ dõi theo nàng, hắn cảm thấy một phần hứng thú từ nàng, và cũng từ nàng, hắn có thể nhìn thấy chính bản thân mình, hai người họ thật có nhiều điểm rất giống nhau.

Quân Dạ Hàn tối nay vốn có ý định vào cung thám thính tin tức về nữ nhân kia, muốn tìm hiểu chứng cứ chứng minh chuyện năm đó, nào ngờ khi đến đây, hắn lại bị một trận hàn ý thu hút, đến khi hắn nhìn lại thì phát hiện một nữ tử dung mạo diễm lệ thoát tục, đang một mình đứng trong đêm tối.

Nàng hiện tại chỉ khoác một kiện áo khoác rất mỏng, nàng đứng đó, tà áo tung bay trong gió, nhìn nàng rất cô đơn mảnh mai, như thể chỉ cần có một cơn gió thổi qua sẽ có thể thổi bay mất nàng, tuy thế nhưng trong đôi mắt đẹp của nàng lại lóe lên thù hận vô hạn, hắn trong lòng tự hỏi, ‘sống trong hoàng cung này, mang theo thù hận là chuyện bình thường, đặc biệt là nữ nhân, bất quá nhìn nàng tựa hồ không hề giống như nữ nhân của Đông Thanh đế, vậy thì tại sao nàng lại có nỗi oán hận như thế chứ ???’.

“người đứng đó này giờ không có ý định ra mặt sao ??? Hay là để ta gọi người ???” đang lúc Quân Dạ Hàn còn đang ngẩn người, thì Tĩnh Lạc đã lên tiếng trước.

7. Chương 7: Chương 6

Ba ngày sau

Thanh Long thành – kinh thành của Đông Thanh quốc hôm nay cực kì náo nhiệt, người người đổ ra xem đoàn rước dâu của phủ Tịnh An hầu phủ.

Hôm nay là ngày nạp thiếp của tiểu hầu gia Tịnh An hầu phủ – Từ Bách Lý. Trận hôn lễ hôm nay xem ra còn linh đình, náo nhiệt hơn khi tiểu hầu gia rước chính thất của mình về nhà. Đủ để thấy tiểu hầu gia ngài yêu thích vị tân thiếp của mình bao nhiêu.

Vị thiếp này là ai lại có mặt mũi lớn đến thế ??? Đó chính là đệ nhất mỹ nhân Thanh Long thành – Lâm Phụng Kiều. Nghe nói, Lâm đại tiểu thư của Lâm gia xinh đẹp tuyệt trần, lại am hiểu cầm, kỳ, thi, họa, là một tài nữ chốn kinh thành này. Đáng tiếc, hôm nay lại ủy thân chịu làm thiếp nhà hầu gia. Nhưng mọi chuyện đều có nguyên nhân của nó.

Nghe nói vị đại tiểu thư Lâm Phụng Kiều này từ nhỏ đến lớn ‘đại môn không bước, nhị môn không ra’, luôn luôn ở trong Lâm phủ. Nhân dịp sinh thần thứ 18 vừa rồi, nàng ngồi thuyền dạo hồ nào ngờ lại gặp phải tặc tử lên thuyền cướp bóc. Rất may, đúng lúc, vị tiểu hầu gia kia đi ngang qua, ra tay tương cứu, hai người ‘nhất kiến chung tình’. Lâm Phụng Kiều bất chấp tiểu hầu gia Từ Bách Lý đã có chính thất một mực khẳng quyết lòng tiến gả hầu phủ, lấy thân báo đáp để tỏ lòng biết ơn, cho dù làm thiếp cũng cam lòng. Lâm phu nhân dù không nở nhưng thương con nên đành rơi lệ chấp nhận.

“Toe...toe...toe...toe...toe...” Đội kèn trống cứ vang vọng khắp đường phố kinh thành. Chú rể quan mặt mày sáng rỡ chuẩn bị rước mỹ nhân về nhà.

Lâm phủ.

Đám người hầu từ sáng tới giờ tất bật chạy tới chạy lui. Lâu lắm rồi, Lâm gia mới có hỉ sự, mọi người đều mang tâm trạng vui mừng.

“Kiều nhi, lần này gả con đi làm thiếp cho tiểu hầu gia thật sự ủy khuất cho con.” Lâm phu nhân cảm thán. Tay vẫn đang giúp nữ nhi sửa soạn hỉ phục, đợi kiệu hoa đến nhà.

“Mẫu thân...” Lâm Phụng Kiều vẻ mặt khó chịu, phụng phịu. ‘tại sao nàng phải ủy thân làm thiếp chứ??? Với gia cảnh cùng mỹ mạo của nàng lại phải ép mình làm thiếp sao???’

“Hảo, hôm nay con là tân nương mà. Vui vẻ, tươi cười lên nào. Khó khăn lắm mẫu thân mới điều tra được tin tức của tiểu hầu gia, thuê người bày ra cảnh ‘anh hùng cứu mỹ nhân’, để con lấy thân báo đáp mà vào cửa hầu phủ...” Lâm phu nhân từ từ khuyên nhủ Lâm Phụng Kiều.

“Con nhìn xem nhà mình tuy giàu có, phụ thân con là thương nhân có tiếng nhưng nói đến địa vị lại không có địa vị, mấy năm nay đều dựa vào thế lực nhà ngoại của mẫu thân để phát triển kinh thương... nay cũng đã đến lúc tìm một chỗ dựa vững chắc hơn. Tịnh An hầu phủ thế lực hùng mạnh, người người kính nể. Nếu có chỗ dựa nơi ấy thì sau này nhà ta muốn thế lực có thế lực, muốn tiền tài có tiền tài. Con xem có tốt lắm không???” Lâm phu nhân tiếp tục dỗ ngọt.

“Hiện tại dưới gối tiểu hầu gia chưa có tử, nữ nào. Chính thất phu nhân lại bệnh tật triền miên. Mẫu thân tin chắc, với tài mạo của con sẽ dễ dàng thu phục tiểu hầu gia kia. Đến khi con sinh nhi tử cho hần thì đại quyền trong hầu phủ sẽ là của con, đến lúc đó không chừng ngôi vị chính thất phu nhân cũng là của con. Ngoan...kiệu hoa đến rồi kìa, phủ khăn hỉ lên đi.” Lâm phu nhân vội vã kéo lại khăn hỉ.

Lâm Phụng Kiều được hai nha hoàn nhà mình đưa đến sảnh đường, bái lạy từ biệt phụ mẫu rồi lên kiệu hướng Tịnh An hầu phủ đi đến.

Cảnh kèn, trống, chiêng kêu thật huyền ảo, cả phố phường cũng nhộn nhịp náo nức cả lên. Tiếng chúc mừng hai bên đường vang lên ầm ầm, thật sự là phong quang hùng vĩ.

Trên một tòa lầu, một ánh mắt mang đầy thù hận nhìn chằm chằm kiệu hoa, khẽ cười nhẹ yếu ớt.

‘cứ vui đi... cứ hát đi... ta xem các người còn vui đến khi nào???’ trong lòng nàng hừ lạnh.

“Đi thôi, chúng ta đến Tịnh An hầu phủ uống rượu mừng” lam y nữ tử mỉm cười nhìn đoán rước dâu bên dưới xoay người rời khỏi. Phía sau mấy người nhanh chóng theo sau.

Tịnh An hầu là nhất đại công thần của Đông Thanh quốc, dù đã qua đời, nhưng mà danh vọng của ông vẫn không hề phai mờ, trong triều môn sinh của Tịnh An hầu nhiều vô số, cho nên hỷ sự của Tịnh An hầu phủ lần này, không chỉ đích thân Đông Thanh đế cùng thành viên trong hoàng thất đến dự, mà ngay cả sứ giả các nước cũng đến chung vui.

“xin hỏi các vị có thiếp mời không ạ ???” đoàn người Tĩnh Lạc hôm nay do không dùng xe ngựa của Thần Phong quốc, mà chỉ dùng một chiếc xe ngựa bình thường, nên khi đến nơi, đã bị người của Tịnh An hầu phủ chặn hỏi.

Tĩnh Lạc nhìn Hắc Luân đứng sau gậy đầu, Hắc Luân hiểu ý, mang thiếp mời cùng lễ vật đưa cho người của hầu phủ. Quân sự kia vừa nhìn thấy thiếp mời không khỏi thay đổi thái độ, trở nên vô cùng cung kính, đồng thời hướng vào trong thông báo.

“Hộ quốc công chúa Thần Phong đế quốc đến chúc mừng, lễ vật, một đôi ngọc bội Long Phụng bằng hàn ngọc ngàn năm”.

Những nhân vật chủ chốt hiện giờ đều đã có mặt tại bên trong Tịnh An hầu phủ, vừa nghe tiếng thông báo, không khỏi ngẩng đầu nhìn ra cửa, do hiện giờ vẫn chưa tổ chức tiệc đón sứ thần, cho nên rất ít người biết dung mạo của Tĩnh Lạc, có thể nói hôm nay là lần đầu nàng xuất hiện trước mặt văn võ bá quan của Đông Thanh quốc.

Tĩnh Lạc dẫn theo đoàn người Thần Phong quốc từ từ tiến vào bên trong đại sảnh, trên đường đi vô số ánh mắt chăm chú nhìn nàng, có kinh diễm, có hâm mộ, có tò mò, nhưng cũng có ganh tỵ. Tuy nhiên Tĩnh Lạc không hề quan tâm đến họ, mà nàng chỉ chú ý đến đôi phu phụ đang ngồi một bên đại sảnh, hai người này không ai khác, chính là cha mẹ của tân nương hôm nay, Lâm Hồng Đào, cùng Lâm Quách thị. Bất quá cái

nhìn đó chỉ là thoáng qua, ánh mắt của Tĩnh Lạc nhanh chóng nhìn vào hai người đang ngồi chính giữa đại sảnh kia, nơi chiếc ghế chủ tọa, hai người này không ai khác chính là Đông Thanh đế, cùng Đông Thanh hoàng thái hậu.

“Hộ quốc công chúa Thần Phong quốc, Thần Phong Phi Vũ xin ra mắt Đông Thanh đế, Đông Thanh thái hậu” Tĩnh Lạc mỉm cười khẽ gơ tay trái chạm vào vai phải, hơi cúi người hành lễ với hai người đang ngồi kia, đoàn người phía sau nàng cũng thực hiện động tác như thế, tuy nhiên không ai lên tiếng nói lời nào.

Mọi người nhìn vào có người khó hiểu vì động tác của họ, vì đa phần họ chưa từng đến thảo nguyên, nên không biết động tác đó có nghĩa là gì. Bất quá ở đây, những nhân vật cần chú trọng lại hiểu rõ, đây chính là động tác hành lễ của người trên thảo nguyên, thể hiện sự tôn trọng đối với người mà mình thực hiện động tác.

“công chúa khách quý, mời thượng tọa” Đông Thanh đế mỉm cười, uyển chuyển nói.

Tĩnh Lạc cũng không khách sáo, lập tức tiến về chỗ dành cho mình đã được chuẩn bị sẵn, hôm nay nàng được sắp đặt ngồi cạnh Bắc Huyền thái tử, Bắc Đường Liệt, tuy nhiên suốt cả buổi, hai người hoàn toàn không hề nói với nhau câu nào.

Chẳng bao lâu, hôn lễ đã được diễn ra. Tân nương được bà mối dắt vào đại sảnh, trao cho tân lang, hai người dưới sự chứng kiến của quang khách, đã hoàn thành lễ bái Thiên Địa, chỉ có điều nhị bái là thay vì bái phụ mẫu, đã được thay thế bằng bái Đông Thanh đế, cùng Đông Thanh thái hậu. Sau đó tân nương được đưa bà mối dẫn vào phòng hoa chúc, tân lang thì ở lại tiếp quan khách.

Nhìn thấy Lâm Phụng Kiều đã rời khỏi, Tĩnh Lạc xoay người nhìn về Đa Khắc Nhĩ phía sau gập đầu, Đa Khắc Nhĩ hiểu ý, đối với hai tên thủ hạ phía sau vẫy tay, nói nhỏ vào tai họ vài câu, sau đó họ lập tức rời đi.

Đại tiệc vẫn cứ như vậy diễn ra, nửa canh giờ trôi qua, hai thủ hạ của Đa Khắc Nhĩ cũng đã trở về, mọi chuyện vẫn cứ bình thường, không hề có ai hay biết và sự rời khỏi, hay trở về của hai người kia.

Bỗng nhiên trong lúc này, một tiếng la thất thanh từ phòng tân nương vọng ra, khiến cho mọi người trong đại sảnh không khỏi ngạc nhiên sững sờ.

“Có chuyện gì ???” Từ Bách Lý là người đầu tiên tiến đến tân phòng, phía sau mọi người cũng lo lắng đi theo xem tình hình, cho nên bây giờ, tất cả quan khách trong đại sảnh đều đã có mặt tại tân phòng.

Tiểu tỷ nữ vừa phát hiện sự việc ‘kinh thiên động địa’ trong phòng, giờ phút này nhìn thấy mọi người đều đã đến, không khỏi càng thêm sợ hãi, không nói được câu nào.

Từ Bách Lý nóng lòng, không đợi tiểu tỷ nữ đáp lời, đã ngay lập tức phá cửa vào phòng, vừa nhìn thấy cảnh tượng trong phòng, Từ Bách Lý ngay lập tức sững người, không nói được lời nào, phía sau quan khách theo vào, nhìn thấy cảnh này cũng không khỏi một trận ngỡ ngàng.

Chỉ thấy trên giường, đệ đệ cùng cha khác mẹ của Từ Bách Lý, nhị thiếu gia của Tịnh An hầu phủ, Từ Bách Sơn, đang cùng tân nương tử hôm nay, điên cuồng quần lấy nhau trên giường, hai người giờ đây không mảnh vải che thân, trên giường, một mảng hồng loang lổ, khắp nơi trong phòng tràn ngập khí tức ái muội.

“súc sinh” Tịnh An hầu tức giận quát to.

Nhị phu nhân bên cạnh vẻ mặt xanh xao không nói nên lời, nàng thật không ngờ nhi tử mình lại đại đột thế này, còn đại phu nhân dù cũng tức giận không kém, bất quá trong lòng thì lại cao hứng không thôi, vì sau việc hôm nay, địa vị của nhị phu nhân cùng Từ Bách Sơn trong hầu phủ sẽ ngày càng một giảm xuống, đến lúc đó nàng muốn xem, họ làm sao đấu với nàng, hy sinh một tiểu thiếp mà đổi được kết quả này, nàng xem như là lời được một vỏ rồi.

“Ưm” Từ Bách Sơn trên giường đang thần trí mê mang, đột nhiên giật mình tỉnh lại, thì nhìn thấy mọi người đang đứng ngay cửa, nhìn chằm chằm vào mình, lúc này Từ Bách Sơn hoảng sợ vô cùng, vội vã xuống giường mặc y phục, sau đó hối hả giải thích.

“cha...không liên quan đến con,...là nàng ta...là nàng ta hạ được con, nàng ta nói nàng ta không cam nguyện làm thiếp, vốn lúc đầu nàng ta diễn ra tuồng ‘anh hùng cứu mỹ nhân’ kia để quyến rũ đại ca, chờ sau khi vào phủ, sẽ hạ độc trừ đi đại tẩu, rồi lên ngôi vị trí nữ chủ nhân hầu phủ, nhưng mà nàng ta lại mất kiên

nhấn, cho nên mới hạ được con, nói chỉ cần con ngoan ngoãn, nàng ta sẽ giúp con thừa kế tước vị, con không muốn, nhưng mà con bị nàng ta hạ được không chế a” Từ Bách Sơn vẻ mặt tràn ngập hoảng sợ, chỉ vào Lâm Phụng Kiều trên giường tức giận nói.

Vốn mọi người còn khinh miệt lý do của hắn, nhưng mà câu nói tiếp theo của Lâm Phụng Kiều lại không thể làm cho mọi người không tin tưởng Từ Bách Sơn.

“Từ Bách Sơn, ngươi dám bán đứng ta” mọi người nhìn lại, chỉ thấy Lâm Phụng Kiều hiện giờ chỉ là khoác một lớp quần áo mỏng, đường cong trên cơ thể hoàn toàn lộ ra, tức giận trừng mắt nhìn Từ Bách Sơn.

“Kiều nhi, con đang nói bậy gì thế ???” Lâm Quách thị hoảng sợ đến bên cạnh Lâm Phụng Kiều quát.

“mẫu thân, đây chẳng phải ý của người sao ??? Người bảo con diễn tuồng kịch kia, sau đó an phận đến hầu phủ làm tiểu thiếp, chờ người xử trí chính thể của tiểu hầu gia xong, sẽ giúp con lên vị trí chính thể, nhưng mà sau đó người lại thấy nhị thiếu gia có tương lai hơn, nên mới con chuyển hướng sang hạ được không chế hắn sao ???” Lâm Phụng Kiều vẻ mặt đau thương, như bị trách oan nhìn Lâm Quách thị, điều này lại khiến mọi người không khỏi trừng mắt nhìn Lâm Quách thị, có kẻ thì vui khi người gặp họa, có kẻ thì ai thán, có kẻ thì trào phúng khinh thường, còn người của hầu phủ thì lại tức giận không thôi.

“ Chát” một tiếng tát tai thanh thúy vang lên.

“ Tiện nhân nhà ngươi dám tính kế con ta. Mặt mày xinh đẹp nhưng lòng dạ rắn rết. Ngươi là thứ sao chổi... vừa vào cửa đã gây chuyện bại hoại gia phong Từ gia chúng ta.” Nhị phu nhân biết sự kiện lần này sẽ làm địa vị của nàng trong hầu phủ sẽ bị giảm sút nghiêm trọng, trong lòng lửa giận hừng hực bốc cháy không thôi.

Không kiềm nén được, bà giáng cho Lâm Phụng Kiều không chỉ một bạt tai mà là vô số bạt tai vào mặt. Khuôn mặt phẫn nộ hồng hào khi này đã bị sưng húp lên, những dấu tay hiện rõ trên mặt, đủ thấy nỗi giận dữ của người đánh ra sao.

“ Không, sự việc không phải vậy. Ta chỉ muốn Kiều nhi quyền rũ đại thiếu gia, ta không có kêu nó đi quyền rũ nhị thiếu gia...” Lâm Quách thị muốn tìm ra một tia hi vọng để giảm bớt sự ô nhục hôm nay.

“ Chát” lại một tiếng tát tai khác vang lên cắt đứt lời của Lâm Quách thị.

“ Đúng là ‘thượng bất chính, hạ tất loạn’, có mẫu thân thế nào sẽ có nữ nhi thế ấy. Những lời vô liêm sỉ như thế bà còn có thể nói ra miệng???” lần này người ra tay là đại phu nhân. Bà không ngờ lại có một người đàn bà thâm hiểm như thế, dám dòm ngó phủ hầu gia của Từ gia.

“ Từ khanh gia đây là chuyện nhà của khanh. Trẫm không tiện xen vào, trẫm và hoàng thái hậu hồi cung trước.” Đông Thanh đế lên tiếng muốn rời khỏi. Dù gì đây cũng không phải là chuyện quốc gia nhưng ở đây lại có rất nhiều sứ thần, thật là cũng làm nhục quốc thể. Ông cần phải làm cho mọi người giải tán. Những chuyện xấu hổ như thế để hầu gia tự xử lý thôi.

“ Thần cung tiễn hoàng thái hậu và hoàng thượng” Tĩnh An hầu ngay lập tức quỳ xuống quy an.

Mọi người cũng nhanh chóng quỳ xuống cung tiễn, các thành viên hoàng thất khác, văn võ bá quan, cùng sứ giả các nước cũng nhanh chóng cáo từ, dù sao những chuyện này họ ở lại cũng không giúp được gì.

Tĩnh Lạc cũng theo đoàn người rời khỏi, bất quá không ai chú ý, khi nàng rời đi, trên gương mặt để lộ một bộ tiểu dung thỏa mãn. Tuy mọi người bên cạnh không thấy, bất quá nhất cử nhất động của Tĩnh Lạc đều bị một đôi tử mâu thu hết vào trong.

Hôm sau, cả Thanh Long thành chấn động, Lâm phu nhân bày kế, để nữ nhi, quyền rũ tiểu hầu gia, nhằm tiến vào hầu phủ. Tuy nhiên giữa chừng lại thay đổi chủ ý, chuyển hướng sang nhị thiếu gia, nhưng gian kế lại ngay trong ngày thành thân bị phát hiện, Lâm Phụng Kiều cùng Lâm Quách Thị bị hai vị phu nhân hầu phủ đánh đến không ra hình người, cả nhà Lâm gia đều bị Tĩnh An hầu sai người đánh đuổi khỏi phủ. Những người hợp tác làm ăn cùng Lâm gia, thì lo sợ sẽ đắc tội hầu phủ, nên quyết định đoạn tuyệt cùng Lâm gia, Lâm gia hiện tại, nợ nần chồng chất, hoàn toàn xa sút trong một ngày.

8. Chương 8: Chương 7

“ Công chúa, ngoài kia mọi người đều bàn tán đến chuyện nhục nhã kia của Lâm gia. Xem ra, hiện tại Lâm gia đã không thể đứng vững tại kinh thành rồi. Trong vòng một ngày, tất cả thương nhân đều từ chối các sinh ý hợp tác cùng Lâm gia. Người dân trong thành lại không ngừng phỉ nhổ Lâm Quách thị cùng Lâm Phụng Kiều. Ha...ha... thần thấy phần lễ vật lần này của chúng ta quả là hữu hiệu nha.” Y Tầm Oa Tra hưng phấn kể lại những gì y vừa nghe được sau một vòng dạo quanh kinh thành.

“ Ân.” Tĩnh Lạc đậm mặt gật đầu. trong lòng không khỏi cười lạnh trước diễn cảnh của Lâm gia.

“ Công chúa thế tiếp theo chúng ta làm gì ??? ” Lục Ngọc háo hức chờ đợi mệnh lệnh của Tĩnh Lạc. Lâm gia kia quả thật chịu đựng tội mà. Nàng đang mong đợi hành động kế tiếp của công chúa vô cùng.

“ Tạm thời cứ để hiện trạng diễn ra như thế đi.” Tĩnh Lạc muốn cho Lâm gia một khoản lặng trước những đợt sóng trả thù của nàng.

“ Các người lui về nghỉ ngơi đi.” Nàng nhẹ nhàng hạ lệnh cho bốn người bọn họ.

“ Dạ, bọn thần/ thuộc hạ cáo lui ” cả bốn người lần lượt rời khỏi phòng của Tĩnh Lạc.

‘ Lâm gia, đó mới là phần lễ nhỏ ta dành cho các người thôi. Các người khoan suy sụp vội nha, chờ ta hảo hảo chơi đùa với các người đã.’ Nàng vẫn ngồi trên ghế quý phi, rót cho mình một ly trà, âm thầm suy tính cho hành động tiếp theo của mình.

Bỗng nhiên nàng nhớ đến nam tử có đôi tử mâu kia. Lần đầu hai người gặp mặt chính là đêm hôm đó, khi nàng phát hiện có người trên cây gần đó đang quan sát mình, khi hắn xuất hiện trước mặt nàng, thì cảm giác đầu tiên của nàng về hắn chính là, ‘ nam tử này rất cô độc, hơn nữa trong lòng hắn còn có một vết thương lớn, rất khó xóa nhòa, dù hắn bề ngoài lãnh ngạo, độc tôn, lạnh lùng. Nhưng mà đôi tử mâu kia lại thể hiện một thứ hoàn toàn trái ngược, hắn cũng khao khát được yêu, được ấm áp, nàng lúc đó dường như có thể từ hắn, mà nhìn thấy mình, và nàng tin chắc, hắn cũng thế, vì từ đôi mắt mà hắn nhìn nàng, nàng có thể hiểu được, đó là ánh mắt của một người khi nhìn thấy chính bản thân mình, cũng như nhìn thấy được một người đồng cảnh ngộ với mình ’.

.....

“ Người là ai ??? ” Tĩnh Lạc nhìn nam tử trước mặt, nghi vấn hỏi.

“ Quân Dạ Hàn ” nam tử mỉm cười khẽ đáp.

“ Giáo chủ Thiên Ma giáo ??? ” Tĩnh Lạc tò mò nhìn hắn.

“ Ân ” Quân Dạ Hàn nhẹ gật đầu.

‘ Sao nàng lại dễ dàng biết thân phận của hắn??? ’ Quân Dạ Hàn trong lòng nghi hoặc nhìn nàng.

“ Không biết đêm hôm khuya khoắt, giáo chủ đại giá quang lâm, có việc gì ??? ” Tĩnh Lạc xoay người nhìn bầu trời đêm, lên tiếng hỏi.

“ Giết người ” Quân Dạ Hàn âm thanh sâu kín, có hàm chứa cả sát ý, cùng oán hận.

‘ Đúng vậy, ban đầu hắn tính vào cung giết người đàn bà kia. Nhưng hắn lại thay đổi dự định. Hắn phải thám thính cho kỹ càng đã. Sau đó sẽ bắt đầu hành hạ bà ta, để bà ta chết dần chết mòn, như vậy mới có thể giải được mối hận trong lòng hắn ’. Hắn thầm nghĩ.

“ Ta có thể hỏi nguyên do sao ??? ” không hiểu sao đối với nam nhân này, nàng lại đột nhiên nổi lên hứng thú. (TL: Lạc tỷ có vấn đề...; TT: gặp người cùng cảnh ngộ, nên muốn chia sẻ mà >^.^

9. Chương 9: Chương 8

Ngự hoa viên hoàng cung quả là danh bất hư truyền, cảnh sắc động lòng người, sắc hoa huy hoàng rực rỡ, hòa cùng ong bướm dập dờn, thỉnh thoảng một cơn gió nhẹ thoảng qua tạo thành một bức tranh phong cảnh tuyệt luân.

Xa xa giữa cảnh đẹp xinh tươi, hoa thơm cỏ lạ đua nhau nở rộ, Tĩnh Lạc vẫn một thân bạch y phiêu dật, tóc nhẹ bay trong làn gió, đang nhàn nhã ngồi thưởng cảnh tại lương đình.

Cả ngày nay nàng thật căng thẳng rồi, vừa bước ra ngự hoa viên này, nhìn cảnh sắc xinh đẹp cũng đã làm tâm trạng của nàng thư thái phần nào. Người ta thường nói thiên nhiên là người bạn tốt của con người quả không sai. Cảnh sắc nơi đây giúp nàng nhẹ lòng hơn.

Nàng mỉm cười ngắm nhìn cảnh sắc xung quanh trong ngự hoa viên.

“ Công chúa, người đi chậm thôi. Nô tỳ theo không kịp.” một nha hoàn hốt ha hốt hải chạy theo một nữ tử vận hồng y rực rỡ, trên tóc cài vô số châu sai quý giá.

“ Người thật vô dụng. Chân của người đã vô dụng thì để ta đánh gãy đi vậy???” nữ tử y phục đẹp đẽ kia, xoay người lại, chống hông, hung hăng mắng nha hoàn theo sau.

“ Công chúa tha tội a.” nha hoàn kia lập tức quỳ xuống cầu xin.

“ Người...”

“...” công chúa khí thế ngạo mạn kia dường như cảm nhận được cái gì đó.

“ Người có ngửi thấy được mùi thơm không??? Hình như là mùi thức ăn???” nàng ta nghi hoặc nhìn nha hoàn của mình hỏi.

“ Công chúa???” nha hoàn kia nhìn công chúa nhà mình một bộ không hiểu gì cả.

Công chúa kia không để ý đến nha hoàn, lần theo mũi hương mà tới lương đình – nơi Tĩnh Lạc đang dừng chân.

“ Điểm tâm này là do người làm???” Nàng công chúa nhìn đĩa điểm tâm đầy màu sắc và hương vị trước mắt hỏi.

“ Ân.” Tĩnh Lạc nhàn nhạt đáp.

Hôm nay tâm tình nàng không thoải mái lắm nên mới xuống bếp tự làm món bánh hiện đại ăn giải sầu, không ngờ cũng có người đến làm phiền.

“ Ta muốn đĩa bánh đó và cả chỗ ngồi ở đây nữa.” Nàng công chúa bày ra bộ dáng chủ tử hạ lệnh.

Nàng nhìn cách ăn mặt của nàng ta giản dị lại bình thường, không có gì nổi bật, trên người một thân bạch y đơn giản, trên đầu chỉ có duy nhất một chiếc trâm búi lại máu tóc đen dài. Có lẽ là tú nữ mới vào cung của phụ hoàng thôi ???.

“ Nếu ta không nhường thì sao???” Tĩnh Lạc nhướng mi hỏi lại.

“ To gan, người có biết người đang nói chuyện với ai không hả???” nha hoàn phía sau lúc này thừa cơ lên tiếng quát.

‘ Mình phải thông minh một chút, lấy lòng công chúa không thì một hồi mình sẽ rất thảm với công chúa a.’ đồng thời nàng ta cũng trong lòng thầm nghĩ.

“ Ta cần phải quan tâm sao ??? Ai ta cũng nói thế thôi.” Tĩnh Lạc chớp mắt nhìn nữ tử phục sức hoa lệ trước mặt, vẻ mặt không sao cả đáp.

Nhìn trang sức của nàng ta, thì nàng đã biết thân phận nàng ta không nhỏ. Tóc không có búi cao chứng tỏ không phải là phi tần của Đông Thanh đế. Vậy thì thân phận của nàng ta chỉ có thể là Trưởng công chúa Đông Thanh Liên, là công chúa duy nhất của Đông Thanh Quốc. Vậy thì đã sao??? Điều không ảnh hưởng đến chính nàng cả.

“ Người thật to gan, người tới vả miệng nàng ta cho ta” Đông Thanh Liên sau khi nghe xong lời Tĩnh Lạc, biết nàng ta đã rõ thân phận của mình, nhưng vẫn không để mình vào mắt, không khỏi tức giận,

Tiểu nha hoàn ngay lập tức chớp lấy thời cơ lập công. Mắt thấy tiểu nha hoàn gần xuống tay, Tĩnh Lạc cũng không phản kháng, chỉ vì nàng tình cờ nhìn thấy một bóng người đang tiến lại gần đây.

“ Dừng tay” nam tử vừa tiến vào lương đình, chứng kiến được cảnh này không khỏi tức giận.

Tiểu nha hoàn cùng Đông Thanh Liên nhìn thấy nam tử xuất hiện, không khỏi sửng sốt, tiểu nha hoàn nhanh chóng xoay người quỳ xuống hành lễ.

“ Tham kiến Nhị điện hạ”

“ Nhị hoàng huynh” Đông Thanh Liên cũng lên tiếng khê gọi. Người tới không ai khác chính là Đông Thanh quốc nhị hoàng tử, Đông Thanh Ngạo.

“ Đây là có chuyện gì ???” Đông Thanh Ngạo nhướng mày nhìn Đông Thanh Liên hỏi.

“ Nhị hoàng huynh, là do tiện nhân này không biết tốt xấu, dành chỗ ngồi của muội, muội chẳng qua bảo nha hoàn dạy cho nàng ta một bài học mà thôi” Đông Thanh Liên đến giờ vẫn còn chưa phát hiện ra có gì bất thường, nên vẫn tự cho mình là đúng, tiếp tục tỏ ra không hề có gì là quá đáng.

“ Câm miệng ” tuy nhiên, nàng ta lại nghĩ sai lầm rồi, vì sau khi nghe xong lời nàng ta, Đông Thanh Ngạo không hề do dự, mà trừng mắt nhìn nàng ta quát thẳng.

“ Công chúa, tiểu muội từ nhỏ đã được nuông chiều, cho nên không tránh khỏi có phần lỗ mãng, mong công chúa bỏ qua” Đông Thanh Ngạo sau đó chuyển người, tươi cười cầu hòa nhìn Tĩnh Lạc.

“ Nếu Nhị điện hạ đã nói vậy, bốn cung cũng đành cho qua thôi. Đúng lý ra bốn cung còn định dạo hoa viên thêm một lát, nhưng bây giờ mọi hứng thú đều tiêu tan cả rồi, bốn cung xin phép cáo từ trước ” dứt lời, Tĩnh Lạc ngay lập tức đứng dậy có ý định rời đi.

“ Vậy thì công chúa cứ tự nhiên” Đông Thanh Ngạo cười đầy thân thiện, hoàn toàn không hề tỏ ra khó chịu trước biểu hiện lạnh lùng của nàng, dù sao qua mấy lần tiếp xúc, hắn cũng đã quen rồi.

Đợi sau khi Tĩnh Lạc rời khỏi, Đông Thanh Ngạo bắt đầu chuyển sang trừng mắt nhìn Đông Thanh Liên cùng nha hoàn của nàng ta, sắc mặt hắn giờ đây vô cùng âm trầm, có thể nói là khó coi hết mức.

“ Nhị hoàng huynh, nàng ta là ai a ???” Đông Thanh Liên giờ phút này mới ý thức được, nàng ta dường như trên phải người không nên trên.

“ Nàng ta chính là Hộ quốc công chúa của Thần phong đế quốc, là sứ giả lần này đến chúc thọ hoàng tổ mẫu, muội đúng là càng ngày càng to gan, không xem ai ra gì, chờ mà đợi phụ hoàng xử phạt đi, ngu xuẩn” Đông Thanh Ngạo cũng không nhiều lời, tức giận mắng một tiếng sau đó bỏ đi.

Đông Thanh Liên nghe xong lời y, không khỏi sửng sốt, nha hoàn bên cạnh thì sớm đã không chịu nổi đã kích, ngã ra đất, lần này nàng ta đúng thật là tự chuốc họa vào thân rồi còn đâu.

Ngày hôm sau, Đông Thanh đế cho người đến thông báo, vì hành động vô lễ của nữ nhi, đã khiến cho Tĩnh Lạc phải chê cười, cho nên đã ra lệnh đưa nha hoàn kia ra đánh hai mươi đại bản, còn Đông Thanh Liên thì vả miệng mười cái, xem như chuộc tội, và mọi sự diễn ra ngay trước tầm cung của Tĩnh Lạc, do Đại hoàng tử Đông Thanh Tường chịu trách nhiệm giám sát. Đối với chuyện này, Tĩnh Lạc cũng không mấy để tâm, nên chỉ đành mỉm cười cho qua. Đông Thanh Tường thấy vậy, cũng không nói gì thêm, sau đó lại sẵn tiện nhắc nhở Tĩnh Lạc, ba ngày sau sẽ là ngày diễn ra đại thọ, rồi mang Đông Thanh Liên cùng nha hoàn của nàng ta lôi đi.

Lúc này, bên ngoài hoàng cung, ngay tại Lâm phủ, mọi người của Lâm gia giờ đây giống như cây khô gặp nước, vui mừng nhìn nam tử trước mặt.

“ Thiên công tử đây là nói thật ???” Lâm Hồng Đào dường như không tin, nhìn nam tử trước mặt khẳng định lần nữa.

“ Bản công tử giống đang nói đùa sao ??? ” đối diện nam tử một thân thanh y đậm mạc, phiêu miểu xuất trần, trên mặt thủy chung ôn nồng đậm ý cười.

“ Vậy lão phu xin làm phiền Thiên công tử, hy vọng chúng ta có thể hợp tác vui vẻ” Lâm Hồng Đào tươi cười có chút mang theo nịnh bợ nói.

Dù là nói chuyện hàng đến Tây Vực xa xôi không an toàn, nhưng mà chỉ cần nắm được mối làm ăn này, thì Lâm gia mới có cơ hội quật khởi, đến lúc đó thì còn sợ gì không kiếm được mối làm ăn khác, nên Lâm Hồng Đào đành cắn răng nhận lời. Bất quá hẳn lại không chú ý, khi vị Thiên công tử kia nghe xong lời hẳn, thì trong mắt lại lóe lên tia trào phúng khinh thường.

Lâm phủ biệt viện.

“ Mẫu thân, phụ thân tại sao lại đột nhiên bảo con ăn mặc xinh đẹp một chút ??? ” Lâm Phụng Kiều nghe vẫn nhìn Lâm Quách thị hỏi.

Trải qua chuyện hôm đó, sau khi trở về, nàng ngay lập tức thoát khỏi sự khống chế của Tình Lạc, trở lại bình thường. Sau đó Lâm Hồng Đào cùng Lâm Quách thị mới biết thì ra mọi chuyện là có nhân cố tình muốn đối phó Lâm gia mà làm ra, bất quá Lâm Hồng Đào tung hoành thương trường nhiều năm, có rất nhiều kẻ thù, nên nhất thời họ cũng không đoán ra được là ai đã lập mưu mọi chuyện.

“ Kiều nhi, dù mẫu thân không biết Thiên công tử kia có chính thể hay chưa ??? Bất quá với dung mạo của con, có thể giành được sự chú ý của Thiên công tử, thì xem ra cũng được rồi, hiện giờ chúng ta đang cần sự trợ giúp của vị Thiên công tử kia, cho nên đành để con tử thân một chút, bất quá mẫu thân hứa với con, nhanh chóng sẽ khiến con trở lại như ngày xưa” Lâm Quách thị nhìn nữ nhi đau lòng nói, dù trong lòng, bà ta cũng không biết mình có làm được hay không ??? Nhưng mà chuyện đã đến nước này, đành đi bước nào, tính bước đó vậy.

“ Dạ mẫu thân” Lâm Phụng Kiều làm sao không hiểu ý của mẫu thân, với ‘danh tiếng’ hiện giờ của nàng, thì làm gì có ai còn dám lấy nàng về làm chính thể nữa cơ chứ, cho nên nàng đành phải cắn răng chịu đựng, chỉ hy vọng có công tử nhà nào, gia cảnh khá khá, không để tâm, mà lấy nàng làm thiếp, nàng xem như là may mắn rồi.

Nhưng mà dù sao nàng vẫn không cam tâm a, rõ ràng nàng có thể lấy được một tướng công tốt, hưởng vinh hoa phú quý, nhưng giữa đường đều bị phá hủy, thật ra rốt cuộc là kẻ nào đã hủy hoại tất cả của nàng a ??? Nàng thật sự rất hận, nhưng mà nàng lại không biết kẻ đó là ai, nàng chỉ đành cắn răng chịu đựng mà thôi.

“ Được rồi, chúng ta mau ra ngoài, đừng để Thiên công tử chờ lâu” sau khi trang điểm xong cho Lâm Phụng Kiều, Lâm Quách thị nhẹ giọng hối thúc.

Hai mẫu tử cùng nhau dắt tay ra đại sảnh, nhìn đến hai người họ xuất hiện, Lâm Hồng Đào trên mặt tràn đầy hài lòng, liếc sang nhìn vị Thiên công tử bên cạnh, thấy y đang chăm chú nhìn vào Lâm Phụng Kiều, không khỏi cười thầm trong bụng. Bất quá Lâm Hồng Đào không biết, là giờ phút này trong lòng của vị Thiên công tử kia lại tràn ngập khinh thường, cùng chán ghét, ‘ hạng nữ nhân như thế cũng muốn mang ra hầu hạ hẳn, nếu hẳn mà tiếp nhận, thanh danh phong lưu công tử của hẳn từ nay trên giang hồ lập tức biến mất, nếu không phải giáo chủ hạ lệnh cho hẳn tiếp cận Lâm gia, hẳn đã không ngần ngại mà một chưởng đánh chết cả nhà Lâm gia.

Bữa tiệc ‘gia đình’ diễn ra đến tối, Thiên công tử cũng cáo từ quay về, bất quá trong bữa cơm, y vẫn nhập vai, dùng ánh mắt đầy ‘si mê’ nhìn Lâm Phụng Kiều, trước khi ra về còn một bộ ‘không muốn rời xa’, khiến cho phu phụ Lâm gia vui mừng vô cùng. Nhưng thật ra trong lòng hẳn lúc này cũng ghê tởm mình không thôi, nên hẳn sau khi rời khỏi cổng Lâm phủ, đã ba chân bốn cẳng nhanh chóng chạy về, không chần chờ gì cả.

Tổng đàn Thiên Mai giáo.

“ Giáo chủ, thuộc hạ đã làm theo ý người, Lâm Hồng Đào đã hoàn toàn trúng kế” Thiên công tử về mặt lúc này trở nên vô cùng nghiêm túc, cung kính cùng Quân Dạ Hàn bẩm báo.

“ Ân, mọi chuyện cứ diễn ra theo kế hoạch, phải đảm bảo lần này Lâm gia không còn cơ hội quật khởi. Nếu không có chuyện gì nữa, người có thể lui về nghỉ ngơi” Quân Dạ Hàn trầm ngâm hạ lệnh.

“ Dạ giáo chủ, thuộc hạ cáo lui” Thiên công tử nhận lệnh. sau đó rời khỏi, để lại một mình Quân Dạ Hàn trong phòng.

Quân Dạ Hàn ánh mắt chuyên chú nhìn về phía hoàng cung Đông Thanh quốc, trong mắt chứa đầy vô hạn tưởng niệm, bản thân y cũng thật không ngờ, chỉ mấy ngày không gặp, y đã bắt đầu nhớ nhung dung nhan diễm lệ kia, hằng đêm nàng cứ hiện lên trong từng giấc mộng của y, khiến y không thể nào kìm chế được, mà luôn nghĩ về nàng.

Của nàng lãnh lệ, của nàng quyết tuyệt, của nàng thông minh, tài trí, tất cả đều thật sâu hấp dẫn hắn, kể từ ngày phụ thân ra đi, hắn đối với nữ nhân trên đời đã hoàn toàn mất đi tin tưởng, nhưng mà khi gặp nàng, thì từ sâu trong lòng hắn, lại đối với nàng sinh ra một loại tín nhiệm.

Trực giác cho hắn biết, nữ tử này hắn có thể tin tưởng, người này đáng để cho hắn trả giá mà tìm hiểu, hắn xưa nay rất tin vào trực giác của mình, cho nên hắn đã quyết định sẽ không bỏ qua cơ hội này, hắn nếu đã nhận định nàng, thì hắn sẽ không buông tay, trừ phi nàng không cần hắn, không có tình cảm với hắn, nếu không hắn nhất định sẽ ở bên cạnh nàng. Bất quá hắn không biết đến lúc nàng thật sự nói ra, là nàng không cần hắn ở bên, hắn không biết liệu mình có buông tay được không nữa???

Nhưng mà đến lúc đó hãy tính sau đi, tại vì hắn từ ngay lần đầu gặp gỡ nàng, từ nàng, hắn nhìn ra được một khí thế cao cao tại thượng, không gì sánh bằng. Nàng, lãnh lệ, ngạo thị tôn quý, duy ngã độc tôn, không đem thiên hạ để vào trong mắt, cho nên hắn không biết liệu hắn có tư cách khiến nàng chú ý không nữa???

Quân Dạ Hàn nghĩ vậy không khỏi cười khổ, thật không ngờ đường đường Giáo chủ Thiên Ma giáo như hắn, luôn không xem người thiên hạ ra gì, rồi cũng sẽ có ngày để tâm đến cách nhìn của một người, đúng là ông trời trêu ngươi mà. Thôi thì chuyện tương lai, để tương lai tính vậy, hắn giờ cũng không cần nghĩ nhiều nữa, chỉ cần làm tốt chuyện hợp tác với nàng mà thôi.

Hoàng cung Đông Thanh quốc

“ Liên nhi ngoan, đừng khóc nữa. Mẫu phi đau lòng.” Hiền phi Lý Nhược Mai đau lòng không thôi, xoa xoa mặt của công chúa Đông Thanh Liên.

“ Mẫu phi, từ nhỏ đến giờ, phụ hoàng đều rất yêu thương nhi thần, ngài chưa bao giờ nổi giận với nhi thần nữa, huống chi lần này còn ra tay đánh nhi thần ...Oa...ô...ô” Đông Thanh Liên sau khi nhận hình phạt xong liền một đường chạy thẳng đến Tây Mai Cung của Hiền phi.

“ Nữ nhân kia chỉ là công chúa dị quốc thôi. Phụ hoàng và các hoàng huynh làm gì mà kính sợ nàng ta như thế chứ ??? Nổi nhục này, nhi thần thật sự nuốt không trôi...” nàng vẫn tiếp tục khóc nháo như thế cả ngày hôm nay, mặc cho Hiền phi đã ra sức dỗ dành.

“ Liên nhi, ngoan nào. Con phải biết lần này là con đã trêu chọc sai người. Con có biết vị Hộ Quốc công chúa kia thật ra lai lịch không nhỏ đâu. Nàng ta trong vòng hai năm đã giúp Thần Phong để thu phục toàn bộ các bộ lạc trên thảo nguyên. Là một nhân vật không hề đơn giản đâu.” Hiền phi vẫn giọng nói dịu dàng từ từ khuyên bảo ái nữ của mình.

“ Hừ... phụ hoàng, mẫu phi, và cả hai vị hoàng huynh, ai cũng đều không thương Liên nhi nữa rồi. nhi thần ghét các người...” nói xong, Đông Thanh Liên liền bỏ chạy ra khỏi Tây Mai cung.

“ Liên nhi, Liên nhi...” Hiền phi vội gọi với theo, nhưng Thanh Liên công chúa đã đi xa khỏi tầm cung của bà rồi.

“ Nương nương, đây là tổ yến đường phèn của người.” cung nữ cung kính dâng chén chè lên bàn, rồi lui ra sau đợi bảo.

“ Được rồi, người lui ra ngoài đi.” Hiền phi phất tay, ý bảo cung nữ kia lui xuống.

Lý Nhược Mai vẫn khí chất hiền hòa, cao nhã từ từ thưởng thức món tổ yến đường phèn của mình. Bà đâu biết rằng, món tổ yến đường phèn kia sẽ bắt đầu cho một mối tai họa của bà, nó sẽ khiến cho bà mất hết những gì bà có hiện nay, ngay cả nữ nhi cũng không còn.

10. Chương 10: Chương 9

Cuối cùng thì ngày thọ yến của thái hậu cũng đã đến.

Thọ yến lần này của thái hậu chính là được tổ chức ở ngự hoa viên. Khắp hoàng cung giăng đèn kết hoa rực rỡ. Dọc theo con đường đá dẫn đến ngự hoa viên, hai hàng hoa đăng sáng chói, lung linh huyền ảo. Phải nói là thọ yến năm nay của thái hậu là vô cùng hoa lệ, long trọng phi phàm, thanh thế cực lớn.

Sở dĩ năm nay yến thọ của thái hậu được tổ chức kỳ công như thế, cũng là vì năm nay sứ giả đến tham dự lần này đều có thân phận cao quý. Đặc biệt là Hộ Quốc công chúa của Thần Phong đế quốc. Đông Thanh đế không chỉ muốn thăm dò thực lực của Thần Phong đế quốc, mà y còn muốn thông qua thọ yến lần này phô trương thực lực của mình để thị uy trước Thần Phong đế quốc mới thành lập này.

Các sứ giả các nước và đại thần của Đông Thanh quốc đã bắt đầu tiến vào ngự hoa viên và từ từ an vị. Mỗi người đều mang những sắc thái và tâm tình khác nhau.

Tĩnh Lạc hôm nay vẫn phục trang giản dị như mọi ngày. Nàng một thân tử y đậm mạc, phủ bên ngoài là lớp áo the được dệt từ tơ tằm Thiên Sơn, nhẹ nhàng thoát tục nhưng vẫn không kém phần quý phái. Suối tóc dài xoắn một bên, được cố định bằng một chiếc trâm tử ngọc trong suốt long lanh, cực đẹp. Hắc Luân, Lục Ngọc, Đa Khắc Nhĩ, Y Tầm Oa Tra phân biệt tả hữu đi theo phía sau.

Nàng vừa bước vào mọi sự chú ý đều dồn về phía nàng, một phần vì mộ danh vị Hộ Quốc công chúa của Thần Phong đế quốc trong truyền thuyết, một phần vì say đắm trước vẻ đẹp của nàng. mặc dù lạnh lùng xa cách, nhưng vẫn làm người ta không kìm lòng được mà ngắm nhìn.

Tĩnh Lạc an vị kế bên Tây Bạch Tam hoàng tử, Tây Triều Minh. Hắn nhìn thấy Tĩnh Lạc thì cũng mỉm cười, theo lễ nghi chào hỏi.

Lúc này, một thanh âm bén nhọn vang lên.

“ Thái hậu giá lâm.”

“ Hoàng thượng giá lâm”

“ Hoàng hậu nương nương, Thục phi nương nương, Hiền phi nương nương giá lâm.”

Thanh âm vừa dứt, phương hướng hai hàng cung nữ tách ra, ở giữa là một lão phụ nhân tuổi đã thất tuần xuất hiện, nhưng nhờ bảo dưỡng tốt, dung nhan vẫn còn sắc sảo – đó chính là thái hậu Đông Thanh quốc. Bên trái là Đông Thanh đế, dáng vẻ uy phong, nghiêm cẩn. Bên phải là hoàng hậu Đông Thanh quốc. Phía sau Thục phi cùng Hiền phi, còn có hai vị hoàng tử và công chúa phân biệt tả hữu đi theo hầu.

Các quần thần đồng loạt đứng dậy hô: “ hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế vạn vạn tuế... thái hậu nương nương, hoàng hậu nương nương, Thục phi nương nương, Hiền phi nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế...”

Còn sứ giả các nước và Tĩnh Lạc chỉ đơn giản đứng dậy nghênh chào mà thôi.

“ Các khanh bình thân.” Đông Thanh đế giọng nói ảm áp lại tràn đầy uy nghiêm vang lên.

Chúng quần thần cùng các vị sứ giả cũng bắt đầu ngồi lại vị trí của mình.

“ Hôm nay là đại thọ của thái hậu, khắp chốn cùng vui, trẫm tại đây xin đa tạ các vị khách quý đã không quảng đường xa đến tham dự thọ yến hôm nay.” Đông Thanh đế tay nâng ly rượu, nói.

“ Yến tiệc chính thức bắt đầu đi...” Đông Thanh đế phát tay hạ lệnh.

Lệnh Đông Thanh đế vừa hạ, một đoàn vũ cơ liền bước lên đài biểu diễn. Trong lúc đó, cung nữ đang cầm các bình rượu ngon, hầu hạ các thượng khách.

Mỹ vị nhân gian, khúc nhạc du dương làm người ta không khỏi say mê, nhưng chỉ có Tĩnh Lạc không để tâm đến loại yến tiệc cung đình này.

Nàng khẽ liếc mắt nhìn trên bệ cao, Hiền Phi Lý Nhược Mai vẫn một thân thanh y cao quý, vẻ mặt luôn mỉm cười nhưng nếu để ý kĩ sẽ thấy nàng ta đã có chút tiều tụy, mệt mỏi. Có thể là do bị mất ngủ đi ???.

Tĩnh Lạc tựa tiểu phi tiểu nhàn, đầy mắt ẩn ẩn ý vị thâm trường.

Lúc này, công công kế bên Đông Thanh đế lớn tiếng liệt kê các quà mừng các quốc dâng tặng.

“ Tây Bạch quốc dâng lên một đôi huyết như ý, mười viên dạ minh châu ngàn năm.”

“ Nam Chu quốc dâng lên năm tòa san hô ngũ sắc, một đôi đào mừng thọ lam thủy tinh.”

“ Bắc Huyền quốc dâng lên Thiên Tầm Ti một đoạn, huyết trân châu hai mươi viên.”

“ ... ”

“ ... ”

“ Thần Phong đế quốc dâng lên hãn huyết bảo mã ba trăm con, Huyết Sâm vạn năm một củ, Thiên Sơn Tuyết Liên ba đóa, Băng Thiên Diệp Thảo một đóa ... ”

Công công vừa nêu lên ‘ Băng Thiên Diệp Thảo ’ vài vị thái y và một số người ở đây liền trầm trồ hô lên, mang chút luống cuống.

Không luống cuống sao được, vật mà Thần Phong đế quốc dâng lên, ngoại trừ hãn huyết bảo mã là cực phẩm chiến mã, ai ai cũng biết ra. Thì các loại dược thảo Hộ Quốc công chúa dâng lên phải nói là cực kỳ quý hiếm, món sau giá trị hơn món trước. nhất là món cuối cùng Băng Thiên Diệp Thảo – loại cỏ tiên trong truyền thuyết.

Người học y hay có chút kiến thức y lý không ai là không biết loại danh thảo này. Nhưng chưa có ai được điểm phúc nhìn thấy nó vì nó là loại thảo dược này là một loại thảo dược có thiên tính, không dễ dàng nhìn thấy mà có nhìn thấy thì cũng không dễ dàng chạm vào nó huống chi là hái nó xuống. Thế mà Hộ Quốc công chúa lại hào phóng tặng luôn cả một đóa a.

Thái hậu gật gật đầu, ôn hòa tươi cười tỏ vẻ hài lòng trước tấm thịnh tình của sứ giả các quốc.

“Ai gia, thật sự cảm ơn các khách quý đã không ngại đường xa vất vả tới dự yến thọ của ai gia.” thái hậu từ ái nhìn xuống khách quý hỏi.

“ Thái hậu, hoàng thượng, lần này Nam Cung Diêu ta vâng mệnh phụ hoàng tới quý quốc làm khách. Thứ nhất là vì chúc thọ hoàng thái hậu.” Nhị hoàng tử Nam Cung Diêu cử chỉ cuồng mị nói.

“ Thứ hai... là vì phụ hoàng của ta hi vọng tình hữu nghị của hai nước càng thêm gắn bó, nên hi vọng cùng Nam Chu quốc cùng Đông Thanh quốc có thể kết tình thông gia.” Hắc tử tử nói lên mục đích của mình, nở một nụ cười ma mị.

Lời của nhị hoàng tử Nam Chu quốc vừa đề nghị dẫn đến trong ngự hoa viên một mảnh ồn ào, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại.

Dù sao thông hôn giữa các quốc gia từ xưa đến nay vẫn là chuyện hết sức bình thường.

“ Chẳng hay ý của nhị hoàng tử là??? ” Đông Thanh đế nhìn Nam Cung Diêu nghi hoặc hỏi.

“ Ta là muốn thú trưởng công chúa Đông Thanh Liên của quý quốc vì phi. Không biết ý hoàng thượng thế nào???” Nam Cung Diêu vừa nói, ánh mắt lại rơi trên người Đông Thanh Liên.

Đông Thanh Liên nghe vậy thì e lệ cuối đầu. Mấy ngày nay ở trong cung, nàng cũng đôi khi vô tình chạm mặt với vị nhị hoàng tử này. Nàng cảm thấy nhị hoàng tử quả là một bậc anh tài đi, lại vô cùng soái khí. Nàng thích y.(TL: mê trai =.” ; TT: cũng chả chiếm được đâu mà mừng. ~.~”)

Đông Thanh đế nghe thế thì sắc mặt trầm xuống. Hôn nhân chính trị đúng là không hiếm lạ. Nhất là thông hôn thế này thì đối với cả hai nước đều có lợi. Các nước khác cũng sẽ kiên dè đối với họ hơn, nhưng dù gì thì Đông Thanh Liên là nữ nhi mà y yêu quý nhất, y không hi vọng chỉ vì lợi ích mà hi sinh hạnh phúc của nữ nhi duy nhất của mình. Y không muốn nữ nhi của y chịu phải ủy khuất. Thân là đế vương nhất quốc, y còn là một người phụ thân. Đông Thanh đế nét mặt khó xử.

Sứ thần các nước khác, biểu tình cũng không khá hơn. Nhất là Tây Bạch và Bắc Huyền. Nếu như Đông Thanh cùng Nam Chu thật sự kết thân, như vậy thì tình thế sẽ trở nên bất lợi với họ. Nhưng trong mọi người, vẫn có vài người không hề để tâm đến chuyện này, đó chính là đoàn người của Thần Phong quốc. Đặc biệt là Tĩnh Lạc, nàng chỉ ngồi đó nhàn nhã uống trà, hoàn toàn không hề tỏ ra kinh ngạc trước lời đề nghị kia của Nam Cung Diệu.

“Này...” Đông Thanh để rõ ràng là đang rất khó xử.

“Được rồi, hôm nay là ngày vui của ai gia. Việc thông hôn này tính sau đi.” Thái hậu thấy bầu không khí không đúng liền đứng ra hòa hoãn đại cục.

Buổi tiệc lại tiếp tục diễn ra. sau phần biểu diễn của các vũ cơ là phần biểu diễn của các thiên kim các đại thần. Họ phải tận dụng những buổi yến tiệc như hôm nay để chim sẻ có thể biến phượng hoàng.

Nam Cung Diệu một đôi phượng mâu thỉnh thoảng lại liếc nhìn Đông Thanh Liên ẩn ý đưa tình. Đông Thanh Liên thì ngượng ngùng đáp lại...

Tây Mai cung

Thọ yến của thái hậu đang diễn ra, cung nhân vẫn đang tất bật, mọi cung điện đều khá yên tĩnh. Tây Mai cung cũng không ngoại lệ.

“Tiểu Đào, người đang cầm gì vậy???” một tên tiểu thị vệ canh giữ bên ngoài Tây Mai cung hỏi.

“đây là trầm hương của Hiền phi nương nương. Nó có tác dụng an thần, mấy hôm nay nương nương không được an giấc nên bảo ta mang một ít trầm hương đến đốt.” Tiểu Đào trả lời.

Nói xong, Tiểu Đào liền bước nhanh vào tắm phòng của Hiền phi.

“AAAAAAA” vừa bước vào phòng, nàng liền sợ hãi hét lên.

Thị vệ nghe thấy tiếng hét thì cũng vội xông vào, bọn họ cũng hãi hùng trước cảnh tượng trước mắt.

“Mau, mau đi báo cho hoàng thượng.”

Một tên thị vệ liền vội vàng chạy đi về phía ngự hoa viên trình báo.

Tại ngự hoa viên, tiếng ca hát vẫn chưa dứt, một số đại thần cũng đã ngà ngà say.

Tên thị vệ kia liền hét ha hét hải chạy vào.

“Bẩm hoàng thượng, Tây Mai cung đã xảy ra chuyện.” hần vội vàng quỳ trên mặt đất bẩm báo.

Nghe thấy thế mọi người đều ngỡ ngàng, Hiền phi ngay lập tức đứng dậy rời khỏi, mọi người cũng ngay lập tức theo sau, hướng phía Tây Mai cung mà đi đến.

Trong tắm phòng của Hiền phi, nơi đang lẽ phải treo bức tự họa nổi tiếng đã bị tháo xuống mà thay vào đó chính là một dòng chữ bằng máu đầy ghê tởm và rùng rợn:

“NỖ MÁU TRẢ MÁU”.

“Quân Ân Đức chi bút.”

11. Chương 11: Chương 10

“Thế này là thế nào, Hiền phi???” Đông Thanh để mặt rồng đại giận, rống hỏi.

“Thần... thần thiếp không biết.” Hiền phi Lý Nhược Mai thân mình run nhẹ nhưng vẫn giữ sự trấn định nói.

Quân Ân Đức ??? Là ai ??? Là ai biết mối quan hệ giữa nàng và y. Rõ ràng... rõ ràng những người liên quan năm đó nàng đều đã hạ thủ hết rồi mà.

“ Không biết ??? Thế nào là ‘ NỢ MÁU TRẢ BẰNG MÁU ’ ??? Nàng có ân oán với ai ??? Tại sao người kia lại phải vào đúng dịp sinh thần của mẫu hậu mà làm chuyện bất tường thế kia???” Đông Thanh đế giọng đầy nghi hoặc.

Hiền phi từ trước tới nay luôn có ngôn hành đúng mực, đối xử với cung nhân cũng khá tốt, không thể gây thù với người nào trong hoàng cung. Nhưng sự việc trước mắt thì nên thế nào giải thích??? Ai lại có thể trong ngày vui như hôm lại làm chuyện không cát tường thế kia???

“ Hoàng thượng minh giám, thần thiếp cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra.” Hiền phi đè nén nỗi sợ hãi trong lòng, khẳng định lập trường nói.

“ Phải không???” Đông Thanh đế vẫn chưa có ý định buông tha.

“ Hoàng thượng, ai gia nghĩ chuyện này là có người muốn đối địch với Đông Thanh quốc. Mọi chuyện chắc không liên quan đến Hiền phi đâu ??? ” Thái hậu thấy mọi chuyện càng ngày càng căng thẳng, thì lên tiếng hòa hoãn. Dù sao hôm nay cũng là đại thọ của bà không nên xảy ra những chuyện không vui.

“ đúng vậy phụ hoàng, chắc chắn là có người hãm hại mẫu phi. Xin phụ hoàng suy xét.” Đông Thanh Liên cũng chen vào cầu tình.

“ Thôi được rồi. mọi người trở về nghỉ ngơi đi. Các vị khách quý đã để chê cười.” Đông Thanh đế nghe vậy, đè nén nghi vấn trong lòng, phân biệt nặng nhẹ, đối với các sứ giả nói một câu khách khí, rồi quay sang đám cung nữ phân phối.

“Các người cho người dọn dẹp lại tẩm cung của Hiền Phi đi.”

“ Chuyện này trăm nhất định sẽ điều tra rõ ràng.” Trước khi đi khỏi tẩm cung của Hiền Phi, Đông Thanh đế còn bỏ lại một câu.

Tất cả mọi người đều đi khỏi, chỉ còn lại cung nữ đang dọn dẹp lại tẩm cung, Hiền phi Lý Nhược Mai vẫn ngồi đó đăm chiêu suy nghĩ.

‘ Rốt cuộc người kia là ai??? Muốn trả thù cho Quân gia sao??? Không, ta không muốn mất hết tất cả, ngôi vị quý phi, cả vinh hoa phú quý là ta đánh đổi bằng mạng của Quân Ân Đức và đứa con trai của ta mà có được. Ai cũng không được phép cướp mọi thứ của ta.’ Lý Nhược Mai dường như quyết định gì đó, ánh mắt hiện lên tia dữ tợn.

.....

Cửa hàng Lâm gia

“ Thiên công tử, ngài xem, hàng hóa đã kiểm kê đầy đủ, trong vòng một tháng sẽ được vận chuyển đến Tây Vực đúng theo ý ngài. Ngài an tâm, Lâm gia ta làm ăn rất có uy tín. Nếu có tổn thất gì, Lâm gia sẽ hoàn toàn chịu bồi thường.” Lâm lão gia bộ dạng nịnh nọt, nói chắc như đinh đóng cột.

“ Nếu được như thế thì tốt.” Thiên công tử chỉ câu môi gọi lên một nụ cười quỷ dị mà không ai thấy được.

Nửa tháng sau

Lâm gia Trang

“ Lão gia...lão gia...” một tên quần sự hốt ha hốt hải từ ngoài chạy vào.

“ Lâm Quý, có chuyện gì mà người chạy như ma đuổi thế kia???” Lâm Hồng Đào đang ngồi uống trà cùng Lâm Quách thị liền vội lên tiếng hỏi.

“ Lão... lão... gia... lớn chuyện rồi a... chuyển...chuyển hàng... của Thiên công tử... đã...đã...” Lâm Quý vội vàng nói nhưng vì quá mệt nên vẫn chưa nói hết nguyên câu vẫn rõ ràng.

“ Sao??? Chuyện gì, người từ từ nói lại rõ ràng xem.” Lâm Hồng Đào cũng trở nên mất kiên nhẫn.

“ Lão gia, chuyển hàng vận chuyển đến Tây Vực của Thiên công tử đã xảy ra chuyện rồi.” Lâm Quý lấy lại hơi sức, nói.

“ xảy ra chuyện gì???” Lâm Hồng Đào sắc mặt xanh xao nắm lấy cổ áo của Lâm Quý nóng nảy hỏi.

“Chuyến hàng sau khi được đưa đến Tây Vực, kiểm tra trước khi nhập hàng thì phát hiện toàn bộ số hàng toàn là hàng giả. Người của Thiên công tử đã rất tức giận và đã bắt lại toàn bộ người vận chuyển của chúng ta. Mặt khác bọn họ đang yêu cầu chúng ta bồi thường.” Lâm Quý nói nhanh một hơi, trong lòng cũng không khỏi hoảng sợ.

‘Lâm gia này cũng đã đến lúc suy sụp rồi. Ta và các quản sự khác cần phải xem xét mà rời đi nơi này mới được.’ Lâm Quý ánh mắt lén lút nhìn đôi phu thê của Lâm lão gia đang sợ đến không nói nên lời ngồi trên đại sảnh.

“Thôi rồi, hết, hết, lần này hết thật rồi. chuyến hàng lần này rất lớn. ta nghĩ Lâm gia lần này có thể trở mình hưng thịnh lại... nào ngờ...” Lâm Hồng Đào rầu rĩ than thở.

“Lão gia, lão gia, ngài bình tĩnh. Chuyện đâu còn có đó.” Lâm Quách thị ban đầu là khiếp sợ sau đó đôi mắt lại ánh lên tia gian xảo, dường như đã tính được kế hay gì.

“Lão gia, ngài quên rồi sao??? Lần trước Thiên công tử đến đây dùng cơm, dường như rất có hảo cảm với Kiều nhi của chúng ta. Chi bằng...” Lâm Quách thị nói đến thế thì ấp a ấp úng.

“Ý của nàng là???” Lâm Hồng Đào phần nào hiểu được ý đồ của thê tử của mình.

“Chi bằng chúng ta bảo Kiều nhi tiếp đãi Thiên công tử. Cho dù có bỏ lên giường của ngài ấy mà thoát khỏi kiếp nạn này thì cũng không thiệt thòi gì. Nếu ngài ấy chịu thú Kiều nhi của chúng ta càng tốt.” Lâm Quách thị nói ngay ý định của mình.

Lâm Hồng Đào vẻ mặt đăm chiêu suy nghĩ. Còn Lâm Quý nghe thế không khỏi nhìn cặp phu thê bằng ánh mắt khinh thường.

‘Cả nữ nhi thân sinh của mình cũng có thể đem ra bán. Hừ, chẳng khác nào kĩ nữ cao cấp...’ trong đầu Lâm Quý liền hiện ra một ý nghĩ.

“Được, nàng đi nói với Kiều nhi đi, bảo Kiều nhi trang điểm đẹp chút rồi viết thư hẹn Thiên công tử đến ‘Thiên Hạ Đệ Nhất Lâu’ dùng bữa.” Lâm Hồng Đào cũng đã không còn lựa chọn nào khác, đành nghe theo lựa chọn duy nhất của thê tử mình.

Thiên Hạ Đệ Nhất Lâu

“Thiên công tử, đây là món ‘cá chép chua ngọt’ nổi tiếng ở đây, chàng dùng thử đi.” Lâm Phụng Kiều cười đến dụ người, môi anh đào đỏ mọng hấp dẫn mời gọi.

Hôm nay Lâm Phụng Kiều vận một thân hồng y khá mỏng manh lại đơn bạc để lộ rất nhiều da thịt trơn mịn, mày liễu cũng được trau chuốt rất kĩ càng. Châu sai lại muốn phần chói mắt. nàng hôm nay trang điểm không những không giống một thiên kim tiểu thư, mà mười phần giống một kĩ nữ thanh lâu hơn.

“...” Thiên công tử vẫn ngồi yên một chỗ, không hề động dung trước vẻ đẹp mời gọi của nàng ta.

“Công tử, đây là ‘măng non ngủ sắc’, cũng rất ngon nha.” Lâm Phụng Kiều lại dùng giọng nói nũng nịu như nước chảy, gấp một khối măng đưa vào bát của Thiên công tử.

“...” hần vẫn yên lặng, sắc mặt có thể nói là xem diễn nhưng lại có phần không thể nhẫn nhịn được nữa.

“Công tử...” nàng ta lại lần nữa muốn mở miệng nhưng liền một giọng nói trầm ấm tràn đầy băng lãnh cắt đứt.

“Đủ, Lâm tiểu thư không cần cố sức quyến rũ ta nữa. Lâm gia lần này nhất định phải bồi thường thiệt hại cho ta.” Hần giọng nói chắc nịch khẳng định.

“Công tử, ngài có thể cho Lâm gia chúng ta một con đường sống không???” Lâm Phụng Kiều giọng nói tràn đầy ủy khuất lại cất lên.

‘Làm sao bây giờ??? Thái độ lần này của Thiên công tử sao hoàn toàn khác với lần đầu gặp mặt???’ nàng ta trong lòng bắt đầu lo lắng không yên.

“Nếu như Lâm gia không thể bồi thường thì...” Thiên công tử vẫn lạnh lùng đề nghị nhưng câu nói vẫn chưa nói xong liền bị Lâm Phụng Kiều bác ngang.

“ Công tử, Kiều nhi đẹp không??? Nếu lần này Thiên công tử tha cho Lâm gia chúng ta thì Kiều nhi sẽ ‘lấy thân báo đáp’. Ân???” Lâm Phụng Kiều bí quá làm liều.

Nàng ta đã nhanh chóng cởi bỏ quần áo của mình, chỉ còn lại một cái yếm và tiết khổ, thân hình uốn éo, muốn tiến lên trước ngồi lên đùi của Thiên công tử nhưng chưa kịp lại gần đã bị Thiên công tử một chưởng đánh bay ra khỏi cửa sổ nhà gian lầu một, thân mình lăn lóc văng xuống bậc thang của tửu lâu.

“A” nàng ta chỉ kịp la lên một tiếng thì cả người liền rơi đến trước cửa tửu lâu kéo đến nhiều người tò mò vây quanh xem.

“ Đây không phải là Lâm gia tiểu thư tháng trước vừa mới bị Hầu phủ từ hôn, đuổi ra khỏi phủ sao??? Một giọng qua đường lên tiếng hỏi người bên cạnh.

“ Đúng rồi, chính là nàng ta a” người bên cạnh quan sát trong chốc lát, sau đó khẳng định.

“ Tại sao nàng ta lại ra nông nổi này a ???” có người nhin không được tò mò.

Mọi người xung quanh cũng một bộ không biết gì, nhưng kèm theo đó, còn có những ánh mắt tràn ngập thêm khát nhìn chăm chăm vào Lâm Phụng Kiều. Cả người Lâm Phụng Kiều giờ đây gần như bại lộ trước mặt mọi người, khiến bao người xung quanh, có người thì khinh bỉ, có người thì lại háo sắc, nhìn đến cả quên trời lẫn đất.

Nhưng mà trong số đó, cũng có một ánh mắt tràn ngập tức giận cùng oán hận đang chăm chú nhìn vào nàng ta, như thể hận đến muốn lấy luôn cả tính mạng nàng ta vậy.

“ Lâm Phụng Kiều, lần đầu gặp mặt, dù biết chuyện xấu của ngươi tại Hầu phủ, nhưng ta vẫn cho là ngươi còn biết hối cải, sẽ sửa đổi. Thật không ngờ, ngươi lại chứng nào tật nấy, chỉ vì phụ thân ngươi tráo hàng, lừa mất toàn bộ hàng hóa của ta, ngươi sợ Lâm gia phải sụp đổ, thậm chí không tiếc đến đây quyến rũ ta. Nữ nhân bốn công tử gặp nhiều rồi, nhưng mà nữ nhân tệ tiệt không biết xấu hổ như ngươi, đây là lần đầu ta mới thấy đó” đang lúc mọi người còn đang bàn tán xôn xao, thì Thiên công tử từ trong phòng bước ra, vẻ mặt tràn ngập phần nộ nhìn Lâm Phụng Kiều oán giận mắng to. Như thể y vừa nổi oan khuất lớn lao đến tận trời vậy.

Mọi người nghe xong lời y, thì hiểu ngay ra là có chuyện gì, lại nhìn đến Lâm Phụng Kiều xấu hổ đỏ mặt, thì hoàn toàn tin đây là sự thật. Nhất thời xung quanh vang lên nhiều tiếng chửi mắng thậm tệ, có người thậm chí còn dùng rau cải, cùng trứng gà trên các quầy hàng ném vào người Lâm Phụng Kiều.

Lâm Phụng Kiều lúc này cả người chật vật vô cùng, nằm rạp trên đất, mặc cho mọi người phỉ nhổ, nàng ta trong lòng thì không ngừng khóc lớn, tại sao ông trời lại đối xử với nàng ta như thế chứ, nàng ta vốn dĩ là thiên kim tiểu thư, từ nhỏ sung sướng, thậm chí có thể có một mối lương duyên tốt đẹp, nhưng chỉ vì nghe lời mẫu thân, gả vào Hầu phủ, mà tương lai mất hết. Hôm nay lại vì nghe lại mẫu thân, mà đến đây, để rồi ra nông nổi này. Nghĩ vậy, trong lòng Lâm Phụng Kiều không khỏi bắt đầu nảy sinh hận ý với Lâm Quách thị, nếu không phải vì nghe lời của Lâm Quách thị, thì nàng đã không như hiện giờ, mặc người ta lăng nhục. Ánh mắt Lâm Phụng Kiều dần trở nên lạnh băng, tràn ngập sát ý.

“ Lâm Phụng Kiều, ngươi đúng là tiện nhân không biết xấu hổ mà” lúc này, bên cạnh vang lên một giọng nữ tử đầy bèn nhọn.

Lâm Phụng Kiều còn chưa nhìn rõ nàng ta, thì đã cảm thấy má mình nóng rát vô cùng, đầu óc trở nên choáng váng, đến khi thanh tỉnh lại, thì mới biết thì ra vừa rồi, nàng ta bị nữ nhân kia tát vào mặt, khiến giờ đây dung nhan thanh tú ngày thường trở nên sưng phù, không còn nhìn ra nữa.

“ Lâm Phụng Kiều, tiện nhân này, ngươi bày mưu hãm hại đại ca ta, quyến rũ nhị ca ta, khiến Hầu phủ không được yên ổn, hiện giờ còn ở đây mặt dày quyến rũ nam nhân khác, ngươi đúng là không biết xấu hổ mà” nữ tử vẻ mặt tràn ngập tức giận chỉ vào Lâm Phụng Kiều mắng.

Lúc này có người bên cạnh nhận ra nữ tử chính là Tam tiểu thư của Hầu phủ, còn nam nhân đi cùng nàng ta, chính là tiểu hầu gia của hầu phủ, người vừa từ hôn Lâm Phụng Kiều. Tuy nhiên chỉ có duy nhất Tam tiểu thư là ra tay, còn vị tiểu hầu gia thì lại trơ mắt đứng nhìn, không có phản ứng gì, nhưng mọi người đều có thể cảm nhận được, y đang rất tức giận.

Lâm Phụng Kiều nhất thời không biết phản ứng thế nào, đành ôm lấy mặt, che miệng khóc chạy về Lâm gia, phía sau mọi người vẫn không ngừng mắng to, ném đồ, nhưng không ai chú ý vị Thiên công tử vừa rồi, đã đi mất từ lâu.

Lúc này, tại một căn phòng, đối diện Thiên Hạ Độ Nhất Lâu, một bạch y nữ tử cùng một thanh y nam tử đang mỉm cười ngồi đối diện nhau thưởng trà. Bên trong phòng phía sau bạch y nữ tử còn theo sau ba nam một nữ, còn thanh y nam tử thì lại có một nam một nữ đứng ngay bên cạnh.

Bạch y nữ tử trên dung nhan diễm lệ giờ đây nở một nụ cười đầy mãn nguyện, như thể nàng ta vừa thực hiện được mong ước của đời mình vậy.

“Giáo chủ, hài lòng sao ạ ???” nam tử phía sau thanh y nam tử lên tiếng hỏi, và người này không ai khác, chính là vị Thiên công tử vừa đánh bay Lâm Phụng Kiều ra khỏi Thiên Hạ Độ Nhất Lâu.

Thanh y nam tử không đáp, đưa mắt nhìn về phía bạch y nữ tử, như hỏi ý nàng, ‘ta xem như có thành ý đi ???’.

“Ta cũng đâu kém đâu.” bạch y nữ tử cười nhẹ, nàng biết, y nhất định biết rõ những chuyện mà nàng làm đối với Hiền phi mấy ngày nay.

“Ân, xem ra chúng ta quả thật là hợp tác rất khoái trá” thanh y nam tử cười đáp, trên gương mặt không hề che dấu sự ôn nhu, cùng mãn nguyện.

Phía sau, một nam một nữ thấy vậy không khỏi ngỡ ngàng, bất quá rất nhanh hai người lại lấy lại bình tĩnh, vì cho rằng chủ tử chẳng qua là đang vui khi có thể báo thù mà thôi.

“Nếu vậy, chúng ta lại tiếp tục hợp tác vậy ???” bạch y nữ tử giọng nói tràn ngập mong chờ nhìn thanh y nam tử.

“Hảo, tiếp tục hợp tác” thanh y nam tử cũng nhanh chóng đồng ý, không hề suy nghĩ. Hai người này không ai khác, chính là Thần Phong công chúa, Tô Tĩnh Lạc cùng Giáo chủ Thiên Ma giáo, Quân Dạ Hàn.

12. Chương 12: Chương 11

“Mai nhi, ta yêu nàng như thế. Nàng sao có thể đối xử với ta như vậy??? ” một nam nhân anh tuấn nhìn thanh y nữ tử bằng ánh mắt ưu thương, sắc mặt trắng bệch, máu đen chảy ra từ khóe môi chứng tỏ y đang bị trúng độc, đáng vẻ đau khổ thập phần chật vật nằm dài trên đất.

“Đàm ái tình có thể nuôi sống chúng ta sao ??? Đã thế thì ta giải thoát cho ngươi.” thanh y nữ tử lạnh lùng nhìn nam nhân kia, ánh mắt lóe lên tia ngoan độc.

“Ta đã chán ngán cuộc sống hiện tại rồi. Một tiểu thư được nuông chiều từ nhỏ như ta giờ lại mỗi ngày theo ngươi đi mãi vô kiểm từng bữa ăn một như thế. Đó không phải là cuộc sống ta muốn.” nàng bắt đầu kể lể.

“Không, lúc trước không phải chúng ta sống rất khoái hoạt sao ??? Nàng nói không cần nhiều kẻ hầu người hạ chỉ cần chúng ta thật lòng yêu nhau là đủ rồi. nàng không nhớ sao ???...” nam tử kia muốn níu kéo tia hi vọng cuối cùng.

“Khoái hoạt sao ??? Thật lòng yêu nhau sao ??? Ha...ha...ha...” thanh y nữ tử giọng nói trào phúng. Cát giọng cười to.

“Lúc ấy là ta quá ngây thơ đi mới tin vào tình yêu chân thật đi. Nó là gì chứ ??? Ta mệt mỏi quá rồi.” nàng ánh mắt sắc bén, giọng nói mang đầy sự châm chọc.

“Mai nhi...” hắn đã yêu sai lầm rồi sao ??? Hắn hiện giờ tuyệt vọng quá. Có ai nói cho hắn biết, nữ tử đang đứng trước mặt hắn là người mà hắn đã dùng cả sinh mệnh để yêu sao ??? Nữ tử này quá xa lạ đi...

“ Ba ngày trước, phụ thân của ta đến tìm ta. ngài ấy nói, ta được tuyển chọn tiến cung làm phi, như thế ta có thể một bước hóa thân thành phượng hoàng, ‘ cảm y ngọc thực ’ có người dâng, không cần lo lắng đến kẻ sinh nhai như hiện tại mà điều kiện đầu tiên là... chỉ cần ta cắt đứt quan hệ với người, với nơi nghèo hèn này.” Nàng chỉ khinh bỉ mà liếc nhìn căn nhà tranh mà nàng đã sống trong năm năm qua.

“ Phụ thân, nương,...” lúc này, từ ngoài sân một tiểu hài tử đáng yêu khoảng bốn, năm tuổi chạy vào nhà.

“ Phụ thân ??? Sao người lại nằm trên đất vậy ??? Nền đất lạnh lắm a.” tiểu hài tử nghi hoặc nhìn nam nhân đang nằm trên đất.

“ Hàn nhi...” nam nhân ngẹn ngào nhìn hài tử của mình.

“ A, xem chút ta quên tên tiểu nghiệt chủng này. Nó... cũng không thể sống.” nữ nhân kia vẫn dùng ánh mắt sắc bén, ngoan độc trừng tiểu hài tử.

“ Nương, Hàn nhi không phải là nghiệt chủng. người nói Hàn nhi là bảo bối tâm can của người a.” tiểu hài tử giọng nói nũng nịu, ủy khuất nhìn nương của mình.

“ Hàn nhi, con mau chạy đi, con nhớ kĩ chính người đàn bà này đã giết chết phụ thân,...” nam nhân chưa kịp nói xong thì đã tắt thở rồi. Hắn cũng đã gắng gượng lâu lắm...

“ Phụ thân,...” tiểu hài tử ánh mắt đau lòng nhìn phụ thân mình rồi lại đảo mắt sang nhìn nương của mình.

Thanh y nữ tử kia đã tiến lại gần tiểu nam hài, dùng chính tay của nàng bóp lấy cổ của hài tử chính mình. Tiểu nam hài đã ra sức giãy dụa, nó nhìn nương bằng ánh mắt khác ban nãy – đây là ánh mắt mang theo căm phẫn, phẫn nộ...

.....

“ Chủ nhân, nô tỳ đã làm theo ý ngài, đã thay ngài thị tẩm. ngài mau thả người nhà ta ra đi.” tiểu cô nương mặt đầy nước mắt, khóc lóc, quỳ xuống cầu xin nữ tử cao quý kia.

“ Được thôi, Hạnh Thúy dẫn Hạnh Đào xuống đoàn tụ với người nhà của nàng ấy đi.” nữ tử cao quý kia đưa mắt ra hiệu đối với nha hoàn cận thân của mình.

“ Dạ, nương nương.” Hạnh Thúy bất đắc dĩ nhìn người đã từng là tỷ muội tốt đã cùng mình hầu hạ tiểu thư. Nhưng tiểu thư có ân với nàng, nàng phải phục tùng mọi mệnh lệnh của tiểu thư. Tiểu thư đã muốn Hạnh Đào chết thì nàng ấy phải...

.....

“ AAAAAA” Hiền phi từ mộng bang hoàng tỉnh dậy, mồ hôi đã chảy đầm đìa trên hoa dung của nàng.

‘ Tại sao ??? Chuyện đã qua nhiều năm như thế, nàng cũng đã dần quên rồi nhưng những ngày gần đây nó cứ lập xuất hiện trong giấc mộng của nàng. Nó như muốn nhắc nhở những tội lỗi năm xưa của nàng chẳng ??? ’.

“ Nương nương, ngài có sao không ???” một tiểu cung nữ trực đêm vội tiến vào, lo lắng hỏi.

“ Bồn cung không sao. Người lui ra đi.” Hiền phi lấy lại bình tĩnh, đuổi cung nữ kia ra khỏi tẩm cung của mình. Sau đó, nàng bình ổn lại tinh thần, lần nữa đi vào giấc ngủ.

Cùng lúc ấy, tại ngự thư phòng của Đông Thanh hoàng cung

Sau sự kiện xảy ra vào tối hôm đó tại Tây Mai cung, Đông Thanh đế đã phái mật thám âm thầm điều tra những chuyện có liên quan đến vị Hiền phi hiền lương đức độ của mình.

Nào ngờ, hết tin tức này đến tin tức khác truyền đến khiến ngài vô cùng phẫn nộ. Một nữ nhân dám rời nhà cùng nam nhân khác như thế liệu có thật sự hiền ngoan nhu nhược như những gì ngài thấy hơn mười lăm năm qua sao???

‘ Một thiên kim khuê tú lại dám một mình trốn theo tình lang !!! Thật sự không ra thể thống gì. Vậy mà còn dám tiến cung ??? Nàng ta quả thực to gan. Nhưng đêm ấy thị tẩm rõ ràng nàng ta lại có lạc hồng ???

‘ Đông Thanh để lắc đầu trước tin tức nhận được. Ngài ta thật sự không thể tưởng tượng được Hiền phi của ngài lại có những năm tháng tuổi trẻ như thế.

Đông Thanh để vừa đọc đến đây thì đột nhiên từ ngoài cửa ngự thư phòng, một gói đồ được quăng vào với tốc độ cực nhanh làm Đông Thanh để có một tia sưng sốt nhưng do không tổn hại đến ngài nên cũng không kinh động ngự lâm quân ngoài kia.

Ngài ấy mở gói đồ ấy ra thì thấy một khối ngọc xanh trong lụa lủng kèm theo một bức thư.

“ Minh Ảnh.” Đông Thanh để cất tiếng gọi. trong ngự thư phòng liền nhiều thêm một người.

“ Hoàng thượng???” Hắc y nhân cung kính quỳ xuống đợi lệnh.

“ Mau tới nơi này tiếp người. Nhớ bí mật dẫn vào hoàng cung cho trẫm.”

Đông Thanh để sau khi hạ lệnh xong, tay cầm khối ngọc xanh kia, xuất thần suy nghĩ, đôi tay không tự chủ khẽ vuốt khối ngọc.

‘ Mọi chuyện có đúng như trong lá thư nói không ??? Đến ngày mai sẽ được sáng tỏ.’ Đông Thanh để trầm ngâm suy nghĩ.

Tối hôm sau, Tây Mai cung

“ Nương nương, đây là canh an thần của người.” cung nữ kính cẩn để bát canh lên bàn liền vội lui ra.

‘ Những hôm gần đây tâm tình nương nương không tốt, phải tranh thủ đi nhanh nếu không sẽ gặp họa a.’ cung nữ kia thâm nghĩ.

Cung nữ vừa đi khỏi, Hiền phi tâm thần bất an không tự giác cầm lên bát canh mà uống. Sau đó, nàng ta lại tiếp tục thần thờ suy nghĩ, không dám bước vào tẩm phòng mà ngủ. Nàng sợ lại tiếp tục gặp cơn ác mộng kia.

“ Mai nhi...” vào lúc ấy, một giọng nam nhân lại vang lên.

“ Quân Ân Đức ? ” Hiền phi lúc này vô cùng hoảng sợ, hoa dung thất sắc.

“ Mẫu thân, Hàn nhi lạnh lắm.” lại giọng một nam hài vang lên. Giọng nói đầy tan thương và giá rét.

“ Chủ tử, người sao có thể đối xử với nô tỳ như thế???” lần này là một giọng nữ vang lên.

“ Không, các người mau đi hết đi, ta biết ta sai rồi, ta cầu xin các người tha cho ta đi.” Hiền phi sợ đến quỳ rạp xuống đất, chấp tay cầu xin tha thứ.

“ Ta sẽ đốt nhiều vàng mã cho các người, sẽ tìm pháp sư siêu độ cho các người, các người đừng bám theo ta nữa. Ta cầu xin, ta cầu xin các người...” Hiền phi tâm trí cực vì bấn loạn, không còn phân biệt đông tây, chỉ một mực dập đầu như điên xuống đất, khiến cho châu sai rơi rụng, tóc tay rối loạn, nào ra dáng quý phi cao quý của một quốc gia nữa chứ ???.

“ Chúng ta chết rất thê thảm...” âm thanh lần nữa truyền vào tai của Hiền phi khiến bà lâm vào khủng hoảng trầm trọng.

“ Không, ta... ta biết sai rồi mà... các người...các người tha cho ta... ta biết lúc trước ta giết các người là không đúng nhưng...” Hiền phi lời nói không rành mạch kể lể với những hồn ma. Từ chuyện khi ấy cùng Quân Ân Đức yêu nhau, cùng nhau bỏ trốn, trải qua cuộc sống nghèo khó, đến chuyện như thế nào giết chết chồng con, lần đầu thị tẩm lại kiếm người thay thế rồi ra tay giết chết tỳ nữ thay thế kia...

“ Hiền phi, người quả thật to gan.” Trong lúc nàng ta hoảng sợ nhất, giọng nói uy nghiêm của thái hậu cất lên. Kéo nàng ta trở về hiện thực.

Nàng ta hoảng sợ ngẩng đầu lên, lúc này chỉ thấy đứng trước mặt nàng chính là ánh mắt phẫn nộ của hoàng thái hậu, ánh mắt lạnh lùng của hoàng thượng, về mặt không thể tin của hoàng hậu, cùng về mặt tan thương của nữ nhi của nàng Đông Thanh Liên.

“ Thái... hậu...” Hiền phi lắp bắp nói.

“Mẫu phi...” Đông Thanh Liên nhìn mẫu phi của mình, không dám tin những gì mình đã nghe. Giọng nói mang theo sự khó tin.

“Mọi chuyện như thế đã sáng tỏ tất cả. Hiền phi, trẫm có người này muốn người gặp mặt.” Đông Thanh đế giọng nói không hề không giận đã không còn nhìn ra được tâm trạng của ngài ấy lúc này nhưng lại khiến cho Hiền phi cảm thấy xa cách.

“Hoàng...hoàng thượng...” Hiền phi vẻ mặt mờ mịt, không hiểu hành động của Đông Thanh đế.

Nhưng lập tức, mặt của Hiền phi lại trắng bệch khi nhìn thấy người bước vào. Nàng... nàng là Hạnh Đào. Theo sau nàng ta còn có một tiểu cô nương gương mặt thanh tú, đáng yêu, ăn mặc giản dị càng tôn thêm nét đẹp của tiểu cô nương kia.

“Người nhận ra người này chứ, Hiền phi ‘của trẫm’ ???” Đông Thanh đế cười lạnh hướng Hiền phi hỏi.

“Thần thiếp...thần thiếp...” Hiền phi nói không nên lời chỉ có thể trân trối nhìn Hạnh Đào.

“Để trẫm thay người nói vậy. Đây chính là tỳ nữ năm xưa đã theo người vào cung và cũng chính là người thay người thị tẩm đêm đó, đúng không ??? Sau khi sự thành người lại muốn giết người diệt khẩu nhưng mạng nàng ta lớn không những không chết, còn giúp trẫm sinh một công chúa.” Đông Thanh đế nhìn Hiền phi, từng lời từng lời nói ra.

“Tiểu Nha mới chính là nữ nhi thân sinh của trẫm còn Liên nhi... trẫm còn phải xem xét lại.” Đông Thanh đế kéo tiểu cô nương kia về trước nói.

Lời Đông Thanh đế vừa nói ra khiến cho hoàng thái hậu cùng hoàng hậu vô cùng sửng sốt, còn Đông Thanh Liên vẻ mặt trắng bệch nhìn Đông Thanh đế lại nhìn sang tiểu cô nương kia.

“Phụ hoàng, người nói gì vậy??? Liên nhi là nữ nhi bảo bối của người nha sao người có thể nói như vậy ??? Chuyện của mẫu phi làm không thể chứng thực nhi thần không phải nữ nhi của người.” Đông Thanh Liên gượng cười níu một góc áo của Đông Thanh đế nói.

“Đúng vậy hoàng thượng, Liên nhi là nữ nhi thân sinh của ngài, điều đó là sự thật. Ngài phải tin tưởng thần thiếp, sau khi nhập cung, thần thiếp không có làm chuyện gì có lỗi với hoàng thượng.” Hiền phi nghe lời ấy của Đông Thanh đế cũng gắng gượng bỏ lại bên chân Đông Thanh đế khẩn thiết nói.

“Phải không ??? Trẫm phải kiểm chứng lại đã.” Đông Thanh đế vừa nói vừa lấy ra khối đá xanh ngài nhận được đêm hôm qua.

Đây chính là khối đá thượng cổ, có thể nghiệm chứng huyết thống, thứ này, hần đã hỏi qua các thái y trong Thái y viện, quả thật có thể dùng giám định huyết thống.

“Hoàng thượng, đây là ??? ” hoàng thái hậu nghi hoặc nhìn khối ngọc, lại nhìn Đông Thanh đế.

“Mẫu hậu, đây là một khối đá thượng cổ, là báu vật khai thiên, nhi thần đã hỏi qua thái y ở Thái y viện, nó có thể chứng minh được giữa hai người có quan hệ huyết thống hay không, chỉ cần đem máu nhỏ lên khối đá này, máu dung hợp, thì chứng tỏ hai người đó có quan hệ huyết thống, còn nếu không...” Đông Thanh đế nói đến đây, vốn không cần nói nữa, mọi người cũng đã hiểu.

“Người tới ” Đông Thanh đế xoay người ra lệnh.

Bọn thị vệ bên cạnh hiểu ý, ngay lập tức tiến vào giữ lại Đông Thanh Liên, sau đó Đông Thanh đế bắt đầu nghiệm máu nhận thân, đầu tiên chính là với nữ nhi của cung nữ Hồng Đào. Hai người vừa nhỏ máu lên trên khối đá, thì hai giọt máu trong chốc lát lập tức dung hợp hòa lại làm một thể.

Mọi người đứng bên cạnh đều hiểu được điều này chứng minh cho chuyện gì, sau đó là đến Đông Thanh Liên, nhưng điều kỳ lạ lúc này đã xảy ra, màu của Đông Thanh đế, cùng Đông Thanh Liên vừa nhỏ lên trên khối đá, lúc đầu dung hợp lại, nhưng sau đó lại tách ra, nằm ở hai bên của khối đá một cách im lặng, hoàn toàn không hề có dấu hiệu dung hợp.

Mọi người nhìn thấy cảnh này, không khỏi kinh hô hai từ ‘thần kỳ’, nhưng còn Hiền phi cùng Đông Thanh Liên thì sắc mặt tái nhợt. Hiền phi ngây người nhì hai giọt máu trên khối đá, không thể tin vào mắt mình.

“ Không đúng...hoàng thượng, Liên nhi thật sự là con của người, hoàng thượng. Hoàng thượng người nhất định phải tin thần thiếp, đây là tà thuật, không thể tin được, hoàng thượng ” Hiền phi điên cuồng dập đầu cầu xin.

Nhưng mà giờ phút này lại không ai có thể tin lời nàng ta, sự thật đã chứng minh rành rành ra trước mắt rồi, vậy mà nàng ta còn chối được, nếu thật sự như nàng ta nói, thì tại sao hai giọt máu kia không dung hợp, mà lại tách ra nằm ở hai góc khác biệt kia chứ ???.

“ Người tới, lời Hiền phi cùng Thanh Liên công chúa giam vào lãnh cung, chờ thẩm xử lý sau ” Đông Thanh đế sắc mặt âm trầm ra lệnh cho thị vệ phía sau.

“ Không, hoàng thượng, người phải tin thần thiếp, Liên nhi là con của người, hoàng thượng ” Hiền phi bị thị vệ kéo đi xa, nhưng vẫn không ngừng kêu oan, dù thế vẫn không ai ngó ngang gì đến nàng ta.

Còn Đông Thanh Liên hiện giờ thì lại ngơ ngác, thất thần, không nói nên lời, nàng vẫn chưa thể nào tiếp nhận được sự thật này. Trong bóng tối gần đó, Tĩnh lạc quan sát tất cả mọi chuyện, nàng mỉm cười thu tay lại, trên tay vẫn còn ẩn chứa một luồng ánh sáng xanh, không sai, vừa rồi khi Đông Thanh Liên cùng Đông Thanh đế nghiệm thân, nàng đã giả trò trong đó, vì không chỉ nữ nhi của cung nữ Hồng Đào, mà ngay cả Đông Thanh Liên cũng là nữ nhi của Đông Thanh đế, nhưng mà có trách thì trách tại sao nàng ta lại là nữ nhi của Hiền phi, nên nàng ta đành theo Hiền phi chịu tội vậy.

Sau khi xong chuyện, Tĩnh Lạc xoay người rời đi. Đông Thanh đế thì sau đó hạ chỉ, sắc phong Hồng Đào làm Đào phi, ban cho nữ nhi của nàng ta nữ danh Đông Thanh Tuệ, sắc phong Thanh Tuệ công chúa, xem như bù đắp cho hai mẹ con họ những năm gần qua, thái hậu thì đau lòng khi biết được mọi chuyện, nhưng khi nhìn thấy Đông Thanh Tuệ rất giống dung mạo của mình khi còn trẻ, thì có thể khẳng định, nàng đây chính là cháu gái của bà, nên cũng bắt đầu yêu thương sủng ái nàng.

Chuyện này trong một đêm đồn khắp hoàng cung cùng Thanh Long thành. Đêm đó tại lãnh cung lại xảy ra một chuyện kỳ lạ, Hiền phi cùng Đông Thanh Liên được tìm thấy chết bên trong, lúc thi thể được phát hiện đã lạnh như băng, sau khi kiểm tra thì phát hiện là do uống thuốc độc tự tử, đối với chuyện này Đông Thanh đế cũng không truy cứu nữa, hạ lệnh đem ra cung mai táng, riêng phụ thân Hiền phi, sau đó đã bị cách chức, cả nhà đều bị lưu đầy, đây xem như đã là nhượng bộ lớn nhất của Đông Thanh đế rồi, vì theo đúng tội, đáng lý ra Lý gia cần phải bị xử trảm cả nhà mới đúng.

Cùng một đêm này, Lâm gia trong kinh thành đột nhiên xảy ra hỏa hoạn, trong Lâm phủ không một ai sống sót rời khỏi, cả Lâm phủ đều chìm vào biển lửa, Thanh Long thành đêm đó một vùng sáng rực.

Có người nói, trước khi hỏa hoạn nghe thấy tiếng cười to của Lâm Phụng Kiều, nàng ta chỉ trích mắng thân hại nàng ta thê thảm, mất đi tất cả, nên muốn phóng hỏa thiêu chết mọi người để tìm người chết chung với nàng ta. Sau đó mọi người lại phát hiện trong số thi thể quả thật có người khi chết trên tay còn cầm một cây đuốc, và đã chứng minh người này chính là Lâm Phụng Kiều, đêm hôm đó, Lâm gia từ đây biến mất khỏi Thanh Long thành.

13. Chương 13: Chương 12

Hôm nay bầu không khí Thanh Long thành vô cùng trong lành, bên ngoài đường phố, mọi người vẫn qua lại tấp nập, người bán người mua vô cùng nhộn nhịp. Dù chuyện hôm qua tại hoàng cung cũng làm không ít người bàn tán, nhưng dù sao đây cũng là chuyện hoàng thất, nên cũng không ai dám lớn tiếng thảo luận.

Vì thế trong thành, mọi người rất ít nhắc đến chuyện này, dù gì đó cũng là thể diện hoàng gia, không phải thường dân bá tánh như bọn họ có thể luận bàn. Bất quá bên cạnh đó, chuyện của Lâm gia thì lại không kiêng kỵ gì trở thành vấn đề nóng nhất hôm nay, từ trà lâu cho đến ven đường, ai cũng đem chuyện này ra nói.

Mọi người có người thì tiếc thay Lâm gia có một nghịch nữ như thế, lại có người nhớ lại lời bói toán năm xưa, khi Lâm Hồng Đào đi xem tướng, được nói rằng chỉ cần Lâm Hồng Đào thương yêu nữ nhi ra đời trước trong hai nữ nhi của mình, thì Lâm gia sẽ vinh hoa phú quý hưởng mãi không hết.

Mọi người xưa nay luôn cho rằng đó là Lâm Phụng Kiều, bất quá giờ đây mọi chuyện mới sáng tỏ, thì ra năm xưa Lâm Quách thị vì tranh sủng, nên mới mua chuộc bà đỡ nói dối nữ nhi mình ra đời trước, sau đó hãm hại nữ nhi tiểu thiếp.

Khi rõ cả mọi chuyện, mọi người trong đầu đều có chung một ý nghĩ, Lâm gia xem như gặp báo ứng a, phúc tinh không thương, lại đi thương khắc tinh, đây là bọn họ tự chuốc lấy, không trách ai được.

Trái ngược với không khí tấp nập bên ngoài, tại một trang viên cách ngoại thành hơn hai mươi dặm, có cây cối bao quanh, không khí lại im lặng hơn nhiều.

Sâu trong hoa viên của nơi này, là một địa lao u tối, khắp nơi chỉ có duy nhất mấy ngọn đuốc, tuy nhiên lại có rất nhiều thị vệ trông chừng vô cùng nghiêm ngặt.

Trong phòng giam hiện giờ có rất nhiều người đang sợ hãi ngồi đó, không biết rốt cuộc tại sao họ lại bị bắt đến đây, ai cũng đưa mắt nhìn nhau, như muốn từ đối phương biết được đáp án rằng tại sao họ lại có mặt tại đây ??? Bất quá đã làm họ thất vọng rồi, vì người mà họ đối diện cũng hoàn toàn không hề biết gì.

“ Két ”.

Cánh cửa địa lao được mở ra, một nam tử vận hắc y bước vào. Nam tử trên người tỏa ra một cỗ khí thế cùng hàn ý khiến người kinh sợ, không dám cùng hắn đối diện. Nhưng dù thế cũng không thể nào che dấu được vẻ anh tuấn của hắn. Hàng mi dài, mi mục như họa, đôi mắt đen sâu thẳm, dung mạo bá mị, chỉ có thể dùng hai từ ‘yêu nghiệt’ để hình dung hắn. Có thể nói, hắn chính là sỉ nhục của tất cả nữ nhân, vì chỉ cần nữ nhân nhìn thấy hắn, đều ghen tỵ không thôi, rằng tại sao hắn có dung mạo như thế mà lại là nam nhân cơ chứ ???.

“ Lý Nhược Mai, xem ra ngươi rất an nhàn??? ” nam tử tà nghệ trên cao nhìn xuống một phòng giam, nhìn bên trong hai nữ nhân đang bị giam cầm, lạnh giọng lên tiếng.

“ Ngươi rốt cuộc là ai ??? ” trung niên nữ tử ngồi trong phòng giam ngơ ngác hỏi lại.

Và người này không ai khác chính là Hiền phi Lý Nhược Mai và nữ tử còn lại chính là công chúa Đông Thanh Liên, hai người này chính là người được xem là đã chết trong hoàng cung tối qua. Nhưng sự thật là hai người họ đã bị người bắt đi, còn hai người chết trong cung chỉ là hai tử tù bị người dịch dung thành dung mạo của bọn họ.

“ Ngươi không nhớ ta không sao ??? Không cần vội, một lát ngươi sẽ biết thôi. ” hắc y nam tử bí hiểm cười, nhưng trong ánh mắt lại lóe lên một tia hận thù nồng đậm cùng châm chọc.

“ Chủ nhân, người đã đến.” lúc này bên ngoài, một hắc y nam tử khác cung kính vào bẩm báo.

“ Theo ta ra ngoài tiếp đón ” hắc y nam tử dứt lời, cũng không để ý trong phòng giam mấy người hô to xin tha, mà xoay người rời đi, trên gương mặt lại ẩn ẩn nét vui mừng.

Cánh cửa địa lao đóng lại, bên trong giờ phút này vẫn tràn ngập tiếng kêu sợ hãi cùng ai oán, nhưng thủ vệ chung quanh vẫn không ai để ý đến họ, tất cả đều như mất mụ, tai điếc đường như, đứng đó chẳng khác nào một pho tượng, tất cả bọn họ đều đã được huấn luyện rất chuyên nghiệp, chỉ cần làm tròn chức trách canh giữ, mọi việc khác đều không liên quan tới bọn họ.

Đang lúc những người trong địa lao lại một lần nữa lâm vào tuyệt vọng cùng kinh hãi thì cánh cửa ngăn cách họ với thế giới bên ngoài lại lần nữa mở ra. Lần này không chỉ có hắc y nam tử kia mà bên cạnh hắn còn xuất hiện thêm một bạch y nữ tử khác, cử chỉ tao nhã, cao quý.

Hai người dù y phục mang màu sắc đối lập nhau, nhưng chung quy lại không hề phản cảm, ngược lại rất hài hòa, tuấn nam mỹ nữ song hành, đúng thật là một đôi, ‘ kim đồng ngọc nữ ’, rất xứng đôi.

“ Thần Phong Phi Vũ ??? ” trong phòng giam, Hiền phi cùng Đông Thanh Liên nhìn thấy bạch y nữ tử thì không khỏi kinh hô.

“Hiền phi, Thanh Liên công chúa, chúng ta lại thấy mặt.” Tĩnh Lạc nhìn hai người trong phòng giam, cười nhẹ, tuy nhiên trong mắt lại lóe lên một tia chán ghét.

“Người muốn gì ??? Tại sao lại bắt chúng ta đến đây ??? ” Đông Thanh Liên vẫn dường như vẫn chưa hiểu hoàn cảnh của nàng ta, dùng giọng điệu vô cùng kiêu căng nhìn Tĩnh Lạc hỏi.

“Chắc chắc, người hỏi sai người rồi, không phải ta muốn gì mà là hấn.” Tĩnh Lạc khinh bỉ nhìn thái độ của Đông Thanh Liên, tay chỉ về phía hắc y nam nhân đang đứng cạnh mình. Và hắc y nam nhân này không ai khác chính là Quân Dạ Hàn.

Cả Lý Nhược Mai và Đông Thanh Liên đều về mặt nghi hoặc nhìn về hướng của Quân Dạ Hàn. Lúc này, hấn cả người toát ra hận ý và hấn khí đến bức người khiến cho Lý Nhược Mai và Đông Thanh Liên phải rét run, quay mặt né tránh ánh mắt kia.

“Lý Nhược Mai, bị phu quân của mình ruồng bỏ người cảm thấy thế nào ??? Ngay cả nữ nhi thân sinh của mình cũng bị coi là tạp chủng, người có cảm giác ra sao ??? ” Quân Dạ Hàn giọng nói bình thản như nước nhưng từng tiếng nói lại giống như đang đông cứng Lý Nhược Mai.

“Các người ??? Là các người hấn hại ta ??? ” Lý Nhược Mai nghe thế thì cũng sáng tỏ, thì ra sự việc năm xưa là do bọn người này vạch trần.

“Không thể nói hấn hại được, là phơi bày sự việc ra ánh sáng cho mọi người cùng tỏ thôi.” Tĩnh Lạc đứng kể bên bình luận.

“Người...” Đông Thanh Liên nghe nói thế thì trừng mắt nhìn Tĩnh Lạc hận không thể lao lên bóp chết nàng.

“Người đừng dùng ánh mắt ấy trừng ta.” Tĩnh Lạc về mặt chán ghét, phất tay một cái, Đông Thanh Liên đã bị đánh văng vào vách tường, hống phun ra một ngụm máu.

“Liên nhi...” Lý Nhược Mai đau lòng nhìn nữ nhi của mình, hô to.

“Hừ, Lý Nhược Mai xem ra người rất thương người nữ nhi này của mình ??? Vậy còn con trai của người thì sao ??? Người lại nhẫn tâm giết chết nó.” Quân Dạ Hàn phẫn nộ, hét lên.

“Ta... ta... lúc ấy là ta bất đắc dĩ, ta không thể chịu đựng được cuộc sống nghèo hèn kia. Người là ai ??? Tại sao lại quan tâm nhiều về chuyện đó đến như thế ??? ” Lý Nhược Mai kiểm lý do thoái thác, trong lòng lại càng mang nhiều nghi vấn. Tại sao bọn họ phải vạch trần bí mật của nàng ??? Ánh mắt thù hận của hấn là sao ??? Không lẽ hấn là...

“Nghèo hèn ư ??? Đến giờ còn không biết hối cải.” Quân Dạ Hàn tức giận liền tung một chưởng vào người Lý Nhược Mai khiến nàng lập tức không ngừng thổ huyết.

“Người... người là???” Lý Nhược Mai lắp bắp nói không thành lời, chỉ tay vào Quân Dạ Hàn.

“Ta tên Quân Dạ Hàn.” Quân Dạ Hàn trong giọng nói tràn ngập tức giận cùng oán hận.

“Người...không thể nào...rõ ràng người đã chết rồi mà ” Lý Nhược Mai ngơ ngác lắc đầu.

“Không sai, đúng lý ra là như thế, nhưng mà ông trời lại thương xót ta, cho ta có cơ hội sống lại, để tìm người báo thù cho phụ thân của ta, Lý Nhược Mai, hôm nay chính là ngày người phải đền tội của mình rồi ” Quân Dạ Hàn nhìn Lý Nhược Mai, cười lạnh.

“Người muốn đổi phỏ ta thế nào cũng được, chỉ cần người tha cho Liên nhi, nó dùng sao cũng là muội muội của người mà ” nhận thấy ánh mắt cừu hận của Quân Dạ Hàn, Lý Nhược Mai biết mình đã hết hy vọng, cho nên đành nín kén chút ít cuối cùng, với mong muốn giữ lại mạng cho nữ nhi của mình.

“Ta không có muội muội ”.

“Ta không có ca ca ”

Cả Quân Dạ Hàn cùng Đông Thanh Liên đều đồng thanh phản bác.

“Liên nhi ” Lý Nhược Mai nhìn nữ nhi của mình bướng bỉnh, không khỏi cười khổ, làm như vậy chẳng khác nào tự chặt đứt con đường sống cuối cùng của mình a ???.

“ Lý Nhược Mai, người đừng mơ tưởng níu kéo quan hệ để ta có thể tha cho Đông Thanh Liên, ta nói cho người biết, hôm nay cả hai người ai cũng đừng hòng thoát khỏi nơi này ” Quân Dạ Hàn thái độ vô cùng kiên quyết, có thể thấy được thù hận trong lòng y sâu đến mức nào.

“ Bắt đầu đi ” Tĩnh Lạc bên cạnh nhìn người của Lâm gia trong phòng giam, lên tiếng, nàng quả thật rất chờ mong khi họ biết thân phận của nàng sẽ như thế nào ???.

“ Hảo ” Quân Dạ Hàn quay sang nhìn Tĩnh Lạc mỉm cười, một nụ cười ôn nhu, thân thiện, hoàn toàn không giống thái độ vừa rồi.

Phía sau mấy thuộc hạ hiểu ý lập tức mang ghế ra, Tĩnh Lạc cùng Quân Dạ Hàn đều an tọa bên ngoài phòng giam, nhìn kẻ thù của mình bên trong, mà hai người đều cảm thấy thỏa mãn vô cùng, rốt cuộc thời khắc mà hai người báo thù cũng đã đến rồi.

Vì ngày này, mà hai người đã vất vả bao nhiêu năm nay, hôm nay họ cũng được đền đáp, họ nhất định phải để cho những kẻ đã gây ra thương tổn cho mình, phải trả giá gấp trăm ngàn lần những gì mà họ đã phải chịu.

14. Chương 14: Chương 13

“ Lý Nhược Mai, chẳng phải người rất quý trọng bảo bối nữ nhi này của người sao ??? Hôm nay ta sẽ để cho người chứng kiến nữ nhi của mình chịu đủ dày vò trước mặt người, nhưng mà người lại bất lực không thể làm gì, cũng giống như ta năm xưa, không thể làm gì, chỉ có thể trở mặt nhìn phụ thân chết trước mặt mình ” Quân Dạ Hàn trong giọng nói, không hề che dấu nỗi đau cùng chua xót.

Cứ nghĩ đến người phụ thân đã qua đời của mình, Quân Dạ Hàn lại cảm thấy tiếc hận thay y, y một đời vì nữ nhân mà mình yêu, yêu nữ nhân đó còn hơn mạng sống của mình, nhưng rốt cuộc lại chết trong tay nữ nhân mà y yêu, thật không đáng chút nào.

“ Không...không...đừng mà ” Lý Nhược Mai nghe vậy hoảng sợ phe phẩy đầu.

Bên ngoài mấy hắc y nghe xong lời Quân Dạ Hàn thì hiểu ý, lập tức tiến vào trong, mang Đông Thanh Liên ra ngoài. Đông Thanh Liên lúc này thật sự sợ hãi, la to.

“ Mẫu phi, cứu con ”.

“ Người thả nó đi, nó vô tội, muốn gì người hãy trút lên người ta đây này ” Lý Nhược Mai bất lực nhìn nữ nhi của mình bị người mang đi, quay đầu cầu xin nhìn Quân Dạ Hàn.

“ Hừ, vậy cha ta không phải vô tội sao??? Ta không phải cũng vô tội sao??? ” Quân Dạ Hàn nhìn Lý Nhược Mai hừ lạnh.

“ Đông Thanh Liên, người cũng sắp chết, vậy để ta nói cho người nghe một bí mật, người quả thật là nữ nhi của Đông Thanh đế, nhưng lúc nghiệm máu, là do ta giả trò, cho nên hai giọt máu kia mới tách ra. ” nhìn Đông Thanh Liên vẻ mặt dù sợ hãi nhưng vẫn không hề mất đi tính khí cao ngạo, Tĩnh Lạc ‘ hảo tâm’ vì nàng ta bồi thêm một tin.

“ Người...tiện nhân...thì ra là người. ” Đông Thanh Liên nghe xong lời Tĩnh Lạc tức giận không thôi, hận không thể xông lên giết chết nàng, nhưng mà hiện giờ nàng ta đang bị hai hắc y giữ chặt nên nàng ta không thể làm gì được.

“ Thì ra là người. ” Lý Nhược Mai tức giận nhìn Tĩnh lạc, nhưng lại không nói nên lời nào.

“ Thế nào, năm xưa người mắng ta là nghiệt chủng, hiện giờ ta để nữ nhi bảo bối của người, bị phụ thân ruột của nàng ta xem như nghiệt chủng, xem như công bằng đi. ” Quân Dạ Hàn nhìn thái độ hai người, nét cười trên mặt càng sâu.

“ Ta hận các người, ta làm ma cũng không tha cho các người ” Đông Thanh Liên điên cuồng giãy dụa, nhưng một tên diễn tử hô to.

“ Ma ??? Bỏn công chúa rất thích đùa với ma, đến lúc đó nhớ đến tìm ta nha ” Tình Lạc nghe xong lời Đông Thanh Liên không khỏi cười nhạo.

Người khác không hiểu, nhưng Lục Ngọc, Hắc Luân, Đa Khắc Nhĩ, Y Tầm Oa Tra, bên cạnh, thì hoàn toàn hiểu rõ những gì mà Tình Lạc nói. Nàng ấy vốn là người thừa kế của Phụ Thần, thì đương nhiên những chuyện linh hồn này đối với nàng ấy mà nói đều rõ hơn ai, và đối phó giỏi hơn mọi người ở đây rồi.

“ Người...” Đông Thanh Liên nhìn Tình Lạc tức giận không thể phản bác. ‘ Nếu không phải nữ nhân trước mắt này thì ta vẫn là trưởng công chúa của Đông Thanh quốc và còn là vị hôn thê của hoàng tử Nam Chu quốc.’

“ Đông Thanh Liên. Bỏn công chúa lại hảo tâm nói cho người thêm một tin nữa. Nghe nói trước đây người cùng Nam Chu quốc Nhị hoàng tử Nam Cung Diệu có hôn ước ??? Bất quá sau khi chuyện của Lý Nhược Mai bại lộ, thì người cùng bà ta đã bị giam vào lãnh cung. Cung nữ Hồng Đào năm đó đã được sắc phong Đào phi, còn nữ nhi của nàng ta thì được ban danh Thanh Tuệ công chúa, thế người có biết, ai sẽ là người thay người thực hiện hôn sự này sao ??? ” Tình Lạc nhìn vẻ mặt tức giận của Đông Thanh Liên ‘ nhân từ ’ bởi thêm một tin, ai bảo trước đây nữ nhân này kiêu căng, ngạo mạn không xem ai ra gì làm chi, không những thế còn không biết tốt xấu đặc tội nàng.

‘ Nàng làm người rất đơn giản người không phạm ta, ta liền không phạm người, thế nhưng ai đã có đảm lượng chọc tới nàng thì đừng trách nàng...ngoan tâm. Hiện giờ đã đến lúc nàng ta cần trả giá, ném thử tư vị từ trên cao té xuống đi.’

“ Ta giết các người, ta muốn giết tất cả các người, tiện nhân đó chẳng qua là điều dân thôi, tại sao có thể thay thế ta chứ ??? Ta không cam tâm ” Đông Thanh Liên phe phẩy đầu, một bộ không thể tin được.

“ Chết đến nơi còn không biết hối cải. Nếu người muốn nam nhân như vậy, bỏn tọa đành thành toàn cho người vậy ” Quân Dạ Hàn nhìn Đông Thanh Liên hừ lạnh thanh, vẻ mặt chán ghét.

Quân Dạ Hàn vừa dứt lời. Hắc y đứng phía sau hiểu ý, rời đi. Tình Lạc thấy vậy mỉm cười, nhẹ nhàng nâng tách trà bên cạnh lên nhấp nháp, một bộ chờ xem kịch vui đầy hứng thú, bất quá ánh mắt nàng lại liếc nhìn người của Lâm gia trong phòng giam, trong mắt tràn ngập hận ý, cùng châm biếm.

‘ Lâm gia các người cứ từ từ mà chờ, từ từ mà thưởng thức, một lát nữa sẽ đến các người thôi, không lâu nữa đâu. Ta sẽ chậm rãi cùng các người từ từ mà ngoạn’.

Một lát sau, hắc y trở lại, còn dẫn thêm, năm tên hán tử, dung mạo xấu xí, cả người lở loét, cộc cằn thô lỗ.

“ Chủ nhân, người đã dẫn đến ” hắc y đối với Quân Dạ Hàn cung kính phục mệnh.

“ Ân ” Quân Dạ Hàn đối với hắc y gật đầu, sau đó dùng ánh mắt ra hiệu cho một trong hai hắc y đang giữ lấy Đông Thanh Liên.

Hắc y kia hiểu ý, lấy trong người ra một viên thuốc, nhét vào miệng Đông Thanh Liên, sau đó thì cả hai hắc y đều buông tay, để Đông Thanh Liên tự do.

“ Các người cho ta uống gì ??? ” Đông Thanh Liên giờ phút này cảm thấy trong người nàng ta dường như xuất hiện thêm một cỗ nhiệt khí, cỗ nhiệt khí này chạy khắp người, gây cho nàng ta cảm giác vô cùng khó chịu.

“ Xuân dược, một loại xuân dược cực mạnh, bất quá người có thể yên tâm, ở đây có nam nhân để thỏa mãn người ” Quân Dạ Hàn cười lạnh giải thích. Đối với năm hán tử phía sau ra hiệu.

Cả năm người hiểu ý, tiến đến gần Đông Thanh Liên, bắt đầu cởi từng lớp y phục trên người mình ra.

“ Các người không cần lại đây...ta...ta là công chúa...các người không cần lại đây...nếu không ta sẽ tru di...tru di cử tộc các người ” Đông Thanh Liên hô hấp ngày càng dồn dập, không nói thành tiếng.

“ Tha cho nó đi, ta cầu xin người tha cho nó đi ” Lý Nhược Mai trong phòng giam, không ngừng giãi dụa gọi, nhưng thủy chung là vô dụng.

“ Người rất độc, bất quá chiêu này cũng được, một lát nữa cho ta mượn dùng tạm nha ??? ” Tình Lạc nhìn Quân Dạ Hàn cười thật tình nói, tên này đối với kẻ thù độc không thua gì nàng.

“ Nàng đừng nên xem, nhắm mắt lại đi ” Quân Dạ Hàn nhìn Tĩnh Lạc nghiêm túc nói, hẳn không muốn nàng chứng kiến thân thể của nam tử khác chút nào.

“ Ta chính là muốn xem, nếu không ta làm sao mà học hỏi, mà một lát nữa còn dùng a ??? ” Tĩnh Lạc bướng bỉnh cãi lại. Cũng mặc kệ Quân Dạ Hàn rốt cuộc có đồng ý hay không, vẫn tiếp tục theo dõi diễn biến mọi chuyện.

Nàng không hiểu điều này có nghĩa gì, nhưng không có nghĩa bốn người phía sau nàng lại không hiểu. Cả bốn người đưa mắt nhìn nhau, sau đó lại nhìn đến Quân Dạ Hàn, cùng mỉm cười, ‘xem ra tên này dường như rất chú ý đến công chúa / chủ tử nhà họ a ??? ’.

“ Các người..tránh...tránh ra ” Đông Thanh Liên càng ngày càng hoảng loạn, giọng nói hoảng hốt, tay chân quơ loạn, mất hết lý trí.

Năm hán tử không hề để ý đến Đông Thanh Liên kêu la, tiến đến xé rách y phục nàng ta, Đông Thanh Liên dần dần trên người y phục đều bị tẽ rớt, chỉ còn lại yếm cùng tiết khổ cuối cùng, cũng bị một tên hán tử xé toạc, lần này Đông Thanh Liên thật sự bại lộ trước mặt mọi người.

Năm hán tử trên gương mặt ngược lại không hề tỏ vẻ dâm tà, hay thèm khát đối với Đông Thanh Liên, mà ngược lại là trào phúng cùng chán ghét, điều này làm cho Tĩnh Lạc càng thêm hứng thú.

‘ Xem ra những người này đều đã được huấn luyện cho chuyện này a. Quân Dạ Hàn này đúng là đủ độc, không biết rốt cuộc có bao nhiêu nữ nhân đã bị hại trong tay của hắn nữa’.

“ Liên nhi ” Lý Nhược Mai trong phòng giam nhìn Đông Thanh Liên bị năm tên hán tử chà đạp, nhưng bản thân để không thể làm gì, chỉ có thể thống khổ hô tên của nữ nhi mình.

“ Tránh ra...các người tránh ra ” Đông Thanh Liên thân thể do được vật ảnh hưởng, cộng thêm bị nam tên hán tử đụng chạm, giờ đây giọng nói đã trở nên mềm nhũn, chẳng khác nào muỗi kêu, nếu không ở gần hoàn toàn không thể nghe thấy.

“ AAA ” cuối cùng, Đông Thanh Liên hét lớn một tiếng, phía trên sàn đá, lạc hồng nhuộm một mảnh.

Năm tên hán tử cũng không để ý xung quanh, bắt đầu thực hiện công việc của mình. Bên trong phòng giam khác, mấy gia đình Lâm gia nhìn thấy cảnh này không khỏi trợn tròn mắt, bất quá vẫn còn vài người ngại ngùng mà liếc mắt sang một bên, không hề để ý cảnh này, tuy nhiên bên tai họ lại văng vẳng những tiếng rên rỉ, thở dốc, khiến họ khó chịu vô cùng.

Nữ quyến Lâm gia thì ngược lại, cả mặt đỏ bừng, cúi đầu hoàn toàn không hề dám nhìn nữa, các nàng đều là nữ hài tử, có nhiều người chưa lập gia đình, đây là lần đầu tiên xem đông cung sống thể này, khiến các nàng ngượng không thôi.

Không biết rốt cuộc trải qua bao lâu, năm hán tử mới theo trên người Đông Thanh Liên đứng lên, sau đó mặc lại y phục trở lại bên cạnh Quân Dạ Hàn phục mệnh.

“ Ân, các người lui xuống nghỉ ngơi đi ” Quân Dạ Hàn gật đầu tỏ vẻ hài lòng vì thành quả của họ.

Năm hán tử cung kính nhận mệnh, sau đó rời đi. Trên sàn đá, Đông Thanh Liên giờ đây trên người trải đầy xanh tím hôn ngân, cả người vô lực nằm đó, không thể thở nổi, hướng hô là mở miệng nói chuyện.

“ Lý Nhược Mai, nhìn nữ nhi của mình bị người chà đạp trước mặt mình, nhưng bản thân lại bất lực, không thể làm gì, tư vị thế nào a ??? ” Quân Dạ Hàn nhìn Lý Nhược Mai cười đầy sáng khoái hỏi, hẳn chỉ cần nhìn đến nữ nhân kia đau khổ, thì thù hận trong lòng hắn sẽ có thể giảm đi một phần, vì hắn đã một phần nào trả được mối thù năm xưa của mình.

“ Người...người là ma quỷ, người không phải người, người sẽ không chết tử tế ” Lý Nhược Mai tức giận mắng, mà hầu như đã quên mất người trước mặt này cũng là nhi tử của mình, hơn nữa y như ngày hôm nay, hoàn toàn là do mình làm hại.

“ Ma quỷ sao ??? Bây giờ ta sẽ cho người biết, cái gì là ma quỷ chân chính ” Quân Dạ Hàn cũng không để tâm đến những câu mắng chửi kia, đối với thuộc hạ ra lệnh.

Bên ngoài, một hắc y dẫn theo ba đầu chó săn tiến đến, cả bà con chó ngửi được mùi máu tanh, lập tức điên cuồng sủa, hận không thể lập tức đến chỗ của Đông Thanh Liên.

“ Thả chúng ra ” Quân Dạ Hàn lạnh lùng phát tay. Nếu đã nói hắn là ma quỷ, thì hắn sẽ trở thành ma quỷ vậy.

Ba đầu chó săn được tự do, lập tức hướng Đông Thanh Liên chạy đến, bắt đầu cắn xé nàng ta.

“ AAA ” Đông Thanh Liên đau đớn thét to.

“ Không ” Lý Nhược Mai thì bắt lực gọi.

Chẳng bao lâu tiếng la, tiếng thét vang dội khắp địa lao, có mấy người trong phòng giam, chịu không nổi cảnh này đã ngất xỉu, thậm chí là nôn mửa. Tiếng la rồi cũng dần dần im hẳn, ba đầu chó săn cũng bắt đầu tản ra, Đông Thanh Liên giờ đây chỉ còn là bạch cốt, huyết nhục mơ hồ, chẳng hề nhận ra được hình dáng ba đầu nữa.

“ Dem nàng ta quăng ra bãi tha ma, không cần chôn, cứ vứt đại là được ” Quân Dạ Hàn đối với hai người đứng phía sau phân phó.

Sau đó thì chuyển mắt nhìn Lý Nhược Mai, ánh mắt lạnh băng, không tia tình cảm, hoàn toàn không hề còn lại ánh mắt đơn thuần năm xưa nữa.

“ Yên tâm, ta sẽ không để cho ngươi chết đâu, như vậy thật quá tiện nghi cho ngươi. Ta sẽ để ngươi sống nửa quãng đời còn lại trong ân hận, trong thống khổ, dày vò, để ngươi bị tra tấn từ từ mà chết ”.

“ Người tới, đem bà ta tha xuống, phế bỏ gân mạch tay chân, hủy dung, cắt lưỡi, sau đó đem bà ta ném ra ngoài làm ăn xin, nhưng ta muốn bà ta phải còn sống, không được để bà ta chết, có hiểu chưa ??? ” Quân Dạ Hàn trong giọng nói chứa đầy uy nghiêm cùng khẳng định.

“ Dạ ” bọn thuộc hạ lập tức vâng mệnh làm theo, lôi đi Lý Nhược Mai giờ đây đã hoàn toàn thất thần, ngơ ngác, không nói được lời nào.

Tĩnh Lạc ngồi bên cạnh, quan sát xong mọi chuyện, thì bắt đầu đứng dậy, tiến đến gần phòng giam của người Lâm gia, từ bên ngoài song sắt nhìn họ một cách bề ngễ, lạnh giọng lên tiếng.

“ Bây giờ, đến phiên ta rồi ”.

15. Chương 15: Chương 14

Tĩnh Lạc nhìn vào phòng giam, lướt quanh nhìn một vòng tất cả người của Lâm gia hiện tại đang sợ hãi nhìn mình. Sau đó quay về phía Quân Dạ Hàn lên tiếng.

“ Những người ở hai phòng giam bên tay trái, và hai người trẻ tuổi trong phòng giam giữa đều là người mới đến Lâm gia, chuyện này không liên quan đến họ, thả họ ra đi. ” Tô Tĩnh Lạc nàng là người ân oán phân minh, xưa nay không làm khó xử người vô tội bao giờ.

“ Hảo ” Quân Dạ Hàn không nói hai lời, lập tức gạt đầu.

Mấy hắc y nhân hiểu ý, lập tức mở cửa thả người, những người kia như được ân xá, lập tức vội vã chạy ra khỏi phòng giam, họ rất hy vọng có thể nhanh chóng thoát khỏi nơi này.

“ Ta hy vọng các ngươi sẽ thông minh, biết cái gì là nên nói, cái gì là không nên nói chứ ??? ” trước khi bọn họ rời khỏi, Quân Dạ Hàn còn lạnh lùng nhắc nhở một câu.

“ Ta không nhìn thấy gì cả, ta cái gì cũng không biết. ” trong số đó có người thông minh, lập tức hiểu ra ý của Quân Dạ Hàn.

“ Đúng, đúng, ta cũng không nhìn thấy gì cả, ta chỉ là lúc Lâm gia hỏa hoạn, may mắn thoát ra, sau đó do chạy đường xa bị ngất, lúc tỉnh lại thì đã ở bên đường, ngoài ra cái gì cũng không nhớ.” có người còn thông minh hơn, tự bịa đặt ra lý do cho mình.

Những người còn lại cũng thông minh ra, như hiểu được vấn đề, sau đó cũng đều gật đầu phụ họa theo.

“ Rất tốt, các người có thể đi ” Quân Dạ Hàn nhìn thái độ của họ, hài lòng gật đầu.

Mọi người nghe vậy không khỏi thở phào, nhanh chóng dưới sự dẫn dắt của mấy hắc y nhân rời đi. Trong phòng giam lúc này chỉ còn lại ba người của Lâm gia, nha hoàn thân cận của Lâm Quách thị, Lâm quản gia, cùng năm tên gia đình, và bốn nha hoàn khác. Mọi người đều dùng ánh mắt lo sợ phấp phồng nhìn chăm chăm vào Tĩnh Lạc.

“ Lâm quản gia, tám năm không gặp, không lẽ ông đã quên ta rồi sao??? ” Tĩnh Lạc mỉm cười, nhìn Lâm quản gia đầy thân thiện.

Nàng sẽ không quên, năm xưa trong phủ, nếu không có sự ngấm che chở của Lâm quản gia, thì e rằng nàng đã không sống sót đến năm mười tuổi. Nàng cũng không quên, năm đó nếu không phải Lâm quản gia thả cho nàng rời đi thì e rằng nàng đã bị Lâm Quách thị hại chết từ lâu, sẽ không còn đứng đây giờ phút này nữa. Và cũng nhờ Lâm quản gia, nàng mới có thể tự tay chôn cất di thể của mẫu thân và Hồng di được tử tế, không bị dã thú nghiền nát.

“ Cô nương là...??? ” Lâm quản gia dù thấy cô nương trước mặt rất quen thuộc, nhưng nhất thời vẫn không nhớ ra được là ai.

“ Lâm quản gia, người còn nhớ một nha hoàn trong Lâm phủ năm xưa, tên là Tiểu Hương sao ??? ” Tĩnh Lạc kiên nhẫn gợi ý thêm chút nữa.

“ Cô nương... Tiểu Hương... Tiểu Kiều, cô nương là Tiểu Kiều ” Lâm quản gia trừng mắt, biểu tình không thể tin nhìn vào Tĩnh Lạc.

“ Lâm quản gia, trí nhớ thật tốt. Bất quá từ ngày ta rời khỏi Lâm gia, Lâm Tiểu Kiều đã chết rồi. Tên của ta hiện tại là Tô Tĩnh Lạc, còn nếu không thì ta còn một cái tên khác là Thần Phong Phi Vũ, ông thích gọi sao cũng được ” Tĩnh Lạc khi nhắc đến ba từ Lâm Tiểu Kiều, thì không hề che dấu sự trào phúng cùng khinh thường.

“ Thần Phong Phi Vũ, đó chẳng phải là tên của Hộ quốc công chúa Thần Phong quốc sao ??? ” Lâm quản gia nghi hoặc hỏi lại.

“ Không sai, hiện giờ ta chính là Hộ quốc công chúa của Thần Phong đế quốc, Thần Phong Phi Vũ là tên của ta được đặt theo quốc họ của Thần Phong gia tộc. Còn Tô Tĩnh Lạc chính là cái tên ta tự đặt cho mình sau khi rời đi Lâm gia, vì ta nhớ rất rõ, mẫu thân luôn hy vọng ta sống vui vẻ, tự tại, nên ta đã lựa chọn cái tên này ”.

Dù đoạn cuối là nàng nói dối về chuyện tự đặt tên, nhưng mà nàng biết, mẫu thân quả thật cũng sẽ hy vọng nàng như thế, sống một cuộc sống an nhàn tự tại. Nhưng cũng may, là có một chuyện trùng hợp, khiến nàng đỡ phiền một chút đó là, mẫu thân nàng cũng họ Tô, nên người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ rằng nàng là sửa lại theo họ mẫu thân, điều này làm nàng giảm đi việc phải giải thích nữa.

“ Tĩnh Lạc, vui vẻ, tự tại. Không sai, Tiểu Hương chắc chắn sẽ hy vọng con của mình có được cuộc sống như thế ” Lâm quản gia hồi tưởng lại một nữ tử hiền lành, nhu thuận, lại thường hay giúp người của tám năm trước, thì không khỏi thương cảm.

“ Lâm Tiểu Kiều, thì ra là tiểu tiện nhân ngươi ” lúc này, Lâm Quách thị nghe xong lời đối thoại của hai người thì tức giận rống lớn.

“ Thế nào, ta còn không chết, khiến cho bà thất vọng lắm đi ???” Tĩnh Lạc nhìn Lâm Quách thị cười khẩy.

“ Kiều nhi, là con sao??? Thật tốt quá, mau thả phụ thân ra ngoài đi, ta không muốn ở lại đây đâu ” lúc này Lâm Hồng Đào nghe vậy, như người chết đuối tìm được tấm gỗ mà đeo bám, nhẹ giọng nhìn Tĩnh Lạc cầu xin.

“ Cầm miệng, bốn công chúa không có phụ thân, từ ngày ta ra đời, đã không có rồi ” .

“ Phụ thân sao ??? Nực cười, ông chưa từng làm tròn trách nhiệm một người phụ thân, chưa từng nhìn ta, ôm ta hay hỏi thăm ta một lần. Từ trước đến giờ luôn bỏ mặt ta bị người ta ức hiếp, thậm chí trơ mắt đứng nhìn mẫu thân ta bị nữ nhân này đánh chết, ông cũng chưa từng đứng ra một lần, vậy mà còn mở miệng tự xưng là phụ thân của ta sao??? ”.

Tĩnh Lạc tức giận, đem tất cả nỗi đau, uất ức trong lòng bao nhiêu năm nay phát tiết ra hết. Kiếp trước nàng vốn là cô nhi, tuy không được cha mẹ yêu thương nhưng cũng có tình yêu thương đùm bọc của mẹ viện trưởng cùng anh chị em trong viện mà lớn lên, ấy thế từ sâu trong tim nàng vẫn hi vọng hưởng thụ được tình yêu ấm áp của người thân.

Nào ngờ, khi nàng đến lục địa này, tuy có đủ phụ mẫu nhưng có phụ thân lại như không có, nàng chỉ có một mẫu thân hiền thực, yếu đuối một lòng yêu thương che chở cho nàng nên nàng quý trọng mảnh tình cảm đó biết bao. Mẫu thân mất đi chính là một nỗi đau khắc sâu trong lòng nàng. Nàng muốn những người đã từng gây cho mẫu tử nàng đau khổ cũng phải nhận lấy nỗi đau như vậy, nhưng là gấp trăm ngàn lần nàng đã phải gánh chịu. Tất cả bọn họ đều đáng chết.

Phía sau Quân Dạ Hàn nhìn thấy Tĩnh Lạc điên cuồng mà phát tiết như thế, không khỏi đau lòng, nếu so với nỗi đau của nàng, thì của hắn chẳng là gì cả.

Nhìn thân hình yếu đuối kia, vì tức giận mà phát run, vì thù hận, vì uất ức, mà lay động như sắp ngã. Khiến Quân Dạ Hàn không khỏi thương tiếc, sợ hãi, mà bất chấp nam nữ khác biệt, chạy đến từ phía sau ôm lấy Tĩnh Lạc vào lòng.

Mọi người trong địa lao, bấy luận là người của Tĩnh Lạc, người của Quân Dạ Hàn. Hay là người của Lâm gia đang bị giam đều trợn tròn mắt vì một màn này.

Tuy nhiên hai nhân vật chính lại không hề hay biết gì cả, một người thì đang đau lòng tột độ vì tiểu nữ nhân trong lòng, chỉ biết làm như vậy phần nào có thể giúp nàng giảm bớt đau đớn. Còn một người khác, thì đang bị thù hận làm cho mù mờ, nên vẫn không hề cảm nhận được sự khác thường.

Tĩnh Lạc lúc này đang bị oán hận che mắt, thì cảm nhận được một vòng tay ấm áp đang an ủi mình, thân mình không khỏi run nhẹ, nhưng sau đó đột nhiên trong lòng nàng lại xuất hiện một ý tưởng, rằng nàng không hề bài xích vòng tay này chút nào.

Tĩnh Lạc ngừng đầu nhìn Quân Dạ Hàn, mỉm cười, khẽ vỗ vỗ tay của y. “ Đa tạ, huynh có thể bỏ ta ra được rồi ”.

“ Có ta ở đây, bất luận nàng làm chuyện gì, ta cũng ủng hộ nàng ” Quân Dạ Hàn cười trấn an, buông ra Tĩnh Lạc, y biết hiện giờ tâm trạng nàng đã ổn định hơn trước rất nhiều và trong lòng nàng cũng đã tìm được phương thức xử trí thích đáng cho người của Lâm gia.

“ Bốn công chúa ân oán phân minh, không thích lạm sát người vô tội. Những người có ân với bốn công chúa đương nhiên bốn công chúa sẽ đền ơn thỏa đáng. Cho nên...” Tĩnh Lạc tâm tình ổn định, đáng vẻ trấn định, mắt lạnh nhìn về phía người nhà Lâm gia.

“Cho nên... Lâm quản gia, Tiểu Trúc, hai người là những người đã từng có ân với ta, tấm chân tình đó bốn công chúa nhớ mãi trong lòng. Lục Ngọc! ” Tĩnh Lạc mỉm cười nhìn về phía Lâm quản gia và trung niên nữ tử bên cạnh ông – cũng chính là nha hoàn Tiểu Trúc – người đã đến báo tin năm đó.

“ Dạ, chủ tử.” Lục Ngọc hiểu ý, tiến về hướng Lâm quản gia và Tiểu Trúc.

“ Hai vị, mời.”

“ Công chúa??? ” Lâm quản gia nghe Tĩnh Lạc nói thế thì vô cùng mờ mịt, không hiểu ra sao, liền lên tiếng hỏi.

“ Lâm quản gia, Tiểu Trúc các người cứ việc an tâm đi theo nàng. nàng sẽ sắp xếp mọi chuyện cho các người.” Tĩnh Lạc lại mỉm cười đối với Lâm quản gia cùng Tiểu Trúc nhẹ giọng nói.

Thiên Địa Môn sản nghiệp nhiều vô số, trước khi đến đây nàng đã chuẩn bị sẵn hai tòa biệt viện cho Lâm quản gia cùng Tiểu Trúc. Mỗi tháng sẽ có người chuẩn bị phí sinh hoạt cho họ cho đến hết phần đời còn lại của họ. Giúp họ nửa đời còn lại, không lo ăn, mặc, ở. Đây có thể xem như là thỏa đáng đi.

Sau khi thu xếp cho hai ân nhân xong, Tĩnh Lạc mới bắt đầu tiến hành xử lý những kẻ từng gây đau khổ cho mẫu tử cùng Hồng di các nàng.

“ Bây giờ... tới phiên các ngươi.” Tĩnh Lạc thanh âm lạnh giá, nở nụ cười giống như Tu la, ánh mắt sắc bén nhìn nhóm người hầu và gia đình của Lâm Quách thị.

16. Chương 16: Chương 15

“ Bây giờ... tới phiên các ngươi.” Tĩnh Lạc thanh âm lạnh giá, nở nụ cười giống như Tu La, ánh mắt sắc bén nhìn nhóm người hầu và gia đình của Lâm Quách thị.

“ Công chúa... công chúa tha mạng...”

“ Công chúa tha mạng...hu...hu...”

“ Công chúa nô tỳ van cầu ngài, tha cho nô tỳ. Tất cả đều là... đều là... chúng ta làm theo mệnh lệnh của đại phu nhân. Ngài thương tình buông tha cho ta, ta chỉ là một nô tỳ thấp hèn không thể làm trái lệnh chủ nhân a.” đây chính là vị mama thân cận của đại phu nhân Lâm Quách thị, người thường cùng Lâm Quách thị bày mưu tính kế hãm hại mẫu thân của Tĩnh Lạc, là tâm phúc bên cạnh Lâm Quách thị. Vậy mà, lúc này đây vừa gặp nạn liền chối ngay mọi chuyện, đổ hết mọi tội lỗi lên đầu của Lâm Quách thị. Những người khác cũng gật đầu phụ họa theo nữ tỳ kia.

Tĩnh Lạc cười nhạt nhìn hành động ‘ tham sống sợ chết ’ của những người này mà không khỏi trào phúng liếc nhìn về mặt tái nhợt và tức giận của Lâm Quách thị.

“ Các ngươi... các ngươi.... Một lũ phản phúc.” Lâm Quách thị trừng to mắt, giận dữ rống lên, cũng đã quên hiện tại nàng ta đang ở trong hoàn cảnh nào.

“ An tâm, mọi chuyện năm ấy... ta đều nhớ rõ ràng, từng chuyện...từng chuyện một. Các ngươi không phải đổ lỗi cho nhau...” Tĩnh Lạc trào phúng cùng thị huyết cười.

“ Công chúa tha mạng... tha mạng a...” bọn người hầu lại tiếp tục cầu xin, không sợ chết bò lại bám lấy chân váy của Tĩnh Lạc, hy vọng tìm được một tia sống sót.

“ Thật ồn ào, Hắc Luân !!! ” Tĩnh Lạc không có tính nhẫn nại liền hạ lệnh kêu Hắc Luân.

Hắc Luân hiểu ý tiến về trước, động tác nhanh gọn, trong thoáng chốc từng chiếc lưỡi của bọn người lái nhãi này giờ liền nằm gọn dưới đất, tiếng kêu la cũng im bật.

“ A !!! ” nhìn cảnh tượng như thế, Lâm Phụng Kiều không khỏi sợ hãi hét lên. Nàng ta dù sao cũng là tiểu thư khuê các, chưa bao giờ nhìn thấy cảnh tượng huyết tinh như thế.

“ Muội muội, ngươi tha cho ta, ta là tỷ tỷ của ngươi a, chúng ta là có chung một phụ thân, ngươi không thể giam ta ở đây được, ta muốn ra ngoài. Ta vô tội a.” quá hoảng loạn, Lâm Phụng Kiều bất chấp tất cả, quỳ xuống, dập đầu liên tục cầu xin Tĩnh Lạc.

‘ Ta không cần giống bọn người kia, ta muốn sống a. quá kinh khủng rồi.’

“ Muội muội ư ??? Ta đã nói rồi, ta không có phụ thân thì lấy đâu ra tỷ tỷ ??? Buồn cười.” Tĩnh Lạc khinh thường nói.

“ Mà ngươi vốn liền không có tư cách làm tỷ tỷ của ta. Lâm Hồng Đào, ngươi có biết tại sao ngươi nghe lời tên đạo sĩ kia toàn tâm toàn ý sùng ái ‘ phúc tinh’ của Lâm gia – Lâm đại tiểu thư nhưng Lâm gia của

người lâm vào tình cảnh ngày hôm nay không ??? ” Tĩnh Lạc đột nhiên quay lại nhìn Lâm Hồng Đào cất tiếng hỏi.

“ Để ta hảo tâm trả lời cho người nghe. Bởi vì người sùng ái sai lầm người rồi.” Không đợi Lâm Hồng Đào đáp lời, Tĩnh Lạc đã thay y giải đáp thắc mắc, nàng nhấn mạnh từ chữ từ chữ một, giọng nói mang tia cười nhạo nhìn Lâm Hồng Đào.

“ Sao ??? ” Lâm Hồng Đào nghe Tĩnh Lạc nói thế thì hoàn toàn ngơ ngác nhưng sắc mặt Lâm Quách thị thì trầm xuống.

“ Nếu muốn biết rõ thì người có thể hỏi phu nhân của người, bà ta sẽ giải đáp thắc mắc cho người.” Tĩnh Lạc lần nữa hảo tâm nhắc nhở hẳn.

“ Ta...ta...” bị Tĩnh Lạc điểm danh, trong lòng Lâm Quách thị càng chột dạ. Không lẽ Lâm gia lâm vào hoàn cảnh hôm nay tất cả là ứng với những gì đạo sĩ năm xưa đã nói ??? Mà tất cả mọi chuyện cũng là do bà gây nên sao???

“ Năm xưa là ả tiện nhân đó...”

“ Câm miệng, ai cho phép người được gọi mẫu thân ta là tiện nhân.” Tĩnh Lạc tức giận cắt ngang lời của Lâm Quách thị.

“ Là Tiểu Hương sinh trước, qua hôm sau ta mới sinh Kiều nhi. Năm đó lão gia không có tại phủ nên ta đã mua chuộc bà đỡ thay đổi ngày sinh của chúng... ta không ngờ mọi chuyện sẽ đến bước này.” Lâm Quách thị kể lại mọi chuyện cho Lâm Hồng Đào nghe, nhưng giọng nói tuy sợ hãi lại không có chút gì là hối hận.

“ Hiểu rồi chứ ??? Lâm Quách thị, gia đình ba người các người hãy nhìn ta như thế nào hành hạ Lâm gia các người. Đầu tiên là đám nha hoàn của bà, Lâm Quách thị.” Tĩnh Lạc tà ác tươi cười.

“ Tư sắc cũng được lắm. với tuổi này mà làm ca kỹ, không biết sẽ như thế nào nhỉ ??? ” nàng một lượt đánh giá đám nha hoàn rồi buông ra một câu.

Nàng vừa dứt lời liền có người dẫn tiến lên dẫn bọn nha hoàn đi xuống. Nghe nàng như vậy nói, bọn nha hoàn mãnh liệt lắc đầu, rồi lại dập đầu cầu xin nhưng cũng đã muộn, bọn họ đã bị lôi đi rất xa. Nhìn bọn họ như thế khiến tâm tình trả thù của Tĩnh Lạc càng thêm hưng trí.

“ Đến lượt các người, nữ tử nên ta nhẹ tay nhưng... nam nhân thì phải kích thích chút.” Tĩnh Lạc vẫn giữ bộ mặt như ác quỷ nhìn số gia đình đang sợ hãi còn lại.

“ Tay chân các người nằm đó nhanh nhẹn, không biết bây giờ thế nào ??? ” nàng tư thế đắm chiêu đường như suy nghĩ.

“ Quân giáo chủ, người có từng thử ‘ rút gân xẻ thịt’ bao giờ chưa ??? ” bỗng nhiên nàng quay lại dùng giọng nói bình thần hỏi Quân Dạ Hàn.

‘ Rút gân xẻ thịt ’ ??? Đây là khái niệm gì a ??? Tất cả người có mặt tại đây đều khẽ rung mình khi nghe đến bốn chữ ấy ngoại trừ đám người của Tĩnh Lạc và Quân Dạ Hàn.

“ Chưa thử bao giờ, nhưng không ngại rửa mắt chờ xem.” Quân Dạ Hàn giọng điệu vô ba đáp lại.

Những tên gia đình nghe nàng nói như thế thì sợ đến xanh mặt, nhiều tên nhát gan đã trực tiếp té xỉu.

“ Hảo, vậy thì người chờ mà mở rộng tầm nhìn.” Nàng một bên vừa nói, một bên Hắc Luân đã như một tên tử thần, từng bước lại gần bọn gia đình.

“ A...A...” đám gia đình đầu lưỡi đã bị cắt đứt, không thể lên tiếng cầu xin được nữa chỉ có thể liên tục lắc đầu tỏ ý không muốn nhưng có ai để ý đến chúng chứ. Hắc Luân càng ngày càng áp sát đến bọn chúng, bọn chúng sắc mặt cũng dần khủng hoảng cùng kèm theo kinh sợ lui về sau né tránh nhưng lại không có đường thoát. Chúng đã bị áp tới chân tường.

“ Hắc Luân, nhớ điều chỉnh kỹ lực đạo, đừng làm chết người nga.” Tĩnh Lạc lại nhàn nhạt phân phối thêm một câu.

“ Dạ, chủ tử.” Hắc Luân cung kính lĩnh mệnh.

Lúc này, chỉ thấy chủ thủ được nhanh chóng rút ra, chậm rãi tiến lại gần một người trong đám gia đình kia khiến thân mình hắn không tự chủ được run rẩy, liều mạng phe phẩy đầu, nhưng thân thể lại cứng ngắc không thể động đậy.

Những người khác thấy thế cũng là thân mình mềm nhũn, không thể cử động. đám người của Tĩnh Lạc vẫn là bộ mặc đầm tĩnh nhưng thuộc hạ của Quân Dạ Hàn lại có cách nhìn khác với Tĩnh Lạc.

‘ Vị Hộ quốc công chúa này xem ra còn cường hãn hơn cả giáo chủ của họ nữa. Nếu giáo chủ thành đôi với nữ tử như thế thì Thiên Ma giáo chẳng khác nào hổ mọc thêm cánh, nàng lại còn rất xứng đôi với giáo chủ của bọn họ nữa a.’ đây chính là đồng ý nghĩ của những thuộc hạ Quân Dạ Hàn.

Tĩnh Lạc ung dung khoanh tay trước ngực, cười lạnh thu hết biểu hiện của mọi người vào trong mắt.

Hắc Luân thân thủ vung lên, quần áo của tên kia liền xé rách, trên người bắt đầu xuất hiện một vết cắt, dao nhỏ lạnh như băng từng nhát, từng nhát chạm xuống da thịt thô ráp của hắn từng vết cắt hiện lên càng khiến thân thể hắn trở nên khó coi, kinh khủng vô cùng.

Đám người của Quân Dạ Hàn càng mở to hai mắt nhìn nam tử đang dùng hình trên thân thể người kia, thân thủ bất phàm, hảo công phu, nhưng... cũng quá tàn nhẫn đi. Tuy bọn họ dù là đã qua huấn luyện nhưng cảnh tượng như thế, trên sắc mặt của họ cũng không tránh khỏi có chút kinh sợ.

Xong một người, rồi lại một người, cứ như thế, Hắc Luân thân thủ nhanh nhẹn vô cùng thi hành lệnh của Tĩnh Lạc. Chẳng mấy chốc, năm bộ xương trắng đã hiện ra trước mắt mọi người cùng sự đau đớn không thể thốt lên của đám gia đình đó. Vài người trong số họ đã chết ngất đi.

Ba người nhà Lâm gia cũng đã ngất xỉu từ lúc nào cũng không hay. Tĩnh Lạc mắt lạnh nhìn một nhà ba người Lâm gia, lạnh lùng hạ lệnh.

“ Tạt nước cho tỉnh lại.”

“ Ào...” thùng nước lạnh vừa hắt vào, ba người kia liền từ từ thanh tỉnh, vừa mở mắt liền bị năm bộ xương trắng đập vào trong mắt không khỏi thét lên sợ hãi.

“ Tiểu Kiều, tha mạng, ta...ta... biết ta đã sai rồi. lúc trước ta không nên ghen tỵ, không nên hãm hại mẫu thân của con, nhưng dù sao hắn cũng là phụ thân của con, ta chính là đại nương con, con không được đối xử với trưởng bối của mình như vậy...” Lâm Quách thị lúc này đây tràn ngập sự sợ hãi, quỳ dưới chân Tĩnh Lạc cầu xin, viện dẫn lý do thoát tội, cũng chỉ mong mau chóng thoát khỏi chỗ địa ngục này.

“ Phải... phải... nói thế nào ta cũng là phụ thân con. Tha cho ta, tha cho ta đi...” Lâm Hồng Đào nắm bắt cơ hội mở miệng cầu xin, hắn không cần làm bộ xương trắng giống đám người kia, quá kinh khủng đi.

“ Hừ, giờ các người cầu xin ta ??? Quá muộn rồi. Ta đã nói rồi, Lâm Tiểu Kiều đã chết cùng với mẫu thân của nàng vào tám năm trước rồi. Ta hiện tại là Hộ quốc công chúa Thần Phong Phi Vũ của Thần Phong đế quốc, không phải người của Lâm gia của các người thì lấy đâu ra tình thân ??? ” Tĩnh Lạc một lần nữa lặp lại thân phận của mình cũng là nhắc nhở đám người của Lâm Hồng Đào rõ cầu xin là vô ích.

Mấy người Lâm gia nghe xong, nhất thời lâm vào tuyệt vọng, không nói được lời nào. Còn Tĩnh Lạc khi nhìn đến vẻ mặt đó của ba người Lâm gia, thì không khỏi thoải mái vô cùng, thù của nàng, của mẫu thân, còn có Hồng di, hôm nay rốt cuộc có thể trả rồi.

“ Lâm Phụng Kiều, người hiện tại đã sắp chết, bổn công chúa cũng tử tế cho người biết một vài chuyện, để người có thể chết được sáng tỏ a ” Tĩnh Lạc lúc này dường như nhớ ra gì đó, chợt nhìn Lâm Phụng Kiều, vẻ mặt đầy khoái ý.

“ Quân giáo chủ, làm phiền ngài mời vị công tử kia vào đây được không ??? ” Tĩnh Lạc xoay người nhìn Quân Dạ Hàn cười nói.

“ Ân ” dù câu nói không đầu, không đuôi, không nói rõ ai, nhưng Quân Dạ Hàn vẫn hiểu, Tĩnh Lạc đây là ý chỉ Thiên công tử, người đã hợp tác cùng Lâm gia, nên lập tức cho người đi gọi y vào đây.

Một lúc sau, một bạch y nam tử bước vào, ba người lâm gia trong phòng giam vừa nhìn đến người này, không khỏi trợn tròn mắt ngạc nhiên. Nhưng hành động kế tiếp của y lại cũng làm cho ba người họ hoảng

sợ không thôi.

“ Giáo chủ, người cho gọi thuộc hạ ” bạch y nam tử tiến vào, đến bên cạnh Quân Dạ Hàn cúi người thi lễ.

“ Người...các người...Thiên công tử, người...” Lâm Hồng Đào nhìn Quân Dạ Hàn, rồi nhìn đến vị Thiên công tử đã từng có ý định ‘hợp tác’ với Lâm gia không khỏi bàng hoàng. Giờ đây y mới hiểu rõ, thì ra tất cả từ đầu đều là cái bẫy do bọn họ bày ra a.

“ Lâm Hồng Đào, ngạc nhiên sao, để ta nói rõ cho ngươi biết nha, sở dĩ, Lâm Phụng Kiều trong ngày thành thân lại làm ra chuyện ‘bại hoại’ như thế, cùng việc nàng ta lại đem mọi chuyện ‘đổ lên người mình’, tạo thành thế cục bất lợi với Lâm gia các người, tất cả chỉ vì ta đã cho nàng ta dùng thuốc mà thôi. Sau đó ta cùng Quân giáo chủ đây hợp tác, cho nên Thiên công tử này mới tiếp cận ngươi, hàng của Lâm gia các người mới xảy ra vấn đề, và Lâm Phụng Kiều cũng vì chuyện này mà mất mặt trên đường phố đó, đã hiểu chưa ??? ” Tĩnh Lạc nhìn ba người Lâm gia, cười lạnh từng chút, từng chút một đem sự tình kể ra hết.

“ Người...tiện nhân. Thì ra tất cả là do ngươi bày ra, ta liệu mạng với ngươi ” Lâm Phụng Kiều nghe xong, bi phẫn trong lòng không nói nên lời, nên bắt đầu điên cuồng hét, nếu không phải có cánh cửa phòng giam giữ lại, thì e rằng giờ đây nàng ta đã nhào đến bên cạnh Tĩnh Lạc rồi.

“ Chắc chắn. Lâm Phụng Kiều, có trách thì trách tại sao ngươi sinh ra lại là nữ nhi của Lâm Quách thị, lại là người của Lâm gia a. Vì ngày ta rời đi Lâm gia, ta đã từng thề, thù hận của ta, ta sẽ để cho nữ nhi của Lâm Quách thị cùng những người mà bà ta quan tâm phải trả giá, để cho Lâm Quách thị chứng kiến cảnh tượng, bọn họ từng người, từng người một chết đi trước mặt mình, nhưng không thể làm gì. Cũng giống như ta năm đó, khi chứng kiến cảnh mẫu thân cùng Hồng di bị các người đánh chết, mà lại chỉ có thể tro mắt đứng nhìn mà thôi ” Tĩnh Lạc nhìn đến Lâm Phụng Kiều càng điên cuồng, thì tâm trạng nàng càng vui vẻ, vì như thế, Lâm Quách thị sẽ càng đau lòng, thù hận trong lòng nàng sẽ càng giảm đi không ít.

Lâm Quách thị nghe đến lời của Tĩnh Lạc, lại nhìn Lâm Phụng Kiều điên cuồng bộ dạng, cùng Lâm Hồng Đào mất hết tinh thần bên cạnh, thì tâm trạng sợ hãi mỗi lúc lại một nâng lên, khiến bà ta run rẩy không thôi.

17. Chương 17: Chương 16

“ Đem ba người Lâm gia ra đây ” Tĩnh Lạc cười vui vẻ trong chớp lát, thái độ lại nhanh chóng chuyển sang lạnh nhạt mà ra lệnh.

Mấy hắc y lập tức mở cửa phòng giam, áp giải ba người Lâm gia ra ngoài, giờ đây ba người bọn họ toàn thân đều mềm nhũn, như thể bị hút cạn toàn bộ sự sống, chỉ còn lại cái xác không hồn mà thôi.

“ Lâm Phụng Kiều, chẳng phải ngươi rất thích quyến rũ nam nhân sao ??? Vậy thì hôm nay bổn công chúa sẽ cho ngươi toại nguyện a ” Tĩnh Lạc nhìn Lâm Phụng Kiều, cười đầy toan tính, trong mắt lại lóe lên âm hàn.

“ Lục Ngọc, người đến kỹ viện gần nhất, tìm tú bà, nói với bà ta hãy dẫn theo tất cả khách cấp bậc thấp nhất hôm nay đến đây, vì tại đây có một tiểu mỹ nhân đang chờ bọn họ a ” Tĩnh Lạc nhìn Lâm Phụng Kiều, lại nhìn đến Lục Ngọc phía sau cười bằng quơ nói.

Bất quá lời này lại làm cho ba người Lâm gia tái mặt, họ dù không ra vào kỹ viện, nhưng vẫn nghe nói qua. Tại kỹ viện, thông thường sẽ có một căn phòng tối, chuyên giam giữ những kỹ nữ già, những kỹ nữ thường hay bỏ trốn, hay không nghe lời.

Tại nơi đó, khách chỉ cần bỏ ra chút ngân lượng, là có thể vào đó, muốn làm gì thì làm, và những khách này không hề như những kẻ biết ăn chơi kia, mà ngược lại có thể là bất cứ ai, có thể là những gia đình làm việc nặng trong các quý phủ, có thể là người làm công trên bến cảng, hay tại các nơi khác, và tệ hơn có thể là những tên ăn mày bên đường.

Chỉ cần bỏ ra một hai lượng bạc là có thể được vào trong đó, nên nơi đó, được xem là nơi đông khách nhất kỹ viện, mỗi ngày có đến cả trăm người, và mỗi lần vào trong thậm chí có cả chục người.

Nếu thật sự mang tất cả họ đến đây, thì e rằng hôm nay Lâm Phụng Kiều nhất định sẽ rất thê thảm. Lâm Phụng Kiều nghĩ đến thảm cảnh của mình khi những người kia đến đây, thì không khỏi hoảng sợ, nhân lúc hai hắc y bên cạnh lực đề phòng giảm xuống, nhanh chóng thoát khỏi, đâm đầu chạy về phía tường đá bên cạnh, nhằm có ý đồ giải thoát.

Nhưng khi nàng ta chỉ còn cách tường đá một khoảng cách nhỏ, thì dường như xuất hiện một cổ lực lượng giữ nàng ta lại, sau đó đem nàng ta phóng ngã trên mặt đất.

Lâm Phụng Kiều nhìn lại thì thấy lúc này trên người mình xuất hiện một đạo hào quang nhợt nhạt, và đạo hào quang này chính là từ phía Tĩnh Lạc phát ra.

“ Yêu nữ, người là yêu nữ a ” Lâm Phụng Kiều hoảng sợ nhìn Tĩnh Lạc, càng nói càng lui về sau.

Những người trong địa lao, ngoài trừ bốn người của Tĩnh Lạc ra ai cũng đều nhìn Tĩnh Lạc với ánh mắt khiếp sợ, khó tin, cùng ngạc nhiên. Thậm chí có người còn căng tròn đôi mắt ra, như thể sợ mình vừa bị hoa mắt vậy.

“ Yêu nữ, có sao ??? ” Tĩnh Lạc nhìn đến bốn người Hắc Luân, Lục Ngọc cùng Đa Khắc Nhĩ, và Y Tầm Oa Tra hỏi lại.

“ Dạ không ” cả bốn người rất biết cách phối hợp, cùng đồng loạt lắc đầu.

Đang lúc này, trên trần nhà địa lao, một đạo hào quang đột nhiên xuất hiện, làm cho mọi người nhất thời khản trương lên, không biết chuyện gì xảy ra.

“ Tại sao lại đột nhiên đến đây ??? ” Tĩnh Lạc nhìn đạo hào quang, nhợt nhạt hỏi, bất quá trong giọng nói có thể thấy được một tia kính trọng, cùng hòa nhã.

“ Nha đầu, người rất nhấn tâm a ” bên trong đạo hào quang, một giọng nói nhu hòa vang lên. Giọng nói này vừa nghe là biết xuất phát từ một nam tử trung niên, bất quá nó lại trầm ấm, nhẹ nhàng, khiến người nghe đều cảm thấy thoải mái.

Lúc giọng nói vang lên, Đa Khắc Nhĩ cùng Y Tầm Oa Tra, và Hắc Luân, lại đột nhiên có cảm giác quen thuộc, bất quá nhất thời lại không thể nào nhớ ra được đã nghe qua ở đâu.

“ Nhấn tâm, vậy mẫu thân của ta cùng Hồng di thì đáng bị kết cục của tám năm trước sao ??? ” Tĩnh Lạc hừ lạnh thanh, hoàn toàn không hề có tia tình cảm.

“ Hazz, nha đầu, tùy người vậy, bất quá nên nhớ người cần có chuyện để làm nha ” biết không thể lay chuyện được Tĩnh Lạc, giọng nói đành thở dài, nhưng vẫn không quên nhắc nhở chính sự.

“ Đã biết ” Tĩnh Lạc đậm mặt gật đầu, xem như tiếp thu.

“ Yêu quái, các người đều là yêu quái a ” lúc này Lâm Quách thị cùng Lâm Phụng Kiều nhìn Tĩnh Lạc, lại chỉ về phía đạo hào quang hoảng sợ la lên.

“ Ha Ha Ha. Đường đường phụ thần của Thần Phong đại lục, người đã tạo ra mọi sự sống trên đời, lại bị con dân của mình xem như yêu quái. Lão bất tử, tâm trạng của người thế nào a ??? ” Tĩnh Lạc nghe đến hai từ ‘yêu quái’ kia, không khỏi ôm bụng cười to, lại nhìn về phía đạo hào quang đùa giỡn hỏi.

“ Oanh ” nàng vừa dứt lời, trong địa lao mấy người như thể bị sét đánh trúng, nhất thời đều đứng yên bất động.

“ Tham kiến Phụ Thần ” Đa Khắc Nhĩ cùng Y Tầm Oa Tra mấy người nhanh chóng lấy lại tinh thần, sau đó đều quỳ xuống lạy bái, những người khác thấy vậy, cũng đều làm theo.

Ba người nhà Lâm gia thì lại ngơ ngác nhìn một màn này, không thể nào nói ra được lời nào, nên cứ như bị điểm huyệt, bất động như tượng.

“ Nha đầu người lại trêu ta. Được rồi, nhanh chóng hoàn thành xong chuyện này, rồi đi giúp ta chuyện kia đi ” Phụ Thần nhìn Tĩnh Lạc, bất đắc dĩ than nhẹ, bỏ lại một câu, sau đó xoay người rời đi.

“ Phụ thân, ngài không thể đi a. Chúng ta đều là con dân của người, người không thể để Lâm gia ta bị yêu nữ này hành hạ như vậy được a ” Lâm Quách thị lúc này hoảng sợ, như tìm thấy cứu tinh, liền lớn tiếng gọi.

“ Đây đều là báo ứng a. Có nhân rồi sẽ có quả, nếu đã làm rồi thì nên gánh chịu hậu quả cho những gì mình đã gây ra ” Phụ Thân nhìn ba người Lâm gia để lại một câu, sau đó biến mất giữa không trung.

“ Lâm Quách thị, người ngu ngốc a, công chúa nhà bọn ta là người thừa kế của Phụ Thân, là đồ đệ của Phụ Thân, không lẽ Phụ Thân lại đi giúp các người, mà lại không giúp đệ tử của mình a ??? ” Đa Khắc Nhĩ bên cạnh nhìn thấy màn này, không khỏi nhìn Lâm gia khinh thường, ‘hảo tâm’ nói rõ.

“ Cái gì ??? ” cả ba người Lâm gia, thậm chí mấy người của Quân Dạ Hàn trong địa lao, đều bị câu này làm cho sững người, nhìn Tĩnh Lạc một cách khó tin.

“ Những gì y nói là thật sao ??? ” Quân Dạ Hàn nhìn Tĩnh Lạc chờ đợi nàng đáp lại.

“ Ân ” Tĩnh Lạc điểm nhẹ đầu khẳng định lần nữa.

Ngay lập tức làm cho mọi người ai cũng đều nhìn nàng bằng ánh mắt phức tạp, có sùng bái, có hâm mộ, còn có tôn kính. Duy người của Lâm gia lại là khiếp sợ cùng tuyệt vọng. Và người tuyệt vọng nhất chính là Lâm Hồng Đào, hẳn không ngờ hẳn thông minh cả đời, nhưng lại ngu ngốc nhất thời, bảo vật lại không chọn, mà đi chọn tai họa, để rồi ra nông nổi như ngày hôm nay a.

Lúc này, Tĩnh Lạc nhìn đến Lâm Hồng Đào như thế, thì cơn giận trong lòng nàng gần như đã không còn nữa, vì thứ nàng cần đã có được rồi, thấy được Lâm Hồng Đào vì sự ngu ngốc của mình mà trả giá, mà ân hận, với nàng như vậy đã đủ rồi.

“ Người tới, mang Lâm Hồng Đào xuống, đánh gãy tứ chi, sau đó ném ông ta ra đường, để ông ta từ nay về sau tự sinh tự diệt đi ” Tĩnh Lạc nhìn Lâm Hồng Đào lạnh nhạt hạ lệnh.

Dù sao ông ta cũng là phụ thân trên danh nghĩa của nàng, hơn nữa đối với ông ta mà nói, nhìn đến cơ nghiệp mà mình vất vả cả đời mới gây dựng nên, trong chốc lát đã biến mất, đây với ông ta mà nói đã là một đả kích lớn rồi, và cũng là một trừng phạt tốt nhất nữa, nên nàng vốn không cần phải làm gì thêm.

Mấy hắc y nghe thế, nhanh chóng đưa Lâm Hồng Đào rời đi. Bất quá lúc này Lâm Hồng Đào đúng như Tĩnh Lạc suy đoán, đã hoàn toàn suy sụp, nên không hề phản kháng, để mấy hắc y muốn làm gì thì làm.

Hai mẹ con Lâm Quách thị nhìn đến Lâm Hồng Đào bị lôi đi, thì sợ hãi lại càng tăng lên, hoảng sợ ôm nhau, khóc ròng, nhưng không thể nào làm được gì.

Lúc này, Lục Ngọc đã quay trở lại, phía sau còn dẫn theo một trung niên nữ nhân ăn mặc lòe loẹt, cùng hai mươi nam nhân khác, những người này, ai cũng ăn mặc xốc xếch, dáng người thô kệch, vừa nhìn đã biết toàn bộ đều là người lao động chân tay quanh năm, thậm chí trong đó còn có năm tên ăn mày. Lâm Phụng Kiều nhìn đến cảnh này, sợ hãi càng tăng, rút cả người vào lòng Lâm Quách thị như cầu cứu.

“ Chủ nhân, người đã dẫn đến ” Lục Ngọc hướng Tĩnh Lạc hành lễ phục mệnh.

“ Ân ” Tĩnh Lạc gật đầu, nhìn đến trung niên nữ nhân, mỉm cười khéo léo nói. “ Vị này là mama đi, ta ở đây có một vị cô nương, đang rất thèm muốn nam nhân, cho nên đành mượn mấy vị khách của bà, bất quá tiền bà vẫn có thể giữ lấy. Hơn nữa, nếu sau khi xong chuyện, mà cô ta vẫn còn sống, thì ta sẽ đem cô ta tặng cho bà, hoàn toàn miễn phí, không lấy một đồng nào cả ” Tĩnh Lạc nhìn tú bà, rồi chỉ vào Lâm Phụng Kiều nói.

“ Được, được ” tú bà nhìn đến Lâm Phụng Kiều nhan sắc hơn người, liền lập tức gật đầu đồng ý, vụ làm ăn này bà ta không lỗ, mà còn lời, thì đại gì mà không làm a.

“ Các vị, tự nhiên ” Tĩnh Lạc nhìn về phía mấy hắc y ra hiệu. Hắc y hiểu ý, liền lập tức kéo Lâm Quách thị sang một bên, sau đó trấn áp bà ta.

Mấy tên khách làng chơi nhìn đến Lâm Phụng Kiều dung mạo kiều diễm, nhất thời lòng tham muốn dâng lên, không cố kỵ, không khách sáo, cũng bất chấp trong địa lao có người, lập tức vô tới. Nhất thời cả địa

lao vang dội tiếng la thất thanh của Lâm Phụng Kiều cùng Lâm Quách thị, một người thì thảm thiết cầu xin, mắng chửi, một người thì thất vọng, đau khổ xin tha.

Tú bà nhìn đến cảnh tượng này, lại nhìn những người khác trong lao vẫn bất động, như thể không có chuyện gì, không khỏi rùng mình. ‘ Xem ra những người này không đơn giản a, mình phải giữ mồm mới được, nếu không e rằng đến lúc đó, tính mạng sẽ khó bảo toàn rồi ’.

Không biết qua bao lâu, mấy nam nhân cũng đã ra ngoài, trong địa lao lúc này, Lâm Phụng Kiều nằm trên đất, ngơ ngác không nói lời nào. Cả người nàng ta tràn ngập đầy xanh tím hôn ngân, khoe miệng thậm chí còn xuất hiện cả tơ máu, nhưng vẫn còn thoi thóp thở, chứng tỏ nàng ta vẫn còn sống. Còn Lâm Quách thị thì đã hoàn toàn ngã quỵ trên sàn, tận mắt mình chứng kiến nữ nhi của mình bị mấy nam nhân chà đạp, mà không thể làm gì, đúng là khiến bà ta tuyệt vọng đến cực điểm rồi.

“ Mama, ta sẽ đem hai người này giao cho bà, bất quá bà phải đảm bảo hai người sẽ không trốn thoát khỏi căn phòng tối dành cho kỹ nữ cấp thấp đó, hơn nữa mỗi lần nữ nhân này tiếp khách, đều phải để người đàn bà kia chứng kiến, đặc biệt là không thể để bà ta cùng nữ nhân kia tự sát nha. Còn nữ nhân này trong lúc tiếp khách nếu chết vì kiệt sức, thì bà hoàn toàn có thể đem người còn lại ra diệt khẩu, ngoài ra hằng ngày bà cũng có thể xem bà ta là nô tài mà sai vặt, nhưng nhớ xích lại đó, đừng để bà ta gặp người khác. Nếu những chuyện này bà làm tốt, ta có thể đảm bảo, bà sẽ được lợi, nếu không thì bà chờ mà đóng cửa kỹ viện về hưu sớm đi ” Tỉnh Lạc nhìn tú bà, cười nói, nhưng trọng giọng nói như có trăm ngàn ngọn đao như đang uy hiếp tú bà, khiến tú bà sợ hãi vô cùng.

“ Dạ dạ, dân phụ nhất định sẽ làm tốt, xin tiểu thư an tâm ” tú bà nhìn đến vẻ mặt lạnh lùng của Tỉnh Lạc thì lia lịa gật đầu, sau đó cho người của mình vào, nhanh chóng mang mẫu tử Lâm Quách thị rời đi.

Tỉnh Lạc đứng đó, nhìn biểu hiện của mẹ con Lâm Quách thị, không khỏi cười tươi, lúc đầu nàng quả thật rất muốn giết họ, nhưng nàng đã nghĩ lại, nếu giết dễ dàng, thì sẽ mất vui, nên nàng quyết định sẽ hành hạ hai người đó cho đến khi họ tắt thở, như vậy mới vui vẻ chứ.

.....

Hôm nay Thanh Long thành lại lần nữa cực kì nhộn nhịp, đại thọ của Thái hậu đã qua, sứ giả các nước cũng đã lần lượt cáo từ quay trở về nước và đoàn người của Tỉnh Lạc cũng thể nhưng lại là chia ra hai đội nhân mã.

“ Chủ tử, đây là thiệp mời tham dự đại hội võ lâm của Thánh Thiên Môn” Hắc Luân cung kính dâng thiệp mời đến tay của Tỉnh Lạc.

“ Ân” Tỉnh Lạc ung dung tiếp nhận.

“ Đại hội anh hùng ??? Muốn chọn một minh chủ nhất thống giang hồ ??? Thật muốn xem lão hồ ly kia đang giở trò gì !!!” Tỉnh Lạc xem xong thiệp mời anh hùng, câu môi cười húng thú.

Thiên Địa Môn cùng Thánh Thiên Môn là hai đại môn phái lớn trên giang hồ, từ lúc tiền môn chủ của Thiên Địa Môn còn tại nhiệm thì Thánh Thiên Môn đã nhiều lần có ý đồ xâm phạm Thiên Địa môn, nhưng đều thất bại. Nội loạn tám năm về trước của Thiên Địa Môn cũng là do Thánh Thiên Môn chủ mưu, nhằm nuốt chửng Thiên Địa môn, giữa đường lại bị Tỉnh Lạc phá hư, trở thành môn chủ thần bí của Thiên Địa môn, nên Thánh Thiên Môn có phần kiêng kỵ chưa dám động thủ.

Lần này, Thánh Thiên Môn lại mở đại hội anh hùng, tập hợp toàn thể anh hùng hào kiệt võ lâm hỏi sao không đáng nghi chứ ???.

“ Đa Khắc Nhĩ, Y Tầm Oa Tra, hai người các ngươi dẫn theo đoàn sứ giả trở về nước trước, nói với hoàng huynh ta vẫn khỏe, nhưng trước mắt ta có chuyện cần làm, nên sẽ ở lại Trung Nguyên một thời gian. Bảo huynh ấy đừng lo lắng cho ta.” Tỉnh Lạc quay đầu, thần nhiên phân phối cho hai người bọn họ.

“ Oa, công chúa, thần chưa bao giờ đi xem giang hồ Trung Nguyên thế nào. Người có thể dẫn thần đi theo không ??? ” Y Tầm Oa Tra vừa nghe phải trở về liền lên tiếng nỉ non.

“ ...” Tỉnh Lạc im lặng nhìn y chưa lên tiếng.

“ Công chúa, xin người mà. Cho thần đi theo đi. Trước khi đến đây, hoàng thượng đã dặn dò rất kĩ là phải đi theo bảo vệ công chúa cẩn thận. Nếu cả hai thần cùng trở về thì nhất định sẽ bị hoàng thượng trách phạt. Nên người cho thần đi theo nha.” Y Tầm Oa Tra như hải tử đòi ăn đường, bám theo Tĩnh Lạc mà năn nỉ.

“ Cũng được, vậy Đa Khắc Nhĩ, người một mình dẫn đoàn tùy tùng trở về đi. Y Tầm Oa Tra thì theo ta.” Tĩnh Lạc đương nhiên biết tin trẻ con của Y Tầm Oa Tra, nếu nàng mà không đồng ý chỉ sợ sẽ đau tai dài dài, thôi thì dẫn y theo cũng không sao cả.

“ Thần biết công chúa tối nhân hậu. Công chúa thiên tuế.” Y Tầm Oa Tra đạt được mục đích liền nịnh nọt tạ ân.

“ Dạ, thuộc hạ lĩnh mệnh.” Đa Khắc Nhĩ thì ngược lại, không hề nhiều lời, liền lui xuống chuẩn bị đội ngũ hồi quốc.

.....

Đoàn người của Tĩnh Lạc sau đó cũng vào cung từ biệt, đội ngũ uy nghiêm, long trọng từ từ rời khỏi Thanh Long thành. Vừa ra khỏi thành liền chia hai đường mà đi. Người của Thần Phong đế quốc dưới sự dẫn dắt của Đa Khắc Nhĩ trở về thảo nguyên.

Còn đoàn người của Tĩnh Lạc thì lại hướng Phong thành của Đông Thanh quốc đi đến.

Bất quá, trên đường đi này lại xảy ra một số chuyện nhỏ nhặt, khiến Tĩnh Lạc đột nhiên hứng thú, trên dung mạo xinh đẹp để lộ một nụ cười ẩn ý, nhưng khó ai nhìn đến được ẩn dưới nụ cười kia đang suy nghĩ điều gì.

.....

Ban đêm, đoàn người của Tĩnh Lạc không kịp vào trấn nhỏ mà dựng lều ngủ cạnh bìa rừng.

Lúc này trong lều, Tĩnh Lạc vẫn an giấc nồng, nhịp thở đều đều, an bình, vô ba. Bỗng nhiên, trong không trung xuất hiện hai bóng trắng ánh mắt căm hận nhìn chằm chằm nàng.

“ Đã tới.” Tĩnh Lạc đột nhiên mở mắt ra, ánh mắt sắc bén trừng hai người vừa đến.

“ Tiểu tiện nhân, trả mạng lại cho bọn ta.” một trong hai bóng trắng lên tiếng đồng thời lao về phía Tĩnh Lạc.

“ Hừ.” Tĩnh Lạc chỉ khoát tay nhẹ, cả hai bóng trắng lập tức bị sức mạnh vô hình chế trụ.

“ Bằng hai gã lệ quỷ các người??? Quá ngây thơ đi.” Tĩnh Lạc trào phúng cười.

“ Ta còn dự tính cho các người sống thêm thời gian, thật không ngờ... đáng tiếc. Lâm Phụng Kiều người thể lực lại kém thế, bị chà đạp mới có ba ngày mà đã kiệt sức mà chết, Lâm Quách thị người cũng đâm đầu vào tường cùng chết với nữ nhi à ??? Quả thật là mẫu tử tình thâm nga.”

“ Bất quá, ta chưa tìm các người, các người đã đến tìm ta. Hừ, vậy thì... đừng trách ta độc ác.” Tĩnh Lạc vừa nói, vừa phất tay, cánh cửa địa ngục liền mở ra, nàng không hề nương tay mà lập tức vận dụng pháp lực, tổng cả hai người họ vào trong ngọn lửa U Minh Liệt Hỏa đang cháy hừng hực, cả hai người vẫn chưa kịp phản kháng, thì đã bị hút vào trong vòng lửa đỏ, chẳng mấy chốc đã bị cả ngọn lửa nuốt trọn, hồn phi phách tán, mãi không siêu sinh.

Nàng mỉm cười, khá hài lòng với kết cục của bọn họ. Sau đó lại như nhớ đến người ‘phụ thân’ kia của mình. ‘Nếu ông ta đã nghĩ thông suốt thì cho ông ta luân hồi đầu thai vậy. Còn hai kẻ ngu xuẩn kia quả thật là... xuẩn đến hết thuốc chữa.’

Sau khi hoàn tất mọi việc, Tĩnh Lạc lại nhẹ nhàng tiến vào giấc ngủ, chuẩn bị cho một cuộc hành trình mới.

18. Chương 18: Chương 17

Sáng sớm hôm sau, đoàn người của Tĩnh Lạc lại tiếp tục cuộc hành trình đến Phong Thành. Trên đường đi, đôi khi lại thấy một số võ lâm nhân sĩ khác cũng hướng Phong Thành đi đến.

“Trần này cũng rất náo nhiệt.” Y Tầm Oa Tra trầm trầm nhìn xung quanh.

Hắn tuy là một dũng sĩ trên thảo nguyên nhưng tính tình lại chẳng khác nào một tiểu hài tử, rất ham chơi và thích náo nhiệt.

Sau một chặng đường dài, đoàn người của Tĩnh Lạc cũng đã đến được một thành trấn nhỏ.

“Đúng vậy, Sắc Thải Trấn này tuy nhỏ nhưng là một trấn kinh tế rất phồn vinh của Đông Thanh quốc, người dân ở đây chủ yếu là kinh doanh mặt hàng tơ lụa, tơ lụa tại đây được phân bố rộng khắp cả nước, nên tại đây thường xuyên có nhiều thương nhân qua lại buôn bán. Đặc biệt, đây cũng là con đường duy nhất đi đến Phong Thành, nơi diễn ra đại hội võ lâm, nên Sắc Thải Trấn mới càng náo nhiệt như người thấy.” Tĩnh Lạc cười cười, giải thích cho Y Tầm Oa Tra rõ hơn.

“Ân, công chúa, người thật tài giỏi, có thể biết rõ nơi này như vậy. Thần biết chọn lựa đi theo công chúa lần này là một quyết định đúng đắn.” Y Tầm Oa Tra nét mặt rạng rỡ, nịnh nọt hướng Tĩnh Lạc lấy lòng.

Hắc Luân cùng Lục Ngọc trong lòng vụng trộm cười thầm. bọn họ chưa thấy võ tướng nào lại trẻ con như tên này.

Nhìn hắn như thế, Tĩnh Lạc chỉ có thể cười trừ. Nàng làm người có duy nhất một tật xấu thì phải là bao che khuyết điểm của thuộc hạ. Đã là thuộc hạ của nàng thì nàng luôn thật tâm đối đãi, dùng chân thành mà đối xử với bọn họ, không có quá khắt khe, trước mặt nàng cũng không cần giả nghiêm túc, cứ bộc trực với bản tính của chính mình là đến nơi.

Cùng lúc đó, một đội nhân mã khác cũng trên đường hướng Phong thành đi đến mà điểm dừng chân cũng là Sắc Thải trấn.

.....

Hắc Phong Sơn

Khắp nơi đều bao phủ một làn sương khói âm u, lạnh lẽo, lâu lâu lại vang lên tiếng quạ kêu nghe đến rợn người, mọi nơi trong ngọn núi này đều là chướng khí mù mịt, mãnh thú nhiều vô số, độc vật thì phủ kín cả đường đi. Nơi đây chẳng khác nào một địa ngục trần gian, có vào mà không có ra, làm người ta có một cảm giác ghê người khi bước vào vùng núi này.

Ấy thế mà, lúc này đây, một vị lão giả không quần nguy hiểm đang từ từ tiến lên núi, xem cước bộ của lão dường như rất quen thuộc với nơi đây.

Cùng lúc ấy, trên đỉnh Hắc Phong Sơn, tại một trang viện yên tĩnh, chỉ có từng đợt gió thổi qua, phảng phất cả trang viện dường như trống rỗng, một lão nhân vẻ mặt âm trầm nằm dài trên ghế thái sư. Đôi mắt nhắm hờ dưỡng thần.

Lão nhân toàn đầu tóc bạc trắng xóa như tuyết, tuy nhắm mắt lại nhưng cả người vẫn tỏa ra lãnh khí, khuôn mặt dữ tợn mang thù.

Viện môn được mở ra, lão giả ban nãy đã lên đến nơi cần đến. một đường đi đến căn phòng của lão nhân kia. Bộ dáng khúm núm, cung kính.

“Mọi chuyện đều chuẩn bị tốt???” lão nhân tưởng chừng đang nhắm mắt dưỡng thần kia đột nhiên mở miệng lên tiếng.

“Dạ, mọi chuyện đều y theo lời chủ nhân đã chuẩn bị thỏa đáng. Chỉ còn đợi đại hội võ lâm ngày đó...” lão giả hơi khom người, cung kính hồi báo.

“Tốt. Ta không hi vọng ngươi lại khiến ta thất vọng như những lần trước. Đây chính là cơ hội cuối cùng của ngươi. Hảo hảo mà tận dụng đi.” Giọng nói uy nghiêm, lạnh nhạt mang theo tia cảnh cáo hướng về lão giả.

“ Dạ, tiểu nhân hiểu rõ.” Lão giả nghe thế, sắc mặt khê biến nhưng nhanh chóng chấn định hồi đáp.

“ Chuyện ta bảo ngươi điều tra thế nào???” lão nhân tiếp tục hỏi.

“ Cái... này...” lão giả có chút bối rối, không thể đáp lời.

“ Thế nào???” lão nhân có nóng nảy hỏi thúc.

“ Việc Hộ quốc công chúa của Thần Phong đế quốc có phải là người chủ tử cần tìm hay không... lão nô... vẫn chưa tra ra.” Lão giả cúi đầu nói, trong giọng nói dễ dàng nghe đến áp lực sợ hãi của hắn.

“ Vô dụng. Chỉ là một nữ tử cũng tra không ra. Ngươi bảo chuyện lần này ta có tin tưởng giao cho ngươi???” lão nhân vẻ mặt hiện lên tia tức giận, rống lớn một tiếng.

“ Chủ nhân tha mạng. quả thật Hộ quốc công chúa kia lai lịch rất thần bí, người của chúng ta đưa đi điều tra đều không một người trở về. E rằng... đã bị hạ thủ đi???” lão giả sợ hãi, nhanh chóng quỳ xuống đất giải thích.

“ Đồ vô dụng!!! Cút!!!” kèm theo tiếng rống giận, lão nhân phát tay áo một cái, chưởng phong như thiên lôi địa bàn, đẩy lão giả kia văng ra khỏi trang viên.

Trong phòng hiện giờ, chỉ còn lại một mình lão nhân. Ánh mắt lão dữ tợn, trong đầu mang đầu thù hận và ý niệm trả thù. Lão thật sự không cam tâm... lão hận a... hận sự phụ thiên vị... hận người kia giả dối âm hiểm, thái độ hiền lành giả tạo, đã cướp đi mọi thứ trên tay lão... cả thiên hạ này, cả vũ trụ này nên là của lão chứ không phải của hắn... tại sao cuối cùng người bị đuổi ra sư môn, người bị trục xuất khỏi thiên giới lại là lão??? Lão ẩn núp nhiều năm, nhiều loạn đại lực Thần Phong này chỉ là vì muốn lấy lại những gì thuộc về lão...

.....

“ Chủ tử, đã điều tra rõ Thánh Thiên Môn môn chủ Lâm Đạt Thành dùng danh nghĩa tỷ vô chiêu thân cho nữ nhi làm chiêu bài, đã mời hết tất cả nhân sĩ chính tà trên giang hồ, mục đích muốn một lần thôn tóm vô lâm giang hồ.” Hắc Luân cung kính bẩm báo.

“ Nha!!! Hắn không sợ tứ quốc hợp lại tiêu diệt hắn sao???” Tĩnh Lạc không để ý lắm hỏi. Phải biết rằng bất kì thế lực giang hồ nào có sức uy hiếp đến hoàng gia tứ quốc đều sẽ bị thanh trừ ngay. Đây chính là lí do mà hai năm trước Tĩnh Lạc phải đi ra bên ngoài tìm kiếm lực lượng chống đỡ Thiên Địa môn.

“ Theo tin tức Bạch Ưng truyền tới, các trọng thần tứ quốc đều có quan hệ qua lại với hắn.”

Hắc Luân không nhanh không chậm tiếp tục hồi báo, theo trong tay áo rút ra một bản danh sách đưa cho Tĩnh Lạc.

“ Ân, quan hệ cũng không sai nga. Phiêu Kị tướng quân, người nắm giữ một nửa binh quyền Đông Thanh quốc là đại cữu tử của hắn??? Nha, ta nhớ không lầm thì vị Phiêu Kị tướng quân này chẳng phải chỉ có một vị muội muội sao??? Thì phải là đương kim hoàng hậu của Đông Thanh quốc, nay lấy đâu ra thêm một vị muội muội???”

“Còn có các trọng thần của tứ quốc, toàn bộ đều là những nhân vật phong vân trong triều đình, không phải là huynh đệ kết nghĩa của hắn thì cũng là quan hệ thân thích ???” Tĩnh Lạc vẻ mặt bình thản, điểm tên từng người.

“Xem ra... hai năm ta không có ở Trung Nguyên. Lão hồ ly kia cũng tổn không ít công phu gây dựng thế lực ??? Ta thấy... chuyện này ngày càng thú vị rồi đây.” Tĩnh Lạc buông ra danh sách trong tay, tao nhã đứng dậy, hướng cửa hậu viện khách điếm đi ra.

Hừ, một nhân sĩ giang hồ, đã có một thế lực... ân... xem như cường đại đi, lại có thêm mối quan hệ rộng khắp trong triều đình. Không cần suy nghĩ nhiều cũng biết tâm tử của hắn. nhưng... lão hồ ly kia thực lực tới đâu, hai năm trước nàng đều rõ ràng !!! Phải chăng còn chuyện gì nàng vẫn chưa tra rõ ???

.....

“ Lão tử mặc kệ người nợ là ai. Mau kêu hán cút đi, để hậu viện kia lại cho chủ tử bọn ta.” Một giọng hét lớn từ đại môn khách điểm vang lên.

Một tráng hán thân hình kịch cỡm to lớn, vóc người thân cao bảy thước, làn da màu mật sáng bóng, vẻ mặt hung tợn như muốn ăn tươi nuốt sống chưởng quầy cùng tên tiểu nhị. Đồng thời, hán cũng đã dọa chạy hết khách nhân trong tửu điểm này.

Chưởng quầy cùng tiểu nhị tay chân bủn rủn, run sợ không thôi, nhưng bọn họ lại không giống như những khách nhân kia có thể trốn ă. Trái tim nhỏ bé của họ kinh không nổi cơn giận của vị tráng hán trước mặt này nha.

“ Khách... khách quan... hậu viện của bốn điểm quả thật đã có người bao hết rồi ă. Ngài có thể tạm ở phòng chữ Thiên của bốn điểm...” Chưởng quầy thanh âm run run, mềm nhẹ đề nghị.

Nhưng đề nghị chưa kịp nói xong đã bị tráng hán kia đánh gãy.

“ Người nghe không hiểu lời lão tử nói sao??? Ta muốn là hậu viện hiểu chưa ??? Chủ tử bọn ta yêu cầu là hậu viện mà không phải phòng chữ Thiên, chữ Đại nào cả !!!”

Hừ, giáo chủ giao cho hán nhiệm vụ đi trấn phía trước tìm khách điểm. Hán đã đi khắp cả trấn này mới tìm được khách điểm lớn nhất trấn này, giáo chủ cũng phân phó rõ ràng là muốn ở hậu viện... thế mà mấy tên không biết điều này cứ lôi thôi với hán. Tức chết hán!!!

Từ trong hậu viện đi ra, đám người của Tĩnh Lạc cũng nghe rõ cuộc đối thoại kia của tráng hán cùng chưởng quầy khách điểm. Nàng khẽ nhíu mày, trong lòng nảy lên nghi hoặc.

“ Công chúa, để thuộc ra ngoài xử tên kia.” Y Tầm Oa Tra tính tình nóng nảy, vẻ mặt khó coi xông về đại môn khách điểm.

19. Chương 19: Chương 18

“ Không cần, để ta.” Tĩnh Lạc thanh âm nhẹ nhàng vang lên. Nhưng nàng chưa kịp có hành động gì thì ngay đại môn khách điểm lại có thêm một đoàn người tiến vào.

“ Niệm Lang, người lại ồn ào gì đó ??? ” dẫn đầu đoàn người, hắc bào nam tử lên tiếng vấn, và hán cũng không ai khác mà chính là người đã hợp tác với Tĩnh Lạc tại kinh thành Đông Thanh quốc, Quân Dạ Hàn.

Những người khác trong khách điểm vừa nghe thấy Quân Dạ Hàn gọi tên người tráng hán kia thì không khỏi ngoáy ngoáy lỗ tai, xem thử mình có nghe nhầm không???

Gì chứ ???! Vị tráng sĩ cao to, niên kỷ hơn ba mươi này lại tên là... Niệm Lang ??? Nương của hán cũng rất biết đặt tên đi.

“ Chủ tử, bọn họ...” Niệm Lang tiến đến trước mặt Quân Dạ Hàn, định bẩm rõ mọi chuyện.

Nhưng hán chưa kịp nói tiếng nào, lại nhìn đến giáo chủ nhà mình đi ngang qua người hán, bước nhanh về phía một vị cô nương, điều này làm cho hán ngạc nhiên vô cùng nha !!! Giáo chủ nổi tiếng lãnh khốc vô tình của hán khi nào lại trở nên nhiệt tình, vui vẻ như thế kia ???.

“ Công chúa, chúng ta lại gặp nhau!!!” Quân Dạ Hàn nét mặt nhu hòa nói. Thấy nàng ở đây khiến y thật kinh hỷ, y cứ ngỡ nàng đã trở về thảo nguyên. Y còn dự định sau khi xử lý xong chuyện ở đây sẽ đến thảo nguyên tìm nàng...

“ Quân giáo chủ, thật trùng hợp !!! Vị đại hán này là người của người đi ???” Tĩnh Lạc ánh mắt sâu xa liếc qua Niệm Lang.

“ Ân, hán là Kỳ đường chủ, chuyên phụ trách về việc ăn nghỉ cho ta, hán rất thẳng tính, không biết có hay không đắc tội công chúa ??? ” đối mặt với Tĩnh Lạc, Quân Dạ Hàn luôn là một vẻ mặt nhu hòa.

“ Không có !!! ” Tĩnh Lạc mỉm cười lắc đầu đáp.

“ Công chúa cũng là đi Phong Thành đi, không biết... ta có hay không vinh hạnh cùng người đồng hành ???” Quân Dạ Hàn nét mặt chờ mong dò hỏi.

“ Ân, gặp mặt là có duyên đi, đã vậy thì làm bạn đồng hành cũng không tệ.” Tĩnh Lạc không nhiều lời khách sáo cũng đồng ý đi cùng đoàn người Quân Dạ Hàn.

Nhưng thật ra cũng chỉ có bản thân nàng là biết, mục tiêu của nàng lại chính là tránh hán tên Niệm Lang kia, vì trực giác cho nàng biết, nàng rốt cuộc cũng đã tìm được người mà nàng muốn tìm rồi...

Nhưng Quân Dạ Hàn thì lại không hề chú tâm đến việc này, vì y hiện giờ đang rất vui sướng vì Tĩnh Lạc không hề từ chối y, ngược lại còn đồng ý cùng y đồng hành, thì thử hỏi làm sao y không vui mừng cho được ???.

Quân Dạ Hàn nghĩ đến đây, trong cõi lòng không khỏi càng thêm chờ mong. Mong rằng trong chuyến đi này có thể làm y càng thêm hiểu biết về nàng, vì đây chẳng phải là điều y mong muốn sao???

Nghĩ lại nếu nói ra sẽ không ai tin, Quân Dạ Hàn sống đến từng tuổi này, từ nhỏ do bị sự vô tình, cùng phần bội của Lý Nhược Mai mà đâm ra chén ghét nữ nhân, chưa từng chủ động cùng nữ nhân thân cận bao giờ.

Nhưng từ khi gặp được nàng, thì y lại trở nên rất ngây thơ, cứ luôn muốn tìm cơ hội để có thể cùng nàng ở cùng một chỗ, luôn giờ giờ khắc khắc nghĩ đến nàng, cứ nhìn đến nàng cười vui vẻ, y cũng sẽ vui theo. Nhìn đến nàng buồn, trong lòng của y sẽ rất đau, thậm chí còn khó chịu hơn so với nàng.

Dù hơn hai mươi năm chưa từng tiếp xúc với nữ nhân, cũng chưa từng đàm qua luyện ái, nhưng Quân Dạ Hàn lại biết rõ một điều rằng, hán là đã động lòng với nàng. Nàng, Tô Tĩnh Lạc, người con gái đến từ thảo nguyên đã khiến cho trái tim chôn vùi suốt hơn hai mươi năm của hán loạn nhịp, đã khiến hán tâm động, và hán một khi đã xác định điều này, thì hán nhất định sẽ giữ lấy nàng, dù bất cứ giá nào đi chăng nữa, nàng đời này cũng chỉ có thể thuộc về hán, vì ai bảo nàng cướp đi tâm của hán làm gì ?? Đã vậy thì nàng phải chịu trách nhiệm mà đền bù chứ !!

Và cứ như thế, trước sự ngạc nhiên của thuộc hạ hai bên, hai vị chủ tử cứ như thế quyết định cùng nhau đồng hành. Nhưng không ai chú ý đến, khi Tĩnh Lạc xoay người trở về phòng, thì ánh mắt lại như cố ý nhìn lướt qua Niệm Lang, trong mắt chợt lóe sâu xa cùng vui mừng, bất quá đây cũng là rất nhanh đã trở về bình tĩnh, nên cũng không ai nhìn thấy được.

Phong Thành, phân đà Thiên Ma giáo

Kể từ một tháng trước, phân đà đã nhận được tin báo, giáo chủ sẽ đến đây tham gia võ lâm đại hội, vì thế, Kỳ đường chủ của phân đà, Niệm Lang, đã đích thân đi đón, và lo lắng mọi chuyện trên đường đi cho giáo chủ.

Tính ngày, thì hôm nay chính là ngày giáo chủ đến đây. Vì thế cả phân đà từ trên xuống dưới đều bận rộn thu xếp, quét dọn, chuẩn bị nghênh đón giáo chủ. Một thiếu phụ phụ nhân thân hoài lục giáp (TL: ý là mang thai 6 tháng) vẻ mặt ngóng trông, đứng ở đại môn chờ đợi.

.....

“ Cung nghênh giáo chủ quang lâm!!!” tất cả người Thiên Ma giáo đồng loạt hô lên.

Đoàn người Tĩnh Lạc và Quân Dạ Hàn vừa đến liền thấy đội ngũ chỉnh tề người trong phân đà ra cửa nghênh đón bọn họ. Tĩnh Lạc quét mắt nhìn xem tất cả bọn họ, bỗng nhiên tâm mắt nàng dừng tại một vị phụ nhân mang thai, mâu quang chợt lóe liền nhanh chóng thu hồi lại tầm mắt.

“ Đều lui ra hết đi!!!” Quân Dạ Hàn một bộ lãnh ngạo, băng sương nhìn thoáng qua chúng người trước cửa liền khoát tay đuổi bọn họ đi xuống.

“ Giáo chủ, phòng đều chuẩn bị xong. Người hãy đi trước nghỉ ngơi, tối nay sẽ có một tiểu yến tẩy trần cho ngài cùng các vị.” một vị thiếu phụ phụ nhân, bụng vi độn, giọng nói không kiêu ngạo, không siểm nịnh vang lên.

Niệm Lang không tiếng động, tiến lên đỡ lấy thân mình của vị phụ nhân kia. Thì ra, vị phụ nhân này chính là thê tử của Niệm Lang, và cũng là chấp sự tổng quản vụ của phân đà này, Vũ Thư Tình. Tình Lạc lại càng thêm liếc mắt nhìn vị phụ nhân kia nhiều thêm ánh mắt, khóe môi vươn một chút cười nhạt.

Bất quá hành động của Tình Lạc tuy rất vụn vặt, lại không thoát khỏi ánh mắt thâm tình của người nào đó, luôn để ý tới nhất cử nhất động của nàng. Không ai chú ý đến, mỗi lần Tình Lạc cố ý vô tình liếc mắt nhìn Niệm Lang cùng thê tử của hắn thì ai kia lại khẽ nhíu mày một cái.

Đoàn người của Tình Lạc vừa làm khách tại phân đà của Thiên Ma giáo chưa đầy một ngày, thì mọi người trên dưới trong phân đà đều hiểu biết một điều, đoàn người theo cùng theo giáo chủ đến chính là người của Thiên Địa môn, mà vị nữ tử dẫn đầu kia chính là Thiên Địa môn chủ thân bí tám năm trước bất ngờ thay thế lão môn chủ Thiên Địa môn đã mất, ngồi lên vị trí môn chủ.

Nếu như có thể kết thân được với một thế lực to lớn như Thiên Địa môn thì chẳng khác nào, Thiên Ma giáo như hổ thêm cánh. Nhưng trọng yếu hơn là ... từ cử chỉ và thái độ của Giáo chủ đối với vị môn chủ này... chỉ cần người sáng mắt đều có thể nhìn ra là Giáo chủ có tình ý với vị môn chủ của Thiên Địa môn, đây chính là một hảo sự ư !!! Giáo chủ bọn họ lãnh tình, lãnh tâm nhiều năm, vị trí giáo chủ phụ nhân cũng bỏ trống nhiều năm, nay cũng đến lúc tìm người ngồi vào rồi.

.....

Ban đêm nhân tĩnh, cả phân đà đều bao phủ trong màn đêm sương giá của những tháng đầu đông. Khi tất cả đều đi vào giấc ngủ, cả phân đà chỉ lát đất vài ánh đuốc của thị vệ đi tuần tra quanh viện. Bất ngờ, một góc sân lại dâng đèn sáng trưng, nhóm người hầu xông vào, chạy tới chạy lui trong sân. Khúc sân ấy không phải nơi khác, chính là nơi ở của phu thê Niệm Lang. và bọn họ tất bật như vậy bởi vì, phân đà chủ phu nhân sắp lâm bồn.

“ Mau! Mau! Phu nhân sắp sinh, thỉnh Vương bà mụ đến.” nha hoàn kinh hoảng nắm tay một nha hoàn khác thông tri.

Những người khác cũng tất bật chuẩn bị nước nóng, sẵn sàng cho việc lâm bồn. Bên trong, sản phụ kêu la không ngừng. Niệm Lang cũng là một bộ dạng sốt ruột, đi tới đi lui trước sân. Không lâu sau, nghe động tĩnh mà đến, đám người của Tô Tình Lạc và Quân Dạ Hàn cũng xuất hiện.

“ Ở đây có sẵn đại phu.” Tình Lạc bỗng nhiên lên tiếng.

‘Nhiệt tình’ của nàng khiến cho mọi người ở đây đều ngạc nhiên, đặc biệt là nhóm thuộc hạ của nàng. Bọn họ đã theo hầu nàng khá lâu nên biết rõ tính cách của Tình Lạc, nàng trước nay làm người lạnh nhạt, sẽ không bao giờ chủ động giúp đỡ người nào, nay lại tự nguyện như thế ắt hẳn là có nguyên do a ??? Mọi người đều vì lời Tình Lạc vừa thốt ra mà chăm chú nhìn vào nàng.

“ Mọi người sao thế ??? Sao lại nhìn ta ??? ” thấy phản ứng mọi người, Tình Lạc quả thật muốn cười ra tiếng. ‘ nhìn phản ứng mọi người, xem ra ngày thường ta làm việc không đủ ‘thiện lương’ sao ??? ’ Tình Lạc về mặt tự hỏi.

Về mặt này của nàng lại phần nào hiển lộ vài phần tư thái tiểu nữ nhân, như thế lại hợp với tuổi của nàng hơn mà không phải là một bộ lạnh nhạt như một lão bà. Quân Dạ Hàn không nói gì nhưng từ khi nàng lên tiếng nói chuyện y đến giờ, y vẫn chăm chú quan sát nàng, từng nét mặt của nàng đều làm cho hắn thập phần yêu thích.

Tình Lạc không đợi mọi người phục hồi lại tinh thần, đã bước vào sương phòng của phu thê Niệm Lang. khi nàng vừa bước vào, chỉ thấy trên giường mỹ thiếu phụ đang đau bụng dữ dội, trên trán đã chảy đầy mồ hôi, Niệm Lang một bên nắm chặt tay thiếu phụ, một tay giúp đỡ thiếu phụ lau đi mồ hôi trên trán, nét mặt trắng hán, lỗ phu tràn đầy nhu tình, có thể nhận thấy tình cảm phu thê của hai người có bao nhiêu thâm hậu.

“ Để ta, ngươi cứ ra ngoài chờ đi!!!” Tình Lạc tiến lại gần, giọng nói trầm ổn bình tĩnh, yêu cầu Niệm Lang ra ngoài.

“ Đây... ta muốn ở lại bên cạnh thê tử,... nàng ấy trông có vẻ rất đau. Ta phải ở bên cạnh nàng ấy!!!” Niệm Lang không ngừng lắc đầu, hai tay nắm chặt lấy bàn tay đang mềm nhũn, chảy đầy mồ hôi của ái thê chính

mình.

“Niệm... Lang... chàng mau ra ngoài đi, chàng là nam tử không nên ở trong này, không tốt cho chàng...A!!!” Vũ Thư Tình trong cơn đau nhưng vẫn còn tia lý trí, muốn nhanh chóng đuổi Niệm Lang ra khỏi phòng sinh.

“...” Tình Lạc cũng không nói gì, đối với nàng mà nói thì không có chuyện cấm kị gì cả, ở hiện đại, việc trợ giúp phụ nữ sản cùng thể tử cũng là chuyện bình thường nên nhìn đến Niệm Lang cùng Vũ Thư Tình hồ động như thế, nàng cũng chỉ là nhẹ nhẹ mỉm cười, chuyên tâm vào công việc của mình.

Bên ngoài phòng sinh, lại là một phen dị tượng, tinh vân quang vũ cuộn cuộn, mây đen đầy trời, mưa dữ dội nặng hạt. trận mưa này dường như báo hiệu cho chuyện gì!!!

Lại nói đến bên trong phòng, Vũ Thư Tình càng ngày càng đau bụng dữ dội, tiếng kêu la càng ngày càng lớn khiến cho một bên đứng nhìn, Niệm Lang, toát một thân mồ hôi.

“Thai vị bị lệch, khó sinh!!!” Tình Lạc một bộ vân đạm phong khinh nói. Nhưng trong lòng cũng là mãnh liệt ba đào.

Đáng chết, đứa nhỏ này sao như thế ép buộc ??? Đứa nhỏ này mang trong người một phần dòng máu của thần, vốn là nghịch thiên mà đi, trái với thiên luật. Nàng vừa phải vận thần lực chuẩn bị giúp nó vượt qua thiên kiếp, một bên phải giúp nó bình bình an an được sinh ra a !!!

Đúng vậy, Niệm Lang này chính là con trai của Phụ Thần thất lạc ở đại lục này. Năm xưa, để giúp Niệm Lang thuận lợi ra đời, chính tay Phụ Thần đã vì nữ tử âu yếm mà đỡ đẻ, đồng thời giúp cho hài nhi vừa mới chào đời của mình, Niệm Lang, tránh thoát thiên kiếp giáng xuống, đồng thời tránh khỏi một kiếp nạn của địch nhân. Nay, đến phiên Tình Lạc nàng vì hậu nhân của Phụ Thần mà đỡ đẻ a.

Nghĩ đến đây, nàng càng thêm gia tốc thần lực, cùng vận dụng y thuật của mình vì Vũ Thư Tình đỡ đẻ, nhưng dù sao nàng cũng là người mới tu tiên nên cho dù năng lực trác tuyệt đến đâu đi chăng thì vẫn còn kém so với Thượng Thần. vì vậy, đợi đến đứa nhỏ vừa mới chào đời, một luồng quang khí từ người đứa nhỏ bắn thẳng lên trời, tình thế xảy ra quá đột ngột, làm cho Tình Lạc khó lòng mà che giấu được.

Bởi vì thế, ở cách phân đà của Ma Giáo không xa, trên đỉnh Hắc Phong Sơn, tinh mâu của người kia hiện lên tia ác độc. “Hừ, tiểu tử, cuối cùng cũng tìm được người !!! ha... ha...”

Quay trở lại phân đà Ma Giáo.

Tình Lạc bình tĩnh mà thông thả ôm tiểu bảo bảo mới sinh đi ra. Ngoài trời, mưa càng ngày càng lớn, sấm chớp âm vang. Nhìn cảnh tượng như thế, Tình Lạc mày nhíu càng chặt, nhưng chưa kịp đợi nàng phản ứng lại thì một đạo hàn quang sấm sét đã đánh ngay về phía nàng cùng tiểu bảo bảo. Tình Lạc thân thủ nhanh nhẹn tránh thoát được đạo quang kia, cùng lúc đó, Niệm Lang cảm nhận được nguy cơ, cũng đã nhanh chóng ôm lấy ái thể vẫn còn vô lực vì vừa mới sinh sản, phi thân thoát khỏi sương phòng. Tình Lạc bọn họ vừa thoát khỏi sương phòng, thì âm vang một tiếng, cả tòa sương phòng liền sụp đổ hoàn toàn.

Mọi người trong đình viện nhìn thấy tình cảnh như thế, không khỏi sợ đến sắc mặt xanh mét cùng nghi hoặc, nhưng chưa đợi bọn họ phản ứng lại thì từng đợt sấm chớp cứ hướng phương hướng của Tình Lạc cùng tiểu bảo bảo đánh tới.

“Hài tử...” Vũ Thư Tình suy yếu kêu, cả trái tim nàng dường như ngừng đập nhìn cảnh tượng trước mắt.

“Chủ tử!!!” thuộc hạ của Tình Lạc cũng đồng loạt hô lên.

“...” Quân Dạ Hàn không nói gì, nhưng ánh mắt của hắn cũng là gắt gao nhìn chăm chăm Tình Lạc, hai tay nắm chắc lại, chỉ chính hắn mới biết, lúc này đây, hắn lo lắng cho nàng biết bao nhiêu.

“Mọi người đừng qua đây !!!” Tình Lạc vừa né tránh một đạo hàn quang vừa quát to, ra lệnh cho những người ở đây.

Chết tiệt !!! Không nghĩ đến thiên kiếp của đứa bé này lại mạnh như thế, nàng đã vận dụng thần lực phát công, che giấu hành tung của đứa bé này để tránh đi thiên kiếp của Tiên giới, thế mà cũng tránh không khỏi. Với sức của nàng khó mà chống đỡ lâu hơn được nữa.

Bế tắc và rơi vào đường cùng, Tĩnh Lạc cố gắng né tránh từng đợt sấm sét một.

‘ Khoan đã, Niệm Lang là con trai của Thượng Thần, mang trong mình nửa dòng máu của thần, người mang sẵn tiên khí, có thể là giúp được !!! ’ Tĩnh Lạc linh quang chợt chuyển.

“ Niệm Lang, người mau lại đây !!! ” Tĩnh Lạc vội vàng hướng Niệm Lang kêu lên.

“ ... ” lo lắng cùng bất an, Niệm Lang chỉ theo phản xạ chạy đến bên người của Tĩnh Lạc.

“ Bây giờ người làm theo lời ta. Ân ??? ” Tĩnh Lạc lại một bên né sấm sét, một bên phân phó Niệm Lang.

“ Ân !!! ” Niệm Lang nhìn Tĩnh Lạc, không hiểu sao lại có cảm giác có thể tin cậy được, nên cũng ứng thanh nhận lời.

“ Tụ khí đan điền... sau đó tập trung tất cả lực lượng, đánh thẳng vào luồng sáng kia. Mau !!! ” Tĩnh Lạc dựa theo tâm pháp, chỉ dẫn hần sử dụng thần lực của mình, chỉ vào lôi điện bên trên mà đánh tới.

“ Âm vang !!! ” theo lời chỉ dẫn của Tĩnh Lạc, từng đợt lôi quang điện ảnh bắn tới, một cái rồi lại một cái đều bị Niệm Lang phá công đánh tan, cho đến khi tia sấm chớp cuối cùng cũng bị Niệm Lang thu phục.

Mắt thấy mọi chuyện đã được thu phục, mọi người liền hướng về phía Tĩnh Lạc cùng Niệm Lang quan tâm.

“ Chủ tử ???... ”

“ Lạc Nhi !!! ” Quân Dạ Hàn cũng là tâm trạng lo lắng tiến lên dò hỏi.

Kể từ khi lần nữa gặp lại Tĩnh Lạc tại khách điểm, Quân Dạ Hàn cũng đã hiểu rõ tâm tư của bản thân, hần thích người nữ tử tên Tô Tĩnh Lạc này. Nếu đã thích thì đương nhiên phải theo đuổi nàng rồi, không suy nghĩ nhiều lắm, chỉ bằng một đoạn đường ngắn đi chung đến Phong Thành này, hần cũng đã thay đổi cách xưng hô từ công chúa thành Lạc nhi. Hần là muốn bày tỏ lòng thành cũng như thể hiện lòng mình cho nàng biết, mà việc gọi tên thân mật là bước khởi đầu.

“ Tô môn chủ, không biết người có thể giải thích cho tại hạ hiểu việc gì đã xảy ra nãy giờ không ??? ” đây chính là nghi vấn của mọi người và cũng là nghi vấn lớn nhất của Niệm Lang hần, tại sao hài tử của hần vừa sinh ra đời đã xảy ra dị tượng như thế ???

“ Đó là bởi vì người là con trai của sư phụ ta, Phụ Thần của đại lực này, trong người của người mang dòng máu của Thần. Cho nên con trai của người cũng chảy trong người dòng máu của Thần. Việc một hài tử phạm nhân mang trong người dòng máu của Thần là cấm kị, chính vì thế đứa bé đó sẽ bị thiên kiếp. Mà vừa rồi mọi người nhìn đến... chính là thiên kiếp của đứa bé này...” Tĩnh Lạc không nhanh không chậm, tiết lộ ra thân phận của Niệm Lang cũng giải thích cho mọi người biết rõ tình cảnh vừa mới xảy ra là chuyện gì.

“ Phụ Thần ??? Phụ thân của ta??? ” Niệm Lang ánh mắt trừng lớn, vẻ mặt không thể tin.

“ Tại sao ngài ấy không nhận mẫu tử bọn ta ??? ” Từ ngày hần vừa sinh ra thì phụ thân đã rời khỏi mẫu tử bọn họ mà đi. Hần biết rằng từ trước đến nay mẫu thân hần luôn luôn tại tưởng niệm phụ thân. Đến nỗi khi đặt tên cho hần, bà cũng chọn hai chữ ‘ Niệm Lang ’ điều này chứng tỏ mẫu thân luôn tại yêu phụ thân. Hần không muốn mẫu thân đau lòng vì phụ thân rời đi nên từ khi còn niên thiếu, hần sẽ không bao giờ trước mặt mẫu thân nhắc đến hai chữ ‘ phụ thân ’. Hần sợ sẽ làm cho mẫu thân của hần đau lòng.

“ Phụ Thần không phải là không muốn nhận mẫu tử các người nhưng Thiên Luật khó trái, vì ngài yêu mẫu tử hai người nên ngài mới lựa chọn cách rời xa hai người. Vì chỉ có như vậy, mới không để mẫu tử hai người bị Thiên Luật trừng phạt, và cũng tránh được tai kiếp từ kẻ thù của ông ấy mang lại. Lần này, ngài riêng bảo ta đến đây chính là để tìm kiếm người, cũng muốn nói cho người biết, ngài ấy rất yêu các người. Nhưng ta lại không ngờ thê tử của người lại có thai, lại càng không ngờ, đứa bé kia lại di truyền cả dòng máu Thần của người mà gặp phải thiên kiếp. May mắn lần này ta đến kịp lúc.” Tĩnh Lạc hiểu được nỗi lòng hiện giờ của Niệm Lang, nàng cũng vì Phụ thần giải thích một chút. Chỉ hy vọng Niệm Lang hần sẽ không oán trách Phụ Thần.

20. Chương 20: Chương 19

Cuối cùng thì ngày mà mọi người mong chờ cũng đã tới, Anh Hùng Đại hội.

Anh Hùng Đại hội lần này không chỉ là nơi diễn ra tỷ thí tuyển chọn Minh Chủ võ lâm, còn là nơi tỷ võ chiêu thân của đại tiểu thư Lâm Thư Thư, nữ nhi độc nhất của Thánh Thiên Môn môn chủ, giang hồ đệ nhất mỹ nhân, tình nhân trong mộng của chúng anh hùng kiệt suất trẻ tuổi trong chốn võ lâm.

Sáng sớm, tại Thánh Thiên Môn có thể nói là phi thường náo nhiệt, tiếng người ồn ào, xôn xao, các thanh niên tài tuấn xuất thân từ các danh môn lớn nhỏ trong chốn võ lâm đều nhanh chân đến góp vui, cũng là tìm kiếm một tia may mắn, có thể hay không lọt vào mắt xanh của đại tiểu thư Thánh Thiên Môn ??? Chỉ còn lại các đại môn phái là chậm chạp chưa đến.

Thánh Thiên Môn không hổ là một trong các đại môn phái của giang hồ, cả một tòa trang viện vô cùng nguy nga lộng lẫy, từ đại môn cửa chính phải trải qua hai đại hồ nước rộng lớn. Trong hồ nước thứ nhất, mọi người có thể nhìn đến bạch liên hoa hiếm có, toàn thân hoa màu trắng, nổi phiêu dật trên mặt hồ, tạo cho khung cảnh thêm phần huyền diệu hơn. Hồ nước thứ hai lại là hồng liên hoa, cả mặt hồ tỏa ra hương hoa ngào ngạt, từng cánh hoa lại kiều diễm vạn phần, như muốn mê hoặc lòng người. Cuối cùng, mọi người mới có thể vào đến sảnh đường của Thánh Thiên Môn, nơi diễn ra Anh Hùng Đại Hội.

“ Hắc Tinh Lâu lâu chủ, đến!!!”

“ Bạch Vũ Lâu lâu chủ, đến!!!”

“ Lam Nguyệt Lâu lão bản nương, đến!!!”

“ Lục Vân Lâu thần y, đến!!!”

Lần lượt bốn bóng dáng, hai nam, hai nữ bước vào, sau đó là tiếng truyền hô thông báo của gã sai vặt đứng trước cửa.

Đi vào đầu tiên là một thân hắc y trường bào, cả người tỏa ra lãnh khí, ngân diện mặt nạ che đi nửa bên mặt, Hắc Tinh Lâu lâu chủ Hắc Luân. Kế tiếp, là một thân tiêu sái bạch y, Bạch Vũ Lâu lâu chủ Bạch Ứng. Hai nữ phân biệt, váy dài lam y cùng hồng y, khuôn mặt yêu kiều được một tầng mạn sa che khuất, cao nhã như tiểu thư khuê cát, lại không thiếu mấy phần hào sảng của nữ tử giang hồ tiến vào, hai người bọn họ chính là Lam Nguyệt lâu lão bản nương, Lam Thanh cùng Lục Vân lâu nữ thần y Lục Ngọc. Cả bốn người lần này đến với Anh Hùng Đại hội đều là dùng thân phận lâu chủ thần bí của tứ lâu theo ý tứ của Tĩnh Lạc nhằm dò xét huyền cơ trong Anh Hùng Đại hội lần này.

Cả bốn người vừa đến liền không nhìn đến ai khác mà chỉ chú tâm đến vị trí của chính mình, an vị ngồi xuống.

“ Thiên Địa môn môn chủ, đến!!!”

“ Ma giáo giáo chủ, đến!!!”

Lại là một lần thông báo nữa vang lên.

Thái dương chính ngọ, ánh nắng chói chang, từng tia nắng chiếu xuống trên thân nữ tử. Nàng một thân váy tím nhạt, viền hoa vàng, thần thái ung dung thanh nhã, hàng mi dài khẽ chớp động, lung linh như tiên nữ lạc bước phàm trần. Có thể nói, giang hồ đệ nhất mỹ nhân Lâm Thư Thư cũng không thể sánh bằng nàng.

Thoáng nhìn qua, mọi người đều lầm tưởng nàng là một nhu nhược nữ tử, tất cả như bị điểm huyết, ánh mắt không thể rời khỏi con người nàng. Cho đến khi nàng đi đến vị trí của mình ngồi xuống, mọi người càng thêm kinh nghi vạn phần, vì chỗ nàng ngồi chính là tọa vị của Thiên Địa môn môn chủ. Nói vậy ra, vị nữ tử nhu nhu nhược nhược này chính là tân Thiên Địa môn môn chủ thần bí của tám năm trước, giúp Thiên Địa môn thoát khỏi cảnh thù trong giặc ngoài, giữ vững ngôi vị nhất đại môn phái trong chốn giang hồ??? Và nữ tử đó chính là Tĩnh Lạc.

Luôn theo sát bên cạnh nàng, Ma giáo giáo chủ, Quân Dạ Hàn lại thay hắc bào hàng ngày thành một bộ tử bào viền kim sắc. Có thể nói cùng Tô Tĩnh Lạc vô cùng xứng đôi. Quân Dạ Hàn cũng không có lại vị trí của mình ngồi xuống, mà lại một bước không rời, đi đến ghế kế bên của Tĩnh Lạc.

“ Cút!!!” giọng điệu không hề có độ ấm, ánh mắt băng hàn nhìn trưởng môn Phi Vân phái, nói.

Trưởng môn Phi Vân Phái vừa nhìn đến bộ dáng Quân Dạ Hàn như thế thì toàn thân đều run sợ hãi, nhanh chóng chạy xa, nhường ghế lại cho Quân Dạ Hàn.

Lại nhìn đến Ma giáo giáo chủ đến, nhiều võ lâm nhân sĩ ở đây đều nghi hoặc, không phải là Đại Hội Anh Hùng sao ??? Sao lại có cả Ma giáo tham gia ??? Thánh Thiên Môn môn chủ rốt cuộc muốn làm sao ??? Hay hẳn muốn chọn Ma giáo giáo chủ làm rể hiền của mình bất thành ???.

“ Khụ, rất cảm ơn các vị anh hùng bằng hữu đã nể mặt lão phu đến tham gia Anh Hùng Đại Hội lần này.” Lâm Đạt Thành nhìn đến tình hình trước mắt có chút hỗn loạn, vội vàng đứng ra bắt đầu chủ trì Đại Hội.

“ Lâm môn chủ khách khí.” Mọi người người một câu, ta một câu đều lên tiếng ca ngợi, nịnh nọt Lâm Đạt Thành, nói hẳn trong chốn võ lâm đức cao vọng trọng. Lệnh thiên kim lại là tuyệt sắc giai nhân, ắt hẳn sẽ tìm được một phu tể như ý. Chỉ có đám người của Tinh Lạc vẫn bảo trì trầm mặc, không lên tiếng.

Ngồi bên trái Lâm Đạt Thành, Lâm Thư Thư nghe mọi người truy phủng mình như thế thì tâm tình không khỏi đắc ý. Ban nãy, khi nhìn đến hoa dung của Thiên Địa môn môn chủ nếu nói nàng không có tâm ghen tỵ chính là giả, nàng thật không ngờ, trên thế gian lại có một nữ tử tuyệt sắc đến như thế.

Nhưng nàng nhìn đến bộ dạng nhu nhược của Thiên Địa môn môn chủ kia thì nghĩ đến, việc Thiên Địa môn còn trụ vững đến ngày nay, chắc hẳn là do trong Thiên Địa môn nhân tài nhiều lắm, đứng ra chống đỡ mà thôi, nhìn niên kỷ nàng ta bất quá là chưa đến hai mươi tuổi. Như vậy, tám năm về trước, nàng ta cũng là một tri nhi (*: con nít) mười hoặc mười một tuổi thôi. Với lứa tuổi đó thì làm sao gánh vác cả đại môn phái to lớn như Thiên Địa môn được cơ chứ ??? Nghĩ đến đây Lâm Thư Thư càng vênh vác, đắc ý.

Ánh mắt của nàng trộm nhìn sang Quân Dạ Hàn, nàng chưa bao giờ gặp được người nam tử nào cường thế như hắn. Hẳn tiến đến Anh Hùng Đại hội này liệu có phải vì tỷ võ chiêu thân của nàng không ??? (TL: sax, đưa bỏ không biết thế nào mà nhiều người thích ăn??? TT : Muốn biết sao ??? Đi ra chợ mua ăn thử biết liền chứ gì, chẳng qua là hy vọng muối ăn xong không trở nên giống mấy ả này, nếu không chắc tỷ cũng hết thuốc mà cứu chữa muối quá ~.~” * Cười đầy lo lắng *)

“ Như đã đề cập đến trong Anh Hùng thiếp, lần này, lão phu mở Anh Hùng Đại Hội là có hai mục đích chính. Thứ nhất chính là vì việc chung thân đại sự của tiểu nữ Thư nhi, lần này tiến đến tham gia đa số là anh hùng tài tuấn, hi vọng thông qua tỷ võ chiêu thân, tiểu nữ Thư nhi sẽ có một nơi tốt quy túc.” Lâm Đạt Thành nhanh chóng tuyên bố và cho bắt đầu thi đấu.

Tỷ võ chiêu thân này không thách đấu từng người mà là hỗn chiến, ai cũng có thể lên lời thách đấu, chỉ xem ai là kẻ thắng đến khắc cuối cùng mà thôi. Vì vậy, trên lời đài hiện tại, không quy tắc, có hơn hai trăm người lao vào chiến đấu, đánh lén, dùng ám khí đều đủ cả. Thật sự là một cảnh tượng hỗn loạn, giống như những người này đã điên rồi, chỉ điên cuồng mà chiến đấu thôi.

Lâm Thư Thư quả thật hài lòng trước kết quả hiện tại, với danh hiệu đệ nhất mỹ nhân giang hồ, nàng chỉ biết sẽ là một phen cảnh tượng như thế. Mỉm cười kiêu ngạo, nàng lại nhìn sang Tinh Lạc, chỉ là khi nàng nhìn sang chỉ thấy người nam tử mà nàng ưng ý lại không vì nàng lên lời đài, mà hiện tại đang dung cặp mắt vô cùng ôn nhu nhìn ngắm nữ nhân trước mặt. Hẳn tại sao không thượng lời đài chứ ???.

Trên lời đài, càng lúc càng có nhiều người ngã xuống, nhưng tựa hồ những người này ngã xuống lại không thể đứng lên, trên đài cao quan sát, các trưởng môn đều cảm thấy bất an, Tinh Lạc càng nhìn càng thấy mọi chuyện không ổn, biểu tình nghiêm túc hẳn lên.

“ Lâm môn chủ hảo ngoan !!!” Tinh Lạc nhân nhặt mở miệng, tay thông thả cầm ly trà thưởng thức, dáng vẻ vô cùng bình thản.

“ Tô môn chủ quá khen !!! Chỉ là một trận đấu.” Lâm Đạt Thành cười lạnh một tiếng, đáp lời.

Tô Tinh Lạc chỉ là một tiểu nữ oa miệng còn hôi sữa, vậy mà có thể ngồi ngang hàng, đồng vai đồng vế với hắn ??? Đối với hắn quả là sỉ nhục. Ngày hôm nay, hắn phải để cho bọn người võ lâm này biết, ai mới có tư cách thống lĩnh giang hồ !!!.

Lần nữa nhìn trên lôi đài, huyết tinh ngày càng mãnh liệt, đệ tử các môn phái ngã xuống lôi đài càng lúc càng nhiều hơn. Các chương môn khác cũng là cực kỳ nghi hoặc và phẫn nộ.

“ Lâm môn chủ, mục đích của ngươi là gì ??? Tại sao lại tiến hành một trận đấu như thế ??? ” một vị chương môn lên tiếng chất vấn.

“ Mau, mau cho trận đấu này dừng lại !!! ” một vị khác lên tiếng yêu cầu.

“ Ha...ha... đã quá muộn !!! ” Lâm Đạt Thành nhìn tình cảnh trước mắt, bỗng nhiên ngửa đầu lên trời cười to.

“ Ngươi nói cái gì ??? ” các vị chương môn sắc mặt khê biến, đồng thanh hỏi.

“ Ta nói, các ngươi tới giờ khắc này mới yêu cầu dừng lại trận đấu là quá muộn. Hiểu không ??? ”

“ Các ngươi hỏi ta vì sao ư ??? Đương nhiên là thống nhất võ lâm giang hồ !!! Thống nhất thiên hạ !!! ”

Lâm Đạt Thành lớn tiếng nói ra, giọng nói vang vọng khắp sân, biểu tình của hắn có mấy phần điên cuồng.

“ Ngươi nghĩ thống nhất võ lâm giang hồ ??? Thống nhất thiên hạ ??? ” Tĩnh Lạc như là hiểu kì, ánh mắt nhìn chằm chằm Lâm Đạt Thành đặt câu hỏi.

“ Như thế nào ??? ” Lâm Đạt Thành nheo mắt lạnh nhìn lại Tĩnh Lạc. Hắn khinh thường nhìn nữ oa nhi trước mắt của mình, theo tâm lý của hắn, Tĩnh Lạc bất quá là nhất giới nữ tử tầm thường, leo lên được bảo tọa của Thiên Địa môn cũng chỉ nhờ vận may mà thôi.

Quả thật, phải khen ngợi Lâm Đạt Thành cùng nữ nhi của ông ta, không hợp mà mưu, đều là ánh mắt cao hơn đỉnh đầu, khinh thị người khác quá mức, cả hai đều không hề xem trọng đến Tĩnh Lạc. Bất quá, chính vì điều này mà một lúc sau đây, cả hai người đều ném đến đau khổ.

“ Ngươi vẫn chưa trả lời ta, ngươi muốn thống nhất giang hồ, thống nhất thiên hạ sao ??? ” Tĩnh Lạc vẻ mặt bình thản, lặp lại câu hỏi của mình.

“ Hừ, đúng vậy thì đã sao ??? ” Lâm Đạt Thành dương dương tự đắc nói. Kế hoạch lần này như thế tuyệt diệu, hắn không tin là không chiến thắng !!!

“ Bằng ngươi ??? Vẫn chưa đủ tư cách !!! ” Tĩnh Lạc cười trào phúng, bình luận một cách thản nhiên.

Lâm Đạt Thành nghe một tiểu nữ oa như thế nhục nhã chính mình thì sắc mặt đỏ bừng vì giận dữ. Hắn đương nhiên là biết điều này. Với thực lực của một Thánh Thiên môn thì làm sao mà chống chọi được với toàn bộ võ lâm ??? Hắn chính là dựa vào chỉ điểm của lão nhân kia, chủ nhân chân chính trong toàn bộ âm mưu lần này, mà hành sự. Nhưng giờ phút này, nghe Tĩnh Lạc trắng trợn miệt thị hắn như thế, khiến cho hắn thật sự nổi giận.

“ Hừ, nho nhỏ một tiểu nữ tử như ngươi mà cũng muốn quản chuyện của bản môn chủ ??? Ta sẽ cho ngươi xem, ta có hay không có tư cách !!! ” Lâm Đạt Thành vung tay lên, một luồng tà khí liền nhắm thẳng phương hướng Tĩnh Lạc đánh tới.

Cùng thời gian đó, những người đã ngã xuống lôi đài cũng đồng loạt bật dậy. Bọn họ giờ khắc này đã không hề có cảm xúc, chỉ như những pho tượng vô tri, bọn họ nhanh như tia chớp lao vào chém giết những người còn lại trên võ đài. Trong khoảnh khắc, toàn bộ người trên võ đài đều bị giết sạch. Và bọn họ cũng giống như những ‘pho tượng’ kia, lại bật dậy, ánh mắt vô thần, hướng các vị chương môn khác trong đại sảnh đi đến.

Tất cả bọn họ đều bị giết hết và biến thành ‘cương thi’ cả rồi !!! Điều này, ngay từ lúc đầu bước vào, Tĩnh Lạc đã biết trước điều đó.

“ Lâm môn chủ, ngươi đã làm gì nữ tử của ta ??? ”

“ Cả đồ đệ của ta nữa ??? ”

“ Ngươi này, võ lâm bại hoại, ta giết ngươi !!! ”

“ ... ”

Các chương môn khác cũng vô cùng phần nộ cùng bất bình, bọn họ đỏ mắt lên, nghiêng rằng nghiêng lợi chất vẫn Lâm Đạt Thành. Nhưng mà Lâm Đạt Thành hẳn chính là khinh thường trả lời. Và các chương môn kia cũng đã rơi vào thế vây hãm của đám ‘cương thi’ kia. Thế là, một trận hỗn chiến lại bắt đầu.

Quay về phía Tinh Lạc và Lâm Đạt Thành. Tinh Lạc không hề nao núng hay tránh đi chương phong của Lâm Đạt Thành. Khi khoảng cách giữa hai người càng lúc càng gần, mặt đối mặt, Tinh Lạc nở một nụ cười nhẹ, tiếp ngay chương phong ấy, đảo ngược tình thế, luồng chương phong lẫn lực công kích của Tinh Lạc đều tập trung đánh thẳng về phía Lâm Đạt Thành, khiến hắn tránh thoát không kịp, phun ra một ngụm máu tươi.

“ Hừ, tiểu nữ oa, xem ngươi có bản lĩnh !!! Tiếp chiêu đi...” Lâm Đạt Thành tuy trọng thương nhưng vẫn ngoan cố, dùng toàn lực đánh thẳng về phía Tinh Lạc.

Cả hai bắt đầu lao vào chiến đấu, nhưng nếu quan sát tình hình, mọi người sẽ nhìn thấy, Tinh Lạc vẫn ưu nhã ung dung, từng chiêu thức như hoa rơi nước chảy, xinh đẹp vô cùng. Ngược lại, Lâm Đạt Thành lại chật vật không chịu nổi.

“ Phụt !!! ” Lại từng ngụm máu nữa phun ra. Lâm Đạt Thành sắc mặt âm trầm, ngã quỵ trên mặt đất.

“ Thế nào ??? Ngươi nghĩ bằng ngươi có năng lực nhất thống thiên hạ ??? Khai hay không khai ??? ” Tinh Lạc thu tay lại, hay tay chấp sau lưng, tà áo lất phất tung bay, tựa như cánh bướm xinh đẹp lại không mất phần cuồng ngạo vốn có. Lúc này Tinh Lạc nét mặt ngưng trọng, bình tĩnh nhìn con người đang chật vật nằm dưới đất kia, gằn giọng hỏi.

“ Ha... ha... quả là đồ đệ của tên kia. Hảo bản lĩnh, hảo tự tin !!! Tiểu nha đầu, bắt quả là đã thương một con chó của ta mà thôi, ngươi lại ngông cuồng như thế ??? Để lão phu cho ngươi biết, ai mới là bá chủ thật sự !!! ” một trận cuồng phong lướt qua, xuất hiện trước mặt Tinh Lạc, một lão nhân mặc hắc bào, râu tóc dài trắng muốt.

Tinh Lạc nhìn lão nhân vừa mới tiến đến thì trong lòng thầm than không ổn. Vì nàng cảm nhận được nguồn lực lượng rất lớn từ lão nhân này, nguồn lực của hắn thậm chí mạnh mẽ hơn Phụ Thần – sư phụ của nàng rất nhiều. Nhưng dù thế, ngoài mặt, Tinh Lạc vẫn là một bộ mặt trấn định.

“ Lạc nhi ??? ” Quân Dạ Hàn đứng kế bên nàng, hắn cũng cảm nhận được một áp lực vô hình đang đè nặng lên hắn. Một cảm giác đáng ghét, một cảm giác bất lực, giống như hai mươi năm trước khi nhìn đến phụ thân chết trước mặt mà hắn lại không thể làm được gì, nay cảm giác lão nhân này mang lại, khiến trong lòng hắn có một dự cảm bất hảo.

“ Ngươi chính là chủ nhân sau màn của Lâm Đạt Thành !!! ” đây không phải là một câu hỏi mà chính là một câu khẳng định. Tinh Lạc âm thầm phát động linh lực, đồng thời dùng ‘mật âm’ thông báo cho người của nàng cùng người của ma giáo chuẩn bị đào thoát. Tình thế hiện nay, nàng chỉ biết mình không thể nắm phần thắng, đã như thế, thì chỉ có thể bảo toàn lực lượng mà thôi.

Trong đám hỗn chiến kia, càng ngày càng có nhiều ‘cương thi’, tuy đám người của ma giáo và người của Tinh Lạc vẫn chưa bị tổn thất một ai nhưng vẫn ở thế hạ phong, xuất toàn lực ra ứng chiến với những ‘cương thi’ kia. Những môn phái còn lại, hầu như chỉ có những chương môn là thoát khỏi kiếp nạn này, số đệ tử còn lại, đều đã gia nhập binh đoàn ‘cương thi’ mất rồi !!!

“ Nha đầu, muốn thoát sao ??? Vẫn còn ngây thơ lắm.” nói xong lão nhân phát động một vòng kết giới bao vây lấy sơn trang ‘nội bất xuất, ngoại bất nhập’.

“ Nha đầu, tiếp chiêu đi. ” tuy nói là giao phong, nhưng lão nhân một cái phát tay, Tinh Lạc đã không thể chống đỡ, ngã văng ra xa.

“ Lạc nhi !!! ” Quân Dạ Hàn nhanh tay tiếp được nàng, thế nhưng chưa kịp đứng vững lại thêm một nguồn lực nữa đánh tới, cả hai người đều ngã trên đất.

“ Đây là người kế nhiệm mà tên kia chọn ??? Hắn không biết xấu hổ sao ??? Lại chọn một tiểu nha đầu hạ đẳng như ngươi ??? ” lão nhân không tiếc lời vũ nhục Tinh Lạc bọn họ. đối với hắn những kẻ trước mặt chẳng khác nào những con kiến nhỏ bé, chỉ chờ hắn bóp chết.

“...” Tình Lạc mắt lạnh trừng lão nhân kia. Đúng vậy, nàng bây giờ mới nhận ra, chính mình có bao nhiêu yếu đuối. Với linh lực hiện tại, nàng đúng là có thể độc bộ thiên hạ, thế nhưng chỉ là đối với phạm nhân mà thôi. Nếu như đối mặt trước lão nhân kia, nàng lại không là gì cả. Chưa bao giờ nàng lại cảm thấy yếu đuối như hiện tại, ngay cả sức lực phản kháng đều không có, cứ như thế mà bị đánh bại.

“ Trước khi tiến người một đoạn đường. Ta cũng nên nói cho người biết ta là ai, để người cho dù hồn phi phách tán cũng an tâm ra đi nhĩ ??? Ha...ha...” lão nhân cao cao đứng phía trên, khinh thường nhìn đám người của Tình Lạc.

“ Nếu nói theo bối phận, nha đầu ngươi còn hẳn kêu ta một tiếng sư bác đâu !!! Chúc vị Phụ Thần kia vốn dĩ nên thuộc về ta, mà không phải là sư phụ của ngươi. Ta mới chính là đại đệ tử chân truyền của chủ nhân của vạn vật này, Vô Thượng Chân Nhân. Thế nhưng, sau khi tên kia đến, đã lấy hết vinh quang, nổi bật của ta, sư phụ luôn khen ngợi hẳn, dần dần bỏ rơi ta... cuối cùng cả chức vị Phụ Thần cũng truyền cho hẳn ??? Thế còn ta đâu ??? Ta chỉ muốn giành lại những gì thuộc về ta mà thôi ??? Ta sai ở chỗ nào chứ ??? Tại sao cuối cùng sư phụ lại đuổi ta ra khỏi môn hộ ??? Lần này ta quay lại chính là lấy lại những gì thuộc về ta và phá hủy mọi thứ của tên Phụ Thần kia !!! ” Vô Tuyệt Đạo Nhân điên cuồng mà phát tiết suy nghĩ trong lòng của hẳn, nỗi oán hận này hẳn đã chất chứa hơn cả vạn năm, vạn năm nay hẳn đều sống trong niềm tin trả thù tất cả, trả thù kẻ khiến hẳn lâm vào bước đường này – Phụ Thần. Do đó, những người có liên quan đến Phụ Thần đều đáng chết !!!

Trong khi Vô Tuyệt Đạo Nhân còn đang đắm chìm trong suy nghĩ cùng thù hận của bản thân, thì bên ngoài sơn trang, hai cổ lực lượng thần bí ở hai phương khác nhau âm thầm trợ lực, phá tan kết giới mà hẳn đã giăng ra.

‘ Đây là nạn kiếp mà Thần Phong đại lực phải gánh chịu, cũng là khổ nạn trên con đường tu tiên của nha đầu kia, cho dù sư huynh vì ta mà tàn sát sinh linh thì ta cũng chỉ có thể âm thầm trợ giúp mà thôi, không thể ngang nhiên giúp đỡ bọn họ được. Mọi việc chỉ có thể dựa vào linh ngộ của nha đầu mà thôi. Hazz...’ tại một tòa cung điện nguy nga, tráng lệ và mang đầy sắc thái trang nghiêm, tại chính giữa sảnh điện, một lão nhân ngồi xếp bằng nơi đây, trong ánh mắt đều tràn đầy lo lắng, suy tư, ngắm nhìn về phương xa, mà phương hướng kia đúng là nơi đang diễn ra ác chiến, Thánh Thiên Môn.

Cùng lúc đó, tại một nơi xa xăm khác, non nước hữu tình, suối chảy róc rách, chim muông ca hát líu lo, một phụ nhân lớn tuổi cũng đang thi triển pháp lực, mà phương hướng lực bắn đến cũng là Thánh Thiên Môn. Nhưng không dừng ở đó, lão phụ nhân còn tung ra một vòng kết giới hướng phân đà của ma giáo đi tới.

‘ Tham niệm của đại sư huynh vẫn không như cũ, thật sự không thể từ bỏ sao ??? Bọn nhỏ à, mọi chuyện chỉ có thể trông cậy các người thôi !!! ’ sau khi phóng đi luồng chân khí cuối cùng, lão phụ nhân thoát lực, suy tư.

Quay trở lại trận chiến, đám người của Tình Lạc đã bị Vô Tuyệt Đạo Nhân đánh cho tơi tả, chật vật, đặc biệt là đám người Hắc Luân cùng người của ma giáo vì muốn bảo hộ cho Tình Lạc cùng Quân Dạ Hàn mà không tiếc dùng thân mình chắn đỡ những đòn công kích của hẳn, mà kết quả là tất cả bọn họ đều trọng thương. Đang khi Vô Tuyệt Đạo Nhân muốn ra đòn cuối cùng thì hai luồng hàn quang phóng xuyên qua kết giới, bao lấy đám người của Tình Lạc biến mất ngay lập tức, đồng thời ngay tại phân đà của ma giáo, mẫu tử của Vũ Thư Tình cũng được một luồng hàn quang bao quanh và biến mất trong gian phòng.

21. Chương 21: Chương 20

Thần Phong đại lực vốn là tình thế rối rắm trước tứ quốc không an phận, lại thêm một Thần Phong đế quốc chiếm gần nửa lãnh thổ đại lực, nay lại càng sóng gió sôi trào khi một cổ thế lực thần bí với binh đoàn ‘cương thi’ cùng với sự tạo phản của chúng quyền thần tứ quốc đã nhanh chóng kìm chế hoàng tộc tứ quốc, thu tứ quốc vì vật của mình.

Tình thế hiện tại chỉ còn là cỗ thế lực thần bí tự xưng là ‘Nghịch Thiên’ kia cùng với Thần Phong đế quốc. Hai bên đang ở thế giằng co quyết liệt.

Và thế lực ‘Nghịch Thiên’ kia không phải của ai xa lạ mà chính là lần ấy tấn công vô lâm , đã bại Tĩnh Lạc, Vô Tuyệt Đạo Nhân.

Sau khi hấn chiếm được tứ quốc lại tâm ngoan thủ lạt, ra tay tàn độc, sát hại bá tánh vô tội, tru sát hết thành trì này đến thành trì khác, khiến cho dân chúng lầm than, biến những dân chúng đã đã chết kia thành binh đoàn ‘cương thi’ của hấn. Trong phút chốc, lòng người hỗn loạn, hoang mang, một cảnh tượng địa ngục trần gian hiển hiện làm cho dân oán nộ không thôi.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Vô Tuyệt Đạo Nhân hài lòng, cười to. Tiếng cười ấy vang vọng trong không trung, âm lãnh đến thấu xương.

“ Thần Phong đại lục ??? Đó chẳng là gì cả !!! Ta sẽ khiến nó biến mất, còn có... những gì liên quan đến tên kia đều phải biến mất, biến mất !!! Thế giới này sẽ lần nữa trở về chốn sơ khai hỗn độn, và ta, chính Vô Tuyệt Đạo Nhân ta sẽ xây dựng lại vũ trụ này, sẽ là chủ nhân tối cao, quyền uy vô thượng của thiên vũ trụ!!! Ha... Ha...”

‘ Mọi thứ đều đã an bài đúng theo dự liệu của ta. Chỉ còn có...Thần Phong thảo nguyên, Thần Phong đế quốc !!! Và sẽ sớm thôi, ta cũng sẽ tiêu diệt nó, sớm thôi !!! ’

.....

Hoàng cung Thần Phong đế quốc.

“ Công chúa vẫn chưa xuất quan sao ??? ” Thần Phong đế có chút sốt ruột, hai hàng mi nhíu lại, vội vã hỏi hai người đang canh trước cửa cung của Tĩnh Lạc, Hắc Luân và Bạch Ưng.

Tình thế hiện tại đang trong dầu sôi lửa bỏng, khẩn cấp vô cùng. Thần Phong đế quốc sở dĩ còn cầm trụ đến hôm nay, tất cả đều nhờ vào vòng phòng ngự cùng trận pháp mà Tĩnh Lạc bày ra. Nhưng rốt cuộc, vẫn khó lòng cầm giữ được nữa. Mỗi ngày hấn đều quan sát, vòng phòng ngự đã có dấu hiệu bị phá hoại và đang dần suy yếu, việc phá vỡ vòng phòng ngự chỉ là vấn đề thời gian.

Mọi hy vọng của Thần Phong đế quốc, cũng như cả Thần Phong đại lục đều chỉ trông đợi vào Tĩnh Lạc thôi !!!

Kể từ trận chiến tại Thánh Thiên môn, tuy nhóm người của Tĩnh Lạc cùng Quân Dạ Hàn không ai tử nạn nhưng lại là thọ thương vô số. Nếu lần ấy không nhờ vàng hào quang kia cứu giúp, nhanh chóng di dời bọn họ trở về Thần Phong đế quốc, e rằng, đám người của Tĩnh Lạc đã tang mệnh tại Thánh Thiên môn.

Vừa đến Thần Phong đế quốc, Tĩnh Lạc cũng dự đoán được di động tiếp theo của Vô Tuyệt Đạo Nhân, nên nàng đã dùng toàn bộ lực lượng của mình tạo một phòng ngự vững chắc cùng một trận pháp tinh diệu tạm thời bảo vệ được Thần Phong đế quốc trước gót hài xâm lược của ‘Nghịch Thiên’. Nhưng... tệ hại là, sau khi phòng ngự giăng lên, Tĩnh Lạc liền té xỉu. Lúc ấy, quả thực khiến cho mọi người một phen hoảng hốt.

Sau lại, khi Tĩnh Lạc tỉnh lại, cũng là chuyện của ba ngày sau và nàng lại phát hiện một sự thật đau lòng là, vào lúc nguy cấp thế này, thế nhưng nàng lại hoàn toàn mất hết công lực và linh lực. Nàng hoàn toàn toàn toàn trở thành một người bình thường !!! Đây quả thật là đả kích cho mọi người ở đây. Vì thế, vừa tỉnh lại, Tĩnh Lạc đã quyết định bế quan, tu tập lại linh lực từ đầu. Và hiện tại, nàng đã bế quan được nửa năm. Nửa năm, nói dài không dài, nói ngắn cũng không ngắn, nhưng thế giới bên ngoài cũng vì thế mà đã di động đến nghiêng trời lệch đất.

Sau khi thu phục tứ quốc trong tay. Nay, Vô Tuyệt Đạo Nhân đang tập trung toàn bộ binh đoàn ‘cương thi’ của mình đánh tan phòng ngự của Tĩnh Lạc, xâm chiếm Thần Phong đế quốc, lãnh thổ cuối cùng của Thần Phong đại lục.

Tình hình như thế, thử hỏi Thần Phong đế làm sao mà không gấp cho được ???

“ Khởi Hoa, chàng đừng nóng lòng như thế. Chúng ta phải có lòng tin vào công chúa. Công chúa chính là thần bảo hộ cho Thần Phong đế quốc chúng ta, có công chúa ở đây, không có việc gì phải sợ !!! ” Y Lệ Na vỗ mặt sùng bái và đầy tin tưởng, chắc như đinh đóng cột nói.

Y Lệ Na này chính là ái thiếp, tân hoàng hậu của Thần Phong đế. Nàng tính cách hào sảng, lại đơn thuần, trước khi gặp gỡ Thần Phong đế, nàng luôn ngưỡng mộ danh chấn Thần Phong đế quốc, Hộ Quốc công chúa Thần Phong Tĩnh Lạc, cho nên kể từ ngày Tĩnh Lạc bế quan tu luyện, nàng cũng nhanh nhẹn chạy đến cung điện của Tĩnh Lạc, lĩnh việc bảo vệ cung điện cũng như hộ pháp cho tòa cung điện này.

Thần Phong Khởi Hoa cùng Y Lệ Na, trong một cơ duyên hai người đã gặp và cảm mến nhau, không lâu sau thì Thần Phong đế đã đưa Y Lệ Na về cung, phong làm hoàng hậu và cũng thế trước thần linh chỉ cưới duy nhất một thiếp tử, khiến cho nữ nhân tại Thần Phong đế quốc một phen hâm mộ người nữ tử may mắn này.

“ Nhưng mà...” Thần Phong đế vẫn là lòng nóng như lửa đốt, nếu chỉ có một mình hấn đối mặt với kẻ thù, cho dù phía trước là thiên quân vạn mã hấn cũng không sợ, nhưng mà hấn có trọng trách của bản thân mình, hấn gánh trên vai là Thần Phong đế quốc, là vận mệnh của hàng ngàn, hàng vạn con dân Thần Phong đế quốc. Hấn thật không muốn con dân của hấn, bị người xâm lược, giết hại...

“ Không có nhưng nhị gì cả !!! Chàng mau đi tập hợp tướng lĩnh chuẩn bị kháng địch còn hay hơn, đừng có ngày nào cũng chạy đến cung điện của công chúa mà làm phiền như thế a.” Y Lệ Na một tay kéo phu quân hoàng đế của mình đi ra khỏi cung điện của Tĩnh Lạc, một bên thao thao nói.

“ Chi nha !!! ” Đúng lúc này, cửa cung điện đã đóng kín hơn sáu tháng này, đột nhiên mở ra.

Một cỗ linh quang thánh khiết theo từ bên trong phòng vọt ra. Thiếu nữ tử một thân y phục thuần trắng phủ trên một ngọc phù trắng nõn, phượng mâu linh động, dung nhan vốn kiều diễm động lòng người nay càng khuynh quốc, khuynh thành, khiến bất kỳ người nào cũng có thể lâm vào mê đảo. Nàng đứng đó, môi đỏ mọng thần nhiên giương lên nụ cười thanh lãnh, mang theo nhẹ nhàng ôn hòa. Xung quanh nàng, hào quang sáng chiếu khắp nơi, chói lọi khôn cùng. Thiếu nữ tử này không ai khác chính là người đã bế quan sáu tháng, Tô Tĩnh Lạc.

Nhưng điều càng khiến mọi người ngạc nhiên hơn là, Tĩnh Lạc so với trước kia lại có một thay đổi mà không ai có thể ngờ, tóc của nàng hiện tại đã không còn đen tuyền như trước nữa, mà thay vào đó là một màu trắng ngà, cả đầu nàng như lớp tuyết trắng trên dãy Thiên Sơn quanh năm đóng tuyết, khiến ai nhìn vào cũng có một cảm ma mị, đầy cuốn hút khó tả.

“ Hoàng muội !!! Tóc của muội ...??? ” nhìn thấy Tĩnh Lạc, Thần Phong đế vui mừng ra mặt, liền vội vàng hô lên. Nhưng sau đó lại bị định trụ thân mình khi chứng kiến mái tóc kia của Tĩnh Lạc.

“ A, công chúa !!! ”

“ Không sao. Tử kỳ của Vô Tuyệt Đạo Nhân đã đến, chúng ta đi thôi !!! ” Tĩnh Lạc không nhiều lời, ánh mắt một lượt quét qua Thần Phong đế, Y Lệ Na cùng đám người của Hắc Luân, cuối cùng ánh mắt dừng trên người của Quân Dạ Hàn.

Chỉ thấy hấn, một thân hắc y bào, sừng sững đứng dưới tàng cây, ánh mắt hết sức chuyên chú nhìn nàng. Hai người bốn mắt nhìn nhau, không nói lời nào, lại ngẫm hiểu ý cười.

Quân Dạ Hàn đúng là đối với Tĩnh Lạc một mảnh si tình, kể từ lúc đến Thần Phong đế quốc, càng là biểu hiện rõ ràng. Kể từ khi Tĩnh Lạc tiến vào bế quan đến nay, hấn cũng đứng mãi nơi này, một bước không rời, ánh mắt cũng chưa bao giờ rời khỏi cánh cửa phòng này, mãi cho đến ban này, nhìn đến này kinh hồng liễm diễm, hào quang vạn trượng, thâm tình của hấn hoàn toàn luân hãm. Hấn đã âm thầm trong lòng thề, cho dù lên trời xuống đất, hấn cũng phải kề cận bên nàng, không rời không khí. Nàng nếu muốn làm bất kỳ chuyện gì hấn đều sẽ ở sau lưng ủng hộ nàng, giúp nàng hoàn thành...

Mọi người nhìn đến Tĩnh Lạc một thân khí thế như vậy, cũng hiểu được, Tĩnh Lạc không những khôi phục lại tu vi, mà hiện tại có thể vẫn đậm phong khinh nói muốn đi diệt Vô Tuyệt Đạo Nhân kia, nói thế thì tu vi của nàng tăng cao không ít. Mọi người đều âm thầm mừng rỡ trong lòng vì bước đột phá này của nàng. Còn về vấn đề mái tóc, Tĩnh Lạc không nói nhiều nên họ cũng không hỏi, ai cũng nghĩ rằng đó chắc là do luyện công nên thế, nhưng không ai biết rằng, đó chính là cái giá phải trả khi Tĩnh Lạc tăng tốc độ luyện công như thế.

“ Hay lắm !!! Cuối cùng cũng có thể đi giết đám ma quỷ đáng ghét bên ngoài Thần Phong đế quốc kia. Mấy

tháng nay, ta cũng rất ngứa ngáy tay chân a, bọn người kia rất quá đáng nha !!! ” Y Lệ Na chính là kích động nhất, thốt ra. Nàng biết chính mình thực lực nhỏ yếu, không thể địch lại tên Vô Tuyệt cái gì đạo nhân kia, nên luôn ngoan ngoãn ở đây. Nay, có Hộ Quốc công chúa dẫn đầu đi diệt bọn người ‘Nghịch Thiên’ kia, đương nhiên nàng sẽ xung phong nhận việc đầu tiên rồi.

“ Lệ Na !!! ” Thần Phong để thấy ái thê như thế mạnh động, vội vàng hô.

“ Khởi Hoa, chàng làm sao thế ??? Có công chúa ở đây, chúng ta sợ gì lão quái vật kia a. Chàng cứ yên tâm đi !!! ” Y Lệ Na nghĩ đến Thần Phong để lo lắng cho chính mình, trong lòng liền cảm thấy ngọt, sau đó lời lẽ chính nghĩa nói. Tay mềm mại, hào sảng, vỗ lên vai của Thần Phong để.

“ Nhưng nàng đang mang thai...” Thần Phong để bật thốt lên, nhưng lời nói chưa hết câu đã bị cắt đứt.

“ Hừ, mang thai mà thôi... Cái gì ??? Có thai ??? Khởi Hoa, chàng nói đùa sao ??? Ta có thai tại sao bản thân ta không biết, nhưng chàng lại biết ??? ” Y Lệ Na sau khi tiêu hóa xong lời nói của Thần Phong để bèn hét toát lên.

“ Ách !!! ” cái này Thần Phong để liền đỏ mặt, hắn làm sao có thể nói với nàng rằng hắn để ý đến chu kỳ nguyệt sự của nàng chứ ??? Mất mặt chết !!!

Tĩnh Lạc nghe thế, không nhiều lời, vươn tay cầm lấy tay của Y Lệ Na bắt mạch.

“ Chúc mừng !!! Hoàng tấu, tấu đã có thai ba tháng.” Tĩnh Lạc nhẹ nhẹ tiểu dung, bình tĩnh thông báo.

Lời Tĩnh Lạc vừa nói ra lại như quả pháo, tiếp tục oanh tạc đầu óc của Y Lệ Na !!! Nàng... nàng... dĩ nhiên mang thai, lại là mang thai ba tháng ??? Quá khoa trương đi !!! Nàng vốn tưởng rằng do thức ăn ngự trù hoàng cung làm rất tốt ăn, nên mấy tháng nay nàng có vẻ mập mập lên đôi chút, nhưng không ngờ rằng... không phải nàng mập lên mà dĩ nhiên là... nàng có thai ???

Thần Phong để một bên nghe thế, lại một bộ ngó lơ, lấy tay xoa xoa mũi của mình. Hắn vốn định đợi đến Y Lệ Na tự phát hiện ra, ai ngờ đến, ngốc cô nương kia quả thật là mơ hồ hết thuốc chữa, mang thai ba tháng lại hoàn toàn ngu ngơ không biết !!!

“ Oa, như thế ta làm sao đi giết bọn người ‘ Nghịch Thiên’ kia chứ a ??? Oa...oa...” bỗng nhiên, Y Lệ Na lệ thủy tung hoành, khóc đến rất chi là đáng thương. Nhìn nàng như thế, Thần Phong để chỉ có thể đứng một bên, từ từ nhẹ giọng dỗ ngọt.

Còn Tĩnh Lạc đã không biết từ lúc nào đã không còn đứng trong sân nữa. Theo sau sự biến mất của nàng, Quân Dạ Hàn cũng tiếp bước theo sau.

.....

Bên ngoài Thần Phong đế quốc, Vô Tuyệt Đạo Nhân dường như có linh cảm, đang chuẩn bị phá vỡ vòng phòng ngự cuối cùng, xâm chiếm lãnh thổ cuối cùng và cũng là lãnh thổ rộng lớn nhất trên phiên Thần Phong đại lục này.

Ngay lúc này, chỉ thấy hào quang chợt lóe, một đạo bóng dáng liền hiện ra trước mặt hắn, theo sau, một thân hắc y bào nam tử cũng nhanh chóng đuổi tới. Hai người này, chính là vừa mới biến mất tại hoàng cung Thần Phong đế quốc, Tô Tĩnh Lạc cùng Quân Dạ Hàn.

“ Nha đầu, không nghĩ đến ta chưa tìm ngươi, chính ngươi lại dâng mạng chính mình cho ta. Ha...ha...” Vô Tuyệt Đạo Nhân vừa thấy người đến liền khinh thường hừ lạnh, ngạo nghễ nói.

“ Lần này, người nào hồn phách tan biến còn chưa biết được !!! ” Tĩnh Lạc không để ý đến thái độ cao ngạo của Vô Tuyệt Đạo Nhân, đậm đậm nói.

Bể quan lần này, nàng cứ nghĩ sẽ phải tu luyện lại từ đầu, còn sợ rằng chưa kịp xuất quan thì Vô Tuyệt Đạo Nhân đã đánh chiếm vào. Nào biết rằng, trong lúc nàng tịnh tâm, nắm bắt bí quyết thiên địa ngũ hành đồng quy nguyên thủy, sơ khai lại là căn cơ của mọi nguồn gốc, bước vào hư cảnh, lại khám phá ra linh thức của bản thân mình.

Sau đó, từ tập hình ảnh như là cuộn phim ngược từ từ phát lại trong đầu của nàng. Nàng nhìn đến chính mình khi vừa thống nhất Thần Phong đế quốc, nhìn đến lúc nàng vừa tiếp nhận vị trí môn chủ của Thiên

Địa môn, nhìn đến cảnh mẫu thân cùng Hồng di chết thảm dưới trượng côn, nhìn đến cảnh tượng khi nàng vừa giáng sinh đến Thần Phong đại lục này. Kế tiếp là hình ảnh khi nàng sinh hoạt tại thế giới hiện đại, không dừng lại ở đó mà hình ảnh tiếp tục hiển hiện. Mỗi một hình ảnh sau đó hiện lên, linh lực bản thân nàng lại tự động được đề cao một bậc. Nàng nhìn đến tiền kiếp nguyên thủy của bản thân.

Nàng vốn là thần sáng tạo, người khai sáng ra sinh vật trong vũ trụ này. Có thể nói, địa vị của nàng cùng với Phụ Thần là ngang nhau. Một mình nàng sống cô tịch hơn trăm vạn năm, trải qua những ngày hư không phiêu miểu. Vì thế, chính nàng đã phong ấn bản thân, sa vào luân hồi, thể nghiệm một chút nhân gian vị. Không nghĩ đến, sẽ có cơ duyên gặp gỡ Phụ Thần, bái hấn làm sư, lại bị cuốn vào vòng ân oán của những người này. Càng không thể ngờ hơn là... nàng gặp hấn. nghĩ đến đây, Tĩnh Lạc khẽ liếc người nam tử đứng bên cạnh mình, Quân Dạ Hàn.

Tiền kiếp, hấn chính là cái bóng của nàng, không có bản thể, nay vì theo nàng sa vào luân hồi, cơ duyên hảo hợp lại có thực thể bản thân !!! Sự đời cũng quá xảo diệu đi.

Đắm chìm trong suy tư bản thân, Tĩnh Lạc lại bị giọng nói gian ác của Vô Tuyệt Đạo Nhân làm bừng tỉnh.

“ Nha đầu, ngươi lại lớn lối, sáu tháng trước ngươi là thủ hạ bại tướng của ta. Nếu không có Phụ Thần, tên đáng chết kia giúp đỡ, ngươi đã là vong hồn dưới tay của ta lâu rồi, còn có sức lực mà ở đây khua môi múa mép với ta sao ??? ” Vô Tuyệt Đạo Nhân đắc ý cười nhạo, hấn không sáu tháng ngắn ngủi, một người bị phế đi tu vi như nha đầu kia lại có thể khôi phục lại. Cho dù có khôi phục cũng không phải là đối thủ của hấn đi. Nghĩ đến đây, trong nội tâm của hấn đã đắc thắng vạn phần.

“ Phải không ??? Vô Tuyệt Đạo Nhân, ngươi hãy nhìn kĩ bản tọa là ai !!! ” Tĩnh Lạc cười nhẹ đáp lại, nguyên thể hiện ra trước mắt hấn.

Vô Tuyệt Đạo Nhân đang đắc ý vô cùng, ngửa mặt lên trời cười to. Nào ngờ, vừa nhìn đến Tĩnh Lạc biến thân lại khiến hấn kinh hoàng vô cùng, lập tức ngừng hấn giọng điệu cuồng tiếu khi nãy. Sắc mặt cả kinh, lắp bắp nói.

“ Thần... thần ... sáng tạo ???! Tại sao lại như thế chứ ???” Vô Tuyệt Đạo Nhân trừng lớn mắt, không tin rống lên.

Tĩnh Lạc vừa để hấn nhìn rõ bản thân của nàng là ai, không đợi hấn có điều suy nghĩ hay cầu xin, nàng đã vung tay một cái, chính thức kết thúc sinh mạng của Vô Tuyệt Đạo Nhân. Hồn phách cùng thực thể của hấn lập tức tan biến trong không trung, từ nay hồn phi phách tán, không thể làm hại nhân gian.

.....

Sau khi xử lí chuyện của Vô Tuyệt Đạo Nhân xong, Tĩnh Lạc giao lại Thần Phong đại lục cho Thần Phong đế. Vì hoàng thất tứ quốc đã bị Vô Tuyệt Đạo Nhân diệt trong trận hỗn chiến lần này, nay Thần Phong đế quốc chính là vương thất duy nhất trên Thần Phong đại lục, có sứ mệnh thống nhất đại lục, giúp những người dân còn lại của tứ quốc cùng Thần Phong đế quốc ổn định cuộc sống, chung hưởng thái bình.

Từ đây, không còn thế ngũ quốc phân liệt mà chỉ có duy nhất một Thần Phong đế quốc cai trị toàn bộ đại lục. Thần Phong đế cũng chỉ có một vị hoàng hậu duy nhất, hủy bỏ hậu cung. Đồng thời, đặt một điều lệ cho con cháu vương thất, phàm là con cháu Thần Phong bộ tộc, từ nay chỉ được phép thú duy nhất một thê tử, cùng nhau yêu thương, chấp tay đến già, không thể hưu thê.

Và điều tiếc nuối nhất là, vị đệ nhất công chúa, Hộ Quốc công chúa Thần Phong Tĩnh Lạc của bọn họ, từ sau trận chiến với Vô Tuyệt Đạo Nhân đã hoàn toàn mất tích, giống như chưa từng xuất hiện trong nhân gian này vậy.

Tứ lâu cùng ma giáo chính thức quy về Thiên Địa Môn, lấy tên Lạc Hàn giáo, do phu thê Niệm Lang tiếp nhận vị trí giáo chủ. Từ nay, chính là đệ nhất môn phái của võ lâm thiên hạ, không ai bì nổi.

.....

Trên thảo nguyên rộng lớn bao la, hai bóng dáng một trước một sau tiêu sái bước đi, bóng dáng hai người phiêu miểu như làn gió. Dấu chân của bọn họ ghi lại khắp mọi nơi. Nơi đi qua mọi người đều ghé tại nhau

ngộ luận, vừa có một vị tiên nữ hạ phàm xuất hiện, còn có một vị hắc bào nam tử luôn đi phía sau nàng. Cả hai người như hình với bóng !!!

Và đây cũng chính là kết thúc một truyền kỳ, và bắt đầu những câu chuyện truyền kỳ khác. Tô Tĩnh Lạc cùng Quân Dạ Hàn hai con người từ đây luôn cùng nhau sánh bước. Mãi mãi không rời, không khí, cùng nhau đi hết nơi này đến nơi khác. Dù giữa họ không có nghi thức thành thân, không có tình cảm mãnh liệt hay thề non hẹn biển, nhưng cả hai người họ lại chỉ cần một ánh mắt đã có thể nhìn thấu suy nghĩ đối phương, hiểu rõ đối phương muốn nói gì.

Cả hai người từ đây mỉm cười nắm tay nhau, đi khắp thiên hạ, bắt đầu tạo nên những truyền kỳ chân chính chỉ thuộc về riêng họ...

(TT : Tĩnh Lạc đến đây là hoàn rồi, dù kết thúc có hơi vội, nhưng do tỷ muội ta đều cảm thấy đến đoạn này kết cũng ok rồi, nên nếu có không hợp ý một số bạn cũng mong đừng trách nha. Hơn nữa tên truyện là Tĩnh Lạc truyền kỳ, nên theo tỷ muội ta, truyền kỳ thì mãi không bao giờ chấm dứt, kết thúc của câu chuyện này, chính là bắt đầu của câu chuyện khác, nên bọn ta mới viết cái kết như thế. Xin hết nha, cảm ơn mọi người đã ủng hộ trong thời gian qua).

TOÀN VĂN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-lac-truyen-ky>